

РОС ТОМАС
АКО НЕ МОЖЕШ ДА БЪДЕШ
ПОЧТЕН

Превод от английски: Юлия Кенова, 1985

chitanka.info

1.

Всичко започна така, както ще започне краят на света — с телефонно позвъняване в три часа сутринта. Беше Лари Калън, който страда от безсъние и смята, че и с другите е така. Подозирам, че именно Калън ще ми донесе вестта за развоя на събитията при Армагедон^[1].

Вместо да каже „здрости“ или „как я караш“, или поне да изрази съжаление за приближаващия край на света, той ме попита:

— Искаш ли да работиш за най-опасния човек във Вашингтон?

— Мистър Хувър отдавна не е между живите — рекох аз.

— Искях да кажа за Франк Сайз.

— О, Сайз!

— Кво значи това „О, Сайз“?

— Познаваш ли Франк Сайз? — попитах.

— Естествено, че го познавам. Той ми е клиент. Какво имаш против него?

— Ами преди всичко — казах аз — много лъже.

— Да, ама после винаги се извинява. Публикува хубавичко опровержение.

— „И няма разбити сърца...“

В три сутринта само му го изтананиках, но все още не бях във форма.

— Какво беше това? Какво си тананикаш? Не разбрах.

— От една песничка. Нищо особено.

— Каква песничка?

— На Боб Хоуп^[2] — „Благодаря за спомена“. Той я пял на Шърли Рос в „Голямата радиопрограма на 1938“. Мисля, че беше в трийсет и осма. Досега трябва да му е дошла до гуша.

— Това е годината, в която си роден. Хиляда деветстотин трийсет и осма.

— Точно така.

— Годишките ти се трупат.

— Господи, Лари, направо можеш да накараш човек да се замисли.

— Точно това трябва и да направиш — да помислиш за бъдещето си. Ако не помислиш сега, какво пък, ще имаш много време да мислиш за него, като станеш на петдесет и почнеш да висиш по улиците с някой и друг цент в джоба и без покрив над главата си.

Лари Калън, сам навършил вече петдесетте, беше може би най-преуспяващият адвокат, специалист по финансовите въпроси във Вашингтон. Той, изглежда, пръв научаваше клюките, познаваше всички, за които се отнасяха, и явно повечето му бяха клиенти. Освен това бе и истинска рожба на депресията. Споменът за нея го преследваше и той обичаше да рисува ярки словесни картини на петдесетгодишни екземпляри, които висят по уличните ъгли, а в джобовете им се гонят по няколко цента. Понякога можеше да прибави малко лапавица и вятър.

— Какво му трябва на Франк Сайз? — попитах аз.

— Любознателен репортер като него.

— Аз не съм любознателен репортер, аз съм любознателен историк.

— Ти си копой — рече Калън. — Федерален копой, но дори не ти дават постоянна държавна служба. Ти си консултант.

— Консултант за сто и осем долара на ден — казах аз. — Колкото до службата, аз съм най-издръжливият консултант в този град. Като започнеш от случая Камелот.

— И Били Сол Естес.

— И нигерийската афера с наркотиците в корпуса на мира — добавих аз. — Хубавичко потулихме тая историйка.

— За дванайсет години си имал дваисет и един случая — рече Калън.

— Поръчения, Лари. Работа само по поръчка на моя Президент.

— Без трудов договор — каза той. — Никаква пенсия. Нито болнична осигуровка. И освен това политическите ти схващания са съвсем объркани. Още не мога да проумея как изобщо оцеля през последните четири години.

— Много просто — отвърнах аз. — Само изравях някои от труповете, дето едно време бяха заровени с моя помощ. Навярно ще

мога да върша същите услуги и за следващата администрация. Ако има такава.

— Май трябва да говориш с Франк Сайз.

— Франк Сайз спомена ли нещо интересно в смисъл на пари?

Последва кратка пауза.

— Знаеш ли, всъщност аз не съм разговарял с Франк.

— С кого всъщност си разговарял?

— Ами говорих с Мейбъл Сингър. Тя е личната секретарка на Франк. Познаваш ли Мейбъл?

— Чувал съм за нея — отвърнах. — Мейбъл спомена ли нещо интересно, в смисъл на пари?

— Ами не, но спомена друго, което май ще те заинтересува.

— Какво?

— Можеш да работиш вкъщи.

— Искаш да кажеш, че няма да има от девет до пет ли? — попитах аз.

— Точно така.

— Сигурен ли си?

— Затова ти се обадох — рече Калън. — Така ще имаш време да проучваш оня французин, заради когото непрекъснато пишеш писма. Как му беше името? Бон или нещо такова?

— Бонвил — казах аз.

— Да, Бонвил. Май от известно време е мъртъв, а?

— От стотина години — отвърнах.

[1] Мястото на битката в деня на Страшния съд (библ.) — Б.пр. ↑

[2] Известен американски комедиен актьор (род. 1903 г.). — Б.пр.

↑

2.

В края на 1959 година кандидатствах за докторска степен по история в Колорадския университет, когато Боби Кенеди направи обиколка из Западните щати, за да търси хора, които биха се радвали да видят брат му кандидат за президент. Макар по онова време да бях само двайсет и една годишен и социалист на думи, бях основал организация, която се наричаше „Републиканските студенти за Кенеди“. Тя бе вдигнала много шум, но това не бе достатъчно, за да попречи на Джон Кенеди да загуби изборите в Колорадо през 1960 с близо 62 000 гласа. Вече не съм социалист. След дванайсет години служене на правителството ми се струва, че съм анархист.

Ала братята Кенеди, горещи привърженици на „системата на заслугите“^[1], ми бяха благодарни за усилията, така че ме поканиха във Вашингтон. Когато пристигнах в началото на февруари 1961 г., никой не знаеше за какво точно съм там, затова ме направиха консултант с 50 долара на ден и ме прикрепиха към нещо, наречено „Храна за мира“, чиято дейност се направляваше от малък апартамент в старата административна сграда в съседство с Белия дом от един млад бивш конгресмен на име Джордж Макгъвърн, който също не знаеше какво да прави с мене.

Накрая решиха, че като обещаващ историк би било добре да отразя за историята експедицията на първата пратка на „Храна за мира“ от момента, в който тя напусне Балтимор със съответната духовна музика, докато стигне до стомасите на онези, чиито сърца и умове непременно щеше да спечели на страната на демокрацията. Мисля, че в 1961 всички бяхме все още мъничко наивни.

Първата пратка беше 300 тона пшеница, предназначена за стомасите на поданиците на една от държавите по западното крайбрежие на Африка, току-що отърсила се от двувековна британска колонизация. Една трета от пшеницата изчезна на черния пазар в деня, в който бе разтоварена. Останалата просто се изпари само за да се

появи няколко седмици по-късно, когато някакъв холандски товарен кораб, регистриран под либерийски флаг, пусна котва в Марсилия.

След някакви си шест седмици отбрани елитни части от армията на новата африканска държава се накичиха с френските деветкалиброви автомати МАТ-49 и аз се погрижих да им направят няколко чудесни снимки, които връчих заедно с доклада си от 129 страници, озаглавен „Къде отиде пшеницата или колко деветмилиметрови патрона има в един бушел^[2]?“

После някак си станах неофициален специалист по въпросите на алчността и корупцията, когото временно назначаваха или натрапваха в едно или друго правителствено учреждение, което бе успяло да се окаже натясно. Обикновено в продължение на два-три месеца тършувах и си завирах носа навсякъде, ровех се из архиви, с мрачен и загадъчен вид задавах въпроси. После написвах дълъг доклад, в който неизменно се разказваше някоя твърде мръсна история за подкупи и алчност сред онези, които продаваха на правителството, и за користолюбие в душите на тези, които купуваха.

И почти винаги докладите ми потъваха някъде, а в същото време друг се разтичваше да позамаже нещата. Онези от докладите ми, които все пак виждаха бял свят, бяха свързани с големи скандали, раздули се така шумно, че бе невъзможно да се потулят. Идва ми наум за аферата с Краля на фъстъченото масло. Или когато няколко мошеници от Медисън Авеню^[3] оскубаха Комитета за икономическо развитие. Този доклад озаглавих „Бедността, е там, където са парите“.

Предполагам, че републиканците ме оставиха за фасада. Когато се върнаха на власт през 1969 година, отново бях повикан в старата административна сграда, в същия онзи апартамент, където бе започнало всичко преди осем необикновени години. Там още един бивш конгресмен, чието име дори не си спомням, ме осведоми, че биха се радвали, ако продължа да се занимавам с досегашната си дейност, каквато, по дяволите, и да била тя, макар че всъщност нямало да има кой знае каква нужда от услугите ми, тъй като новата администрация щяла да бъде чиста като... м-м... като...

— Вода ненапита — подсказах му аз.

— Именно — отвърна бившият конгресмен.

Така че аз останах, като се местех от едно учреждение или ведомство в друго, откривайки във висшите и низши кръгове ни

повече, ни по-малко корупция и мошеничество отпреди.

Но пътувах по-малко, много по-малко, и това ми позволяваше да прекарвам повечето съботи в Библиотеката на Конгреса, в компанията на покойния капитан Бенджамин Луи Йолали де Бонвил от Седми пехотен полк на армията на Съединените щати, възпитаник на Уест Пойнт, протеже на Том Пейн^[4], планинар, приятел на Уошингтън Ървинг, неудачник и както подозирах — някогашен таен агент на военния министър.

Капитан (по-късно генерал) Бонвил беше темата на докторската ми дисертация, върху която работех, когато ме призоваха „Новите хоризонти“^[5]. Все още се опитвах да открия дневника му, който някога е бил притежание на Уошингтън Ървинг, и сега, след дванайсет години, ми се струваше, че съм открил. Един язовир и няколко солници вече носят неговото име. И един модел понтиак. Името му живее.

Но аз още не се бях отказал от идеята да завърша дисертацията си и въоръжен с титлата „доктор по философия“, да се оттегля в един провинциален колеж, където времето бе спряло и Роланд Колман бе директор, а ниско подстриганите студенти, чистички и спретнати, караха открити коли и се вълнуваха единствено от практични неща, като например дали старият професор Морисън ще пусне Бумър по химия, за да може да играе срещу „Стейт“ на годишната среща на бившите възпитаници.

Дълбоко в душата си бях скътал този холивудски кадър като безобиден антидот срещу отровите на огромното блато на шарлатанството, в което газех през последните дванайсет години. Трябваше ми малко свободно време да завърша дисертацията си и ако Франк Сайз бе достатъчно любезен да ми позволи да работя вкъщи, то аз щях да му се отплатя за добрината, като си открадна необходимото време от него. След дванайсет години служене на правителството за самия мен моралът беше станал разтегливо понятие.

Разказвах на Франк Сайз повечето от тези очарователни подробности — като изключим плановете ми да му открадна малко време, — докато обядвахме заедно със секретарката му Мейбъл Сингър на негови разноски в „Пол Йънг“ на Кънетикът Авеню.

Онази пролет Сайз трябва да беше към четиридесет и шест. Той бе единственият собственик на рубрика, която излизаше седем дни в седмицата и се печаташе в повече от 850 ежедневника и седмичника в

Съединените щати, Канада и доколкото ми е известно — по света. Имаше си свой собствен стил на писане „боже опази“ и навярно му се искаше неговата рубрика да гърми застрашително от Вашингтон. Вместо това тя напомняше крякането на стар пуяк, току-що зърнал лисица. Все пак само един параграф от рубриката можеше да съсипе нечия репутация и мнозина виждаха в нея причината за най-малко две самоубийства.

Нямаше нищо особено забележително във външността на най-опасния човек във Вашингтон. Като изключим очите, лицето му бе едно от онези, които винаги можете да видите на почетната маса по време на официален обяд. Той имаше голяма присмехулна уста с извити ъгълчета; широка челюст, която бе прераснала вече в розови дебели бузи, удивително тънък нос и малки изящни уши, обкръжени от онова, което бе останало от косата му.

Всичко друго беше отишло по дяволите и той изглеждал мек и отпуснат, а шкембето му бе изскочило над колана и бе увиснало така, сякаш търсеше къде да се търкулне. Но когато погледнеш очите му, разбираш, че никак не го е грижа за шкембето. Или че бил плешив. Или че имал увиснали рамене и изкривен гръбнак. Ако пренебрежението имаше цвят, той щеше да е като сивото на очите му — бледото, студено, искрящо сиво на излъскан гранит в зимен дъжд. Тези очи като че бяха пресметнали колко струва светът и бяха установили, че той е евтино и долнопробно място, натъпкано с нежелани наематели, които винаги закъсняват с наема.

— Адски много си преживял през тези дванайсет години! — каза Сайз, като натика голямо парче картоф в устата си.

Това ме накара да усетя глад. От три години не бях вкусвал картоф. За разлика от Сайз, у мен все още бе останала малко суетност.

— Не беше чак толкова лошо — рекох аз. — Пътувах много. — Лапнах третата хапка от моя обяд, който се състоеше от салата и едно самотно мартини. Питам се как ли ще се отрази един негов близък върху деловата беседа. Франк Сайз, изглежда, не пиеше, но за щастие Мейбъл Сингър пиеше.

— За мен още едно — рече тя. — Ти искаш ли?

— Разбира се, че иска — обади се Сайз. — Пийваш си по малко от време на време, нали, мистър Лукас?

— По малко.

— Поръчай пиене, Мейбъл, и после ми подай онова нещо.

Ако пишете рубрика, която е второто нещо след спортните вести, към което половината нация обръща поглед всяка сутрин, то не бива да се безпокоите за това как ще ви обслужват в ресторантите. Мейбъл Сингър трябваше само да вдигне глава и до рамото ѝ вече стоеше сервитьорът с очи на шпаньол, напирал да ѝ послужи. Тя поръча един „Манхатън“ за себе си, картини за мен, после се наведе, вдигна някаква тясна кожена чанта, опасана с цип, извади папка с цвят на овесена каша и я подаде на Сайз.

— Как ти викат обикновено, мистър Лукас? — попита той.

— Мистър Лукас.

— Искам да кажа, че не те наричат Дикейтър, нали?

— Така ми викаше майка ми. Другите обикновено ми казват Дийк.

— Както в колежа — рече Мейбъл Сингър. — Навремето в Охайо ходех с един Дийк. Бях във „Фи Бета Капа“^[6]. Сигурно вече няма такива неща. Господи, колко отдавна беше това.

Реших, че трябва да е било преди шестнадесетина години. Мейбъл Сингър беше едра, яка жена и навярно е била също такава едра, яка колежанка, будна и нахакана, преливаща от жизнерадост, която обикновено е оставала без покана за среща, освен когато нейните сестри от женския клуб са успявали да подкупят някого от баскетболния тим да излезе с нея. На тридесет и седем или тридесет и осем тя беше все още мис Сингър и имаше репутация на най-добрата частна секретарка във Вашингтон, както и на най-високо платената. Бях чувал, че правителството на Съединените щати не могло да си позволи да я наеме, макар да се опитвало неведнъж.

— Значи мислиш, че може да ти хареса да работиш за нас, а? — каза Сайз, като прелистваше папката, която му бе дала Мейбъл Сингър.

— Не знам — отвърнах аз. — Още не сме говорили за пари.

— Ще стигнем и дотам — рече той. — Тук се казва, че си на трийсет и пет и разведен, че жена ти се е омъжила повторно, че нямаш деца, че финансовото ти положение е добро, че някои твои съседи смятат, че прекаляваш с пиенето, че си поразпуснат морално и още — че членуваш в едни доста странни организации, като „Сако и Вапцети“ и „Музикално общество — флейта и ловджийски рог“.

— Къде е казано всичко това? — попитах аз.

— Ето тук. — Сайз потупа папката с цвят на овесена каша.

— Какво е това, дявол да го вземе?

— Досието ти от ФБР.

— По дяволите! — казах аз.

— Учудва ли те, че е у мене?

Поклатих глава.

— Не. Предполагам, че имаш свои хора там.

— Май не ти харесва досието, а?

— Никак — рекох аз. — ФБР събира всякакъв боклук. Те не подбират, просто го трупат и той си стои там, докато накрая почне да вони до небесата.

— Така е — каза Сайз. — Същото съм го писал в рубриката си. Много пъти. Но когато наемам някого, използвам досиетата на ФБР. Спестява ми много пари и време. Препоръките не струват и пукнатата пара. Няма да искаш препоръка от някого, ако не си сигурен, че ще каже добра дума за тебе, нали?

— Сигурно не.

— Ето защо използвам ФБР.

— Можеш ли да вземеш всяко досие, което си поискаш?

— Точно така, почти всяко, което си поискам.

— Сигурно е удобно.

— Не си ги чета вкъщи преди лягане, както правеше Линдън Джонсън. Използвам ги само когато преценя, че случаят си заслужава.

— Когато прецениш, а?

— Май не мислиш, че съм безпогрешен. Искам да кажа — в преценките си.

— Не мисля, че има такива хора.

— А твоите преценки?

— И аз не съм безпогрешен.

— Но ти разчиташ на своите преценки.

— Да. Разчитам на тях.

— Това е добре — рече той, — аз така си изкарвам хляба. Като разчитам на собствените си преценки.

Тогава сервитьорът донесе питиетата и аз отпих от моето, преди да пристъпим към етичната страна на въпроса. Не бях сигурен дали Франк Сайз щеше да разбере за какво говоря. Колкото до това, не бях сигурен дали и аз щях да разбера.

— Защо не му кажеш за работата? — обади се Мейбъл Сингър.
— Нали затова го покани на обяд.

Франк Сайз се усмихна и това беше веселата усмивка на деветгодишен палавник, лепната върху сбръчканото лице на един застаряващ мъж. Тя щеше да е очарователна, ако не бяха очите. Очите ѝ отнемаха всичката радост.

— Окей — каза той. — Първо да поговорим за парите. Нямаш нищо против да говорим за пари, нали, Дийк?

— Любимата ми тема — рекох аз, питайки се колко ли щеше да ми струва годишно това свойско обръщение.

— Ще получаваш двайсет и две хиляди на година, колкото взима един първокласен репортер в този град.

— Аз съм си първокласен историк и сега изкарвам по двайсет и осем хиляди.

— Знам по колко изкарваш — каза той. — Не мога да ти плащам по двайсет и осем. Но мога да прибавя и някои неща, които не получаваш сега. Мога да ти предложи пенсионно осигуряване. След някой и друг ден ще ти потрябва пенсия.

— И Лари Калън казва така.

— Нашият общ приятел — рече Сайз. — Да, той ми помогна да уредя тая работа. Казва, че за човек от твоята класа си струва да даваш по две хиляди годишно.

— Какво още влиза в кюпа? — попитах аз.

— Дял от печалбите. — Той се обърна към Мейбъл Сингър. — Колко излезе твоят дял миналата година?

— Към две хиляди. Или малко повече.

— Окей — каза Сайз. — Това прави почти четири. Болнична осигуровка. Моите осигуровки са най-високи, след като тъй или иначе трябва да плащам за това. Тя струва към трийсет или четирийсет на месец. Ето ти още четиристотин в кюпа.

— Започвам да проявявам интерес — рекох аз.

— И премии — продължи Сайз. — Не давам премии за много добре свършена работа. Това очаквам от тебе. Но плащам премии за дяволски добре свършена работа, за нещо изключително. И то тлъсти.

— Колко тлъсти?

— Достатъчно тлъсти, та да те накарат да се усмихваш цяла седмица.

— Ние сме си едно щастливо семейство — подхвърли Мейбъл Сингър.

— Ще си умрем от щастие — рече Сайз. — Персоналът ми е малък. Шестима репортери или вестникари, Мейбъл и аз. Без да смятам счетоводителите и адвокатите, защото са с временни договори. Само че си имам две правила и не е лошо да ги знаеш. Първото е, че не приемам извинения. Обяснения — да. Но от извиненията се изприщвам. Второто правило е, че мога да те уволня на минутата — няма да чакам нито месец, нито седмица, нито ден — на минутата. Ти можеш да напуснеш по същия начин. Това може да накара някои да нададат вой за трудови договори и тем подобни, но аз не гледам по този начин на нещата. Ако вършиш дяволски добра работа, трябва да съм глупак, за да те уволня. Но ако работата ти е скапана, трябва да съм още по-голям глупак, за да те задържа. Не ме интересуват хора, които просто вършат посредствена работа. Те не работят за мене.

— И какво ще правя, ако работя за тебе?

— Виждаш ли, мислил съм много за това — каза Сайз. — От време на време излиза найае по някоя история. Научавам за нея и ако реша, ѝ отделям една-две колонки. Може дори три-четири — и толкова. Но това, което е във вестника, е само върхът на айсберга. Отдолу има повече, много повече, но изниква друга история и аз тръгвам след нея. В нашата работа е така — конкуренцията е седем дни в седмицата и триста шейсет и пет дни в годината. Искам да изкарам на бял свят тези истории, за които понякога само загатвам. А за това трябва ровене — здраво, постоянно ровене. Разбираш за какво ти говоря.

— Имам малко опит в тия неща — казах аз.

— Да, виждал съм твои доклади.

— Спомням си един, дето беше успял да видиш. Беше нашарен с печати „строго поверително“ и в Министерството на правосъдието не можеха да се начудят как си се добрал до информацията.

Сайз се ухили.

— Май не трябваше да те подценявам.

— И аз така смятам.

— Та ето това съм намислил — да изравям тъмни истории, за които трябва много време и труд — много повече време и труд, отколкото можем да им отделим с нашия малък персонал, като

продължаваме да пълним рубриката седем дни в седмицата. — В неговата уста „рубриката“ прозвуча като бездънно буре. И май си беше така. — Искаш ли да се заемеш с това? — попита той.

Отпих последната глътка от своето мартини. Всъщност, помислих си аз, тебе те интересува, дали не искам да ти помогна да спечелиш „Пулицър“. Три пъти Франк Сайз е бил кандидат за наградата „Пулицър“ и три пъти тя му е била отказвана. Журито, изглежда, подушваше, че в неговите истории има твърде много измама и недостатъчно майсторство. Или смяташе, че те вонят на среднощни срещи и задигнати папки вместо на старателно, трезво излагане на факти. Или — което бе най-ужасно — средствата, с които Сайз си служеше, за да изравя сензации, изглеждаха — поне в очите на журито — доста съмнителни. С други думи, ако Франк Сайз не можеше да се сдобие с информацията по друг начин, той си я открадваше с охота. Или я открадваша за него.

— Искам — казах аз.

— Кога можеш да започнеш?

Замислих се за момент.

— Другата седмица. Ще бъдат доволни, че ги напускам.

— Можем да пуснем нещо за тебе в рубриката — рече Сайз.

— А може и да ми дадеш нещо в писмен вид — подхвърлих му аз.

— Виждаш ли, Мейбъл? — каза Сайз. — Той е само за нас.

Мейбъл Сингър кимна.

— Ще се погрижа да си получиш документа още днес следобед.

— Защо не дойдеш с нас в кантората? — обърна се Сайз към мен. — Ще дадеш на Мейбъл необходимите сведения, например номера на социалната си осигуровка, а пък аз ще те запозная с пълните подробности около твоя бъдещ случай.

— Какви подробности? — попитах аз.

— За бившия сенатор Еймс.

— Господи!

— Какво има?

— Нищо — рекох аз. — Не мислех, че човек може да бъде разпнат на кръст два пъти.

Сайз се ухили.

— Ще има да се изненадваш.

[1] Система на назначаване в обществените учреждения според „заслугите и достойнствата“. — Б.пр. ↑

[2] Мярка, главно за зърнени храни и течности, равна приблизително на 36 литра. — Б.пр. ↑

[3] Медисън Авеню е символ на американския рекламен бизнес. Тук са съсредоточени рекламни агенции и фирми, които осъществяват обработката на общественото мнение. — Б.пр. ↑

[4] Томас Пейн (1737–1809) — син на дребен земеделец от Тетфорд, Англия. 37-годишен заминава за Америка и пише революционни памфлети в защита на американската революция. Влиза в армията на бунтовниците и взема участие в боевете при Ню Йорк, Ню Джърси и Пенсилвания. — Б.пр. ↑

[5] Политически курс на президента Джон Кенеди. — Б.пр. ↑

[6] Университетско общество на интелектуалния елит. — Б.пр. ↑

3.

Разпъването на кръст на бившия сенатор Робърт Ф. Еймс, демократ от Индиана, бе запознало преди около седем месеца, когато в един дъждовен ноемврийски следобед той взе думата в Сената и отегчи до смърт присъстващите там четирима други сенатори с една дълга, скучна половинчасова реч за това какво благородно дело щял да извърши онзи малък конгломерат, наречен „Анакостия Корпорейшън“, като погълне поредната си жертва — Кап-Ам Майнинг.

На другия ден една вашингтонска лобистка фирма разпрати с въздушна поща копия от речта на сенатора, отпечатана в „Конгрешънъл Рекърд“^[1], до всички акционери, които имаха отношение към въпроса. Петнадесет дни по-късно „Анакостия Корпорейшън“ погълна Кап-Ам Майнинг, без дори да се оригне.

На Коледа Франк Сайз помести в рубриката си, както той твърдеше, неопровержими доказателства, че на сенатора от Индиана са били платени 50 000 долара от вашингтонската лобистка фирма, за да произнесе речта. Сайз го окачестви като подкуп и заяви, че имал серийните номера на някои от стодоларовите банкноти, които са били дадени. Той писа, че двадесет от банкнотите били проследени от банката „Ригс“, където лобистката фирма имала сметка, до личната сметка на сенатора в Първа национална банка във Вашингтон. Все още нямаше сведения за останалата част от сумата.

Други вестници и телеграфните служби подхванаха това и пуснаха репортерската хайка по следите. Репортерите Надникнали в историята около поглъщането на Кап-Ам Майнинг и установили, че това е една от онези сделки, при които компания с големи ликвидни авоари плаща за собствената си кончина — което е в ущърб на почти всички заинтересовани, освен за неколцина притежатели на контролни акции.

Скандалът започна да набира инерция и да се разраства и през януари, когато Конгресът възобнови сесиите си, Сенатът с неохота реши, че отново трябва да се занимае с морала на един от своите

членове. Беше определена датата за изслушване, но преди това сенаторът Робърт Ф. Еймс се оттегли — след като бе членувал точно пет години и четири дни в най-недостъпния клуб на света, както някои все още го наричат. След двуседмично шумно прочистване на гърлото, Министерството на правосъдието реши, че няма достатъчно доказателства, за да възбуди съдебно разследване. Два дни по-късно сенаторът Еймс напусна съпругата си — милионерка, за да заживее по ергенски с една двадесет и седем годишна блондинка, служителка в лобистката фирма, която според слуховете му бе дала подкупа. Сенаторът Еймс току-що бе навършил петдесет и две.

— Той е мъртъв — рекох аз, затваряйки папката. — Някой просто е забравил да го погребее.

Сайз поклати глава.

— Тук има и още нещо.

— Какво?

— Първо, защо ще взима този подкуп от петдесет хиляди долара? Той си има пари. За четирийсетия си рожден ден получил от жена си като подарък един милион долара.

— Може да ги е похарчил.

— Има още много. Е, щом не са му трябвали тези пари, защо ще взима подкупа?

— Може да не го е взел.

— По дяволите! — рече Сайз. — Взел го е.

Огледах кантората на Сайз. Беше доста скромна за национална знаменитост като него, получаваща по 3000 долара на една реч, когато успее да вмести такова нещо в претъпкания си график. Той притежаваше апартамент на Пенсилвания Авеню 1700, на една пряка от Белия дом, на шестия етаж в сравнително нова сграда, която някога бе имала затревен покрив — игрище за голф, докато прокапало върху наемателите отдолу. Мейбъл Сингър владееше достъпа до апартамента. Вляво от нея беше бивакът на шестимата вестникари. Отзад се намираше кабинетът на Сайз, който съдържаше един зелен килим от синтетична материя, кафяво писалище, вероятно — с орехов фурнир, шест стола с прави облегалки, тапицирани със зелена изкуствена дамаска, на един от които седях аз, някакви зелени лъскави пердета и ръчна пишеща машина на метална поставка. Това бе всичко.

Никакви снимки по стените — негови и на президентите, с които се бе познавал. Никакви сувенири на бюрото му.

Станах.

— Окей — рекох аз. — Искаш цялата история, нали?

— Точно така. Цялата история.

— Колко време имам?

Сайз сви рамене.

— Колкото ти трябва.

— Ами ако няма никаква история?

— Има. Забравяш за безпогрешната ми интуиция.

— Прав си — отвърнах аз. — Така е. Ще работя вкъщи, нали?

— Освен ако не поискаш да ти сложим едно бюро там — той кимна към бивака.

— Не, благодаря.

— Има ли друго?

— Само едно нещо. Кога плащат?

— На всеки две седмици.

— Много добре — рекох аз. — Ще се видим на заплатата.

Три седмици по-късно телефонът иззвъня тъкмо когато Мартин Ръдърфорд Хил, присвивайки очи, остави жестоката си усмивчица да пропълзи по влажните му устни, прицели се внимателно и запрати купичката си с овесена каша по Фулиш, котарака. Фулиш, петгодишен охранен побойник, близна от кашата, реши, че не му харесва, скочи на високия стол и перна по носа двегодишния Мартин Ръдърфорд Хил със свитата си лапа. Детето изпищя; Фулиш се озъби, хвърли се от високия стол и се стрелна към дневната, а лапите му изскърцаха яростно по кухненския линолеум. Поредната малка схватка от една дълга война, в която нямаше победител.

Оставих моя „Вашингтон Пост“, вдигнах поглед към тавана и изкрещях към едно невидимо присъствие:

— Няма ли да вземеш това проклето хлапе!

На Мартин Ръдърфорд Хил казах:

— Млъквай, нищо ти няма.

Детето нададе вик и ме замери с пластмасовата си лъжица, докато вдигах слушалката на стенния телефон при четвъртото му

иззвъняване.

След моето „ало“ женски глас попита:

— Мистър Лукас?

— Да.

— От кантората на Франк Сайз ми дадоха вашия номер. — Глас на млада жена, помислих си аз, не повече от двайсет и пет, но вероятно по-близо до двайсетте.

— С какво мога да ви услужа?

— Казвам се Каролин Еймс. Аз съм дъщерята на Робърт Еймс.

— Да, мис Еймс.

— Разпитвали сте из града за баща ми. — Не прозвуча като обвинение, а като тъжна констатация на един факт. Ако трябваше да съобща, че кученцето ѝ е умряло миналата нощ, навярно щеше да го каже със същия глас.

— Да, разпитвах за някои неща — рекох аз. — Всъщност бих искал и на вас да задам някои въпроси.

Последва кратка пауза и после тя каза:

— Вие честен човек ли сте, мистър Лукас?

— Донякъде — отвърнах след малко. Трябваше ми време, за да размисля, защото никой не беше ми задавал въпроса по този начин.

— Ако разберете истината за баща ми, ще пишете ли за това?

— Да — този път без никакво колебание отвърнах аз, — ще пиша.

— Франк Сайз ще я отпечата ли?

— Да, почти съм сигурен.

— Дори ако с това се окаже, че е лъжец?

— Имате предвид Сайз?

— Да.

— Той обикновено си признава, когато е сбъркал. И даже го прави с радост.

— Това не са весели неща.

— Не са — казах аз. — Сигурно.

Настъпи нова пауза и когато тя заговори, думите ѝ прозвучаха така, сякаш ги четеше или са били старателно заучени, само че не я биваше много за актриса.

— Разполагам с някои сведения, които ще докажат, че баща ми е станал жертва на обстоятелствата. Има доказателства, записани на

магнетофон, и друг писмен материал, включващ изложение от петдесет страници, което написах сама. За да спася доброто име на баща си и за да бъдат наказани истинските виновници, аз съм готова да ви предам тези материали днес в три часа следобед.

Записва, помислих си аз, и реших да бъде също толкова предпазлив и официален.

— Аз съм готов да приема описаните от вас материали. Къде да се срещнем?

Тя спомена името на едно кафене на Кънетикът Авеню, недалече от Шорам.

— Навън ли? — попитах аз.

— Да, навън. Предпочитам на съвсем публично място.

— Как ще ви позная?

Описа ми накратко как изглежда и добави:

— Ще нося зелено дипломатическо куфарче. — После затвори телефона.

Онова невидимо присъствие и майка на детето се появи и взе да бърше овесената каша, която Мартин Ръдърфорд Хил бе разсипал на пода. Детето наблюдаваше как Сара Хил почиства пода, усмихна се, когато тя свърши, и каза гу-гу.

— Ще гукаме после — рече тя, като се изправи. — Кой спечели? — обърна се тя към мене. — Проклетото хлапе или проклетият котарак?

— Реми.

— Е, изял е по-голямата част.

— Нямаше да се раздели с кашата, ако беше още гладен.

— Искаш ли още кафе? — попита тя.

— Да, ако обичаш.

Сара Хил ми наля една чаша, после и на себе си. Седна до кръглата кленова масичка, опря лакти на нея, като хвана с две ръце чашата си, и над ръба ѝ впери поглед в градината, която се виждаше през отворената остъклена врата. Градината, съвсем тясна и дълга, бе нейно владение — кучешкият дрян и азалиите бяха цъфнали и грабваха вниманието. Розите щяха да разцъфнат по-късно, през юни, но две лехи с късни жълти нарциси все още следваха с главички пътя на слънцето. Нямаше трева, само цветя и храсти, и една настлана с тухли пътечка, която силно криволичеше, без особено да бърза да те

изведе нанякъде. Три високи стари бряста осигуряваха сянка и известно достолепие. Градината изглеждаше малко дива и някак неподредена, без план, а Сара Хил се беше потрудила доста, за да постигне това.

— Ружи — рече тя.

Обърнах се да погледна.

— Къде?

— В она ъгъл до розовия кучешки дрян.

— Права си. Там ще стоят добре.

— В тях могат да се ловят пчели.

— В ружите ли?

Тя кимна.

— Можеш да ги затвориш вътре и да слушаш жуженето им.

— И после какво ги правиш?

— Пускаш ги, какво друго. Брат ми обичаше да ги стъпка с крак.

— Винаги съм смятал, че е долно копеле.

Ние със Сара Хил живеехме заедно малко повече от година. Един съботен следобед се бяхме срещнали в Библиотеката на Конгреса, аз я бях поканил вкъщи да пийнем по чашка и тя просто остана — само през следващата седмица си пренесе книгите, бебето и фотоапаратите. Без дори да обсъждаме въпроса, ние си разпределихме домакинските задължения — тя пое грижата за градината и за почистването на къщата, а аз приготвих вечерята, след като тя даде да се разбере, че няма особено желание да се занимава с това. Аз правех и покупките, докато Сара не откри, че съм най-импулсивният купувач в света.

На свободна практика тя се занимаваше с портретна фотография на естествено осветление. Услугите ѝ бяха търсени много от разни организации, чиито централи се намираха във Вашингтон и които искаха нещо по-оригинално в рекламните снимки на своите служители и членове на управителни съвети. Често пъти само с някоя стара „Лайка“ с високочувствителен филм Сара правеше поразителни, непринудени портрети, на които моделите и, повечето на средна възраст, изглеждаха сърдечни, мъдри, духовити и прекалено човечни. Тя настояваше да ми дава по 200 долара на месец за своя дял от наема и домакинските разходи. Внасях парите по сметка в банката на името на Мартин Ръдърфорд Хил.

Общо взето, добре я карахме заедно и изпитвахме истинска привързаност един към друг. Може и да сме били влюбени; поне се опитвахме да бъдем, но след горчилката на двата брака, които бе имал всеки от нас, знаехме, че за това трябва да се полагат усилия.

— Кой беше? — попита тя.

— Дъщерята на сенатора.

— Можем ли да намерим в събота?

— Какво да намерим?

— Ружи.

— Мисля, че можем.

— Все пак не вярвам да го е направил.

— Кой?

— Сенаторът Еймс.

— Да е взел подкупа ли?

— Да.

— Защо?

Сара навлажни с език книжката салфетка и с нея избърса засъхналата овесена каша по устните на сина си. Детето се усмихна щастливо и каза „храп“. Тя му направи гримаса. То се изкикоти и рече „хру-у“. Тя пак му направи гримаса и каза:

— Не ми прилича на такъв, дете ще вземе подкуп. Изглежда толкова романтичен с тази вълниста сива коса и тъжни кафяви очи, и с този негов израз, сякаш ти казва „само ние двамата си знаем“. Просто не вярвам, че го е взел.

— Защото има тъжни кафяви очи ли?

— Защото жена му има пари, умнико. Тя има капитал от осемдесет милиона долара.

— Повече ми приличат на осемнайсет милиона — казах аз и погледнах часовника си. — Трябва да тръгвам.

— В библиотеката ли?

— Да.

— Ще вземеш ли колата?

— Ще се върна за нея после.

Къщата, в която живеехме със Сара, беше тясна, двуетажна, от червени тухли с гладка фасада, построена бе преди около осемдесет години на Четвърта улица, югоизток, на крачка от Библиотеката на

Конгреса, и само зад ъгъла бе мястото, където е бил роден Джон Едгар Хувър.

Преди пет години къщата е била купена, съборена отвътре и луксозно преустроена от един богат млад и зелен конгресмен от Сан Франциско, който смяташе, че на неговите избиратели ще им се хареса, като разберат, че е предпочел да живее в един от вашингтонските квартали за черни и бели.

Избирателите, повечето негри, очевидно не ги е било грижа къде живее той, защото не го избраха за следващия мандат. Така че бившият конгресмен ми отстъпи къщата срещу малък наем, при условие че ще я освободя в срок от един месец, след като бъде преизбран. Живеех в къщата вече трета година и съдейки от последната му изборна кампания, мисля, че бих могъл да си остана тук завинаги.

— Ще се върнеш ли за обяд? — попита Сара, като се изправи и взе да прибира чашите.

Станах и аз.

— Не, сигурно ще хапна някъде в града. Какво ще правиш днес?

Тя се обърна, погледна ме и се усмихна. Нейната опасна усмивка, която казваше „дойде ми до гуша от всичко това“.

— О, днешният ми график е запълнен с куп вълнуващи събития, призвани да обогатят ума, а също и духа ми. Със сина ми например ще трябва да отскочим до онова приятно магазинче в гетото, където ще ни вземат приблизително пет процента повече за продуктите, които ще сготвиш довечера.

— Какво ще имаме за вечеря?

— Говежди ребра.

— Добре.

— За компания, разбира се — продължи тя, — имам събеседник на две години, който говори на непознат език, плюс мисис Хачър, съседката, която обикновено иска да знае дали не може да заеме чашка джин. Ала кулминацията на днешния ми ден ще бъде почистването на котешкото сандъче, за да може Фулиш да си пикае на чист пясък, и ако в тази къща нещата не се оправят в близко време, ще си намеря любовник, за да внесе малко радост в живота ми — например една разходка до Балтимор някоя неделя следобед.

Кимнах.

— Чудя се какво ли е приготвила?

— Кой?

— Дъщерята на сенатора Еймс.

— О!

Аз съм малко по-висок от шест фута^[2], но не трябваше да се наведа много, за да целуна Сара — висока малко повече от пет фута и десет инча, стройна, с удивително лице, което би могло да се нарече красиво, ако не бяха интересните му плоскости и вдлъбнатини. Имаше раздалечени зелени очи и дълга лъскава синкаво-черна коса, която стигаше почти до кръста ѝ. Индианска коса, както я наричаше тя, и на всеки разправяше, че е една четвърт чокто^[3], макар да беше всъщност само една тридесет и втора.

— Хм — казах аз, като я прегърнах, — добре ти работи езичето.

— По дяволите, ти не чу и думичка от това, което ти казах, нали?

— Чух всичко — отвърнах. — Ще си намериш любовник да ти сменя пясъка в котешкото сандъче.

[1] Официален бюлетин на Конгреса на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Един фут е равен на 30,48 см, един инч — на 2,54 см. — Б.пр.

↑

[3] Индианско племе. — Б.пр. ↑

4.

Дъщерята на сенатора закъсняваше, вече закъсняваше с двадесет и четири минути и зачатъците на учителя у мен ме караха да гледам на това като на немарливост — нещо, което не понасям, — затова се въртях на твърдия зелен метален стол в кафенето и прехвърлях наум запаса си от унищожителни забележки, но знаех, че няма да ги използвам. Не и срещу нея.

Тя се появи в три и двадесет и пет, вече преполовила разстоянието между двете пресечки по източната страна на Кънетикът Авеню, откъм парк-хотел „Шератън“, забързана така, както някои жени го правят, когато закъснеят непростително дълго — загледана право пред себе си, с вирната брадичка и изпъчени гърди, с полуотворена уста за почти готово извинение, тя се движеше с бързи ситни крачки, които заплашваха да преминат в тръс.

Когато приближи на малко повече от петдесет фута, видях, че отговаряше почти напълно на описанието, което ми бе дала. Беше над среден ръст, около пет фута и девет инча, руса, в тъмнобежов гащеризон с месингова тока на колана, леко увиснал под кръста ѝ. На лявото си рамо бе преметнала кафява кожена чанта с връзки, а в дясната си ръка носеше дипломатическо куфарче от зелена кожа.

Не беше ми казала, че е толкова хубава, нито че слънчевите отблясъци в този почти великолепен майски следобед ще си играят с косите ѝ и те ще се превърнат в шапка от разлепено злато. Беше ми казала, че ще носи очила — големи, кръгли, с телени рамки и пурпурни стъкла, но нямаше очила. Все пак всичко друго съвпаднаше, тъй че аз спрях да се ровя в колекцията си от хапливи забележки и започнах да се питам дали очите и ще се окажат кафяви, или сини, или пък дори зелени.

Никога не узнах. Когато бе на по-малко от четиридесет фута, се чу остър пукот, малко по-приглушен от пушечен изстрел, и зеленото кожено куфарче изчезна. Беше там, а в следващия миг го нямаше и косата на момичето не бе вече златна, а доби цвета на огъня,

пламъците лумнаха около един фут над главата ѝ, после се плиснаха надолу, обгръщайки я в нажежено оранжево кълбо.

За момент тя затанцува на място в такта на безумна, паническа джигга, после изпищя, но само веднъж, макар и да ми се струва, че все още я чувам. След писъка тя се опита да се втурне към уличното платно, сякаш чувстваше, че потокът на движение ще я охлади, а всъщност, залитайки, направи няколко бързи несигурни крачки, преди да се свлече на тротоара, където умря, превръщайки се в сгърчена овъглена купчинка, която тъкмо бе започнала да дими.

Разнесоха се силни викове и писъци, и „о, боже“, докато един досетлив мъж с шкембе и посивели коси си свали сакото и взе да задушавя пламъците, които и без това вече стихваха. Шкембестият мъж мятеше сакото си върху пламъците и дори след като ги беше угасил, продължи да замахва, макар че не бе останало нищо друго, освен овъглената сгърчена фигура на тротоара, която, свита на кълбо, димеше леко в майския следобед.

Действията на шкембестия мъж ставаха все по-бавни и по-колебливи и накрая той спря. Сега плачеше. Вдигна сакото и го погледна. После коленичи и покри с него главата и раменете на момичето. Изправи се, но пак се наведе, за да си извади портфейла от сакото. За миг остана така, разплакан и загледан в момичето. Сетне вдигна поглед и с ясен, висок глас рече: „Накъде, по дяволите, отиваме?“ Когато никой не можа да му отговори, той се обърна, проправи си път през тълпата и бавно се изгуби надолу по улицата.

Надигнах се предпазливо от стола си. Извадих еднодоларова банкнота от джоба на панталоните си и я мушнах под чашата чай с лед. Забелязах, че ръцете ми треперят, затова ги пъгнах в джобовете на сакото си и заобиколих тълпата, насъбрала се около мъртвото момиче. Не знам защо, но се стараех да не бързам, докато вървах надолу по улицата към паркинга.

— К'ва е твойта? — попита служителят от паркинга, като мушна жетона ми в брояча.

— Кафяво пинто.

— Един долар. К'во има там? Някаква злополука?

— Не знам — отвърнах аз.

Трябваше да почакам, преди да мога да поема на север по Кънетикът Авеню, тъй като движението се задръстваше, докато

минаващите зяпачи забавяха и дори спираха колите си, за да разгледат онова, което лежеше на тротоара. После потегляха отново, като че неохотно. НеЙде в далечината като закъснял отговор се разнесе припреният вой на полицейска сирена.

Докато чаках за някоя пролука в движението, мислех си за куфарчето, което трябваше да е натъпкано с магнетофонни записи и документи и кратко изложение от петдесет страници, написано лично от Каролин Еймс, дъщерята на сенатора, й се питах дали го бе писала на машина, или на ръка, а после се запитах с какво още е било натъпкано куфарчето. Напалм вероятно, защото нищо друго не гори така ярко.

Когато най-сетне успях да се включа в автомобилния поток, замислих се за Каролин Еймс и за това какво ли я бе накарало да закъснее двадесет и пет минути, дали е било нещо незначително — като многословен разговор по телефона, или спрял часовник, или изпуснат рейс.

И едва след като бях изминал всичките близо четири мили до Чеви Чейс Съркъл, успях да събера мислите си и да се запитам какво щеше да стане, ако дъщерята на сенатора не бе закъсняла. Когато се замислих над това, трябваше да спра пинтото, да се протегна, да отворя дясната врата и да повърна върху нечия добре поддържана моравя.

5.

Може да сте живели дълго време във Вашингтон и пак да не знаете, че на по-малко от две мили от Белия дом, зад хотел „Шорам“, се намира дива усойна гора, през която се вие тясна асфалтирана лента, наречена Норманстоун Драйв. Човек би си помислил, че там гъмжи от опосуми и зайци, и миещи мечки, и даже някой и друг елен, а може и така да е, само че аз никога не съм ги виждал, макар да съм ходил там достатъчно често.

Защото на Норманстоун Драйв живееше Франк Сайз — в голяма, просторна триетажна къща — причудливата линия на покрива ѝ придаваше такъв вид, сякаш архитектът не бе могъл да се реши между любовта си към романското изкуство и късната английска готика.

Къщата бе кацнала върху стръмния скат на горист хълм, а Сайз живееше там със съпругата си и петте си деца и тримата си прислужници, един от тях бе слабият млад мъж с малка стисната уста и спокойни очи, който ме въведе в кабинета на Сайз, след като бе извървял целия път от къщата, за да отключи високата желязна порта. Портата осигуряваше единствения достъп до къщата, която бе заобиколена от триметров зид, увенчан с три реда бодлива тел. Зидът бе издигнат, след като някой веднъж се бе опитал да отвлече най-малката дъщеря на Сайз.

В едно крило в романски стил кабинетът на Сайз се гушеше под нещо като кръстат свод. Пет прозореца в дълбоки ниши гледаха към гората. Като се изключи една ръчна пишеща машина „Ремингтън“ на метална поставка, украсата на стаята се състоеше предимно от книги. Те покриваха три стени от пода до тавана. Бяха натрупани на камари по шест-седем върху дълга маса. Книги покриваха и почти цялото писалище на Сайз, което изглеждаше поочукано и вехто, макар че може и да бе антика. Още книги, разтворени и затворени, бяха пръснати върху красив стар ориенталски килим. Преместих купчината книги от един стол, за да мога да седна.

— Така работя аз — рече Сайз и в тона му прозвуча по-скоро обяснение, отколкото извинение.

— Изглежда удобно — отвърнах аз.

Бях позвънил на Сайз от една дрогерия близо до Чеве Чейс Съркъл и му бях разказал за смъртта на дъщерята на сенатора. Бях му разправил подробно всичко, защото ми задаваше въпрос след въпрос. За това си го биваше и след като бе питал за всичко, което можа да му дойде наум, бяхме се разбрали, че е по-добре да отида при него, за да решим какво да правя по-нататък.

— Ще трябва да говориш с ченгетата — каза той, като се облегна на стола си.

— Знам. Сигурно ще искат да узнаят защо съм изчезнал.

— Ще им кажеш, че си се уплашил.

— Няма да е далеч от истината.

— Ако е така, бързо си се окопитил.

— Искам да разбера едно нещо.

— Какво? — попита той.

— Дали този напалм е бил предназначен за мене, или за Каролин Еймс.

Сайз взе един жълт молив и отвори уста така, че да може да почуква с гумичката по зъбите си. Реших, че това му помага да мисли.

— За нея — каза той накрая.

— Защо?

— Защото ако е знаела какво има в куфарчето и кога е трябвало да гръмне, за нищо на света нямаше да закъснее, нали?

— Така е.

— Значи трябва да приемем, че не е знаела какво има в куфарчето.

— И че някой го е подменил — рекох аз. — Вече стигнах до тук.

— Да — каза Сайз, — разбирам какво искаш да кажеш. Все пак може да е трябвало да убие нея, не тебе. Фактите са били в главата ѝ, а може и да е имала копие от тоя доклад или описание, каквото каза, че е написала.

— И магнетофонните записи — рекох аз.

Лицето на Сайз просветна.

— Да, записите. Ако има копия от тях, страшно ми се ще да ги пипна.

— Сигурно същото иска и онзи, дето я уби.

— А какво ще кажеш за часа на експлозията? Тя е станала в три и двайсет и пет, а момичето ти определи срещата за три часа. Тая работа ме безпокои.

— Мен още повече — рекох аз. — Ако наистина са искали да убият нея, а не мене, то остава да приемем, че часовниковият механизъм е бил повреден.

— Освен ако оня е искал да очисти и двама ви.

— И това ми мина през ума.

Сайз неволно се усмихна.

— Изплаши ли се?

— Кога, тогава или сега?

— Изобщо.

— Бях дяволски изплашен, но попремина. Малко, да.

Сайз отново почука с гумичката по зъбите си.

— Изкушавам се. Ужасно се изкушавам да го пусна в рубриката. — Последва пауза, докато размишляваше над това. — Но няма — в гласа му прозвуча нещо повече от съжаление. — Новината си я бива, но аз гоня друга цел.

— Все още ли искаш цялата история, до каквото и да ни доведе тя?

— Точно така. Искам я цялата. Ако съществуват копия от тези записи, искам да ги имам. Искам описанието на случая или каквото там е написала, ако все още го има — или ако изобщо го е имало. Искам да разбера и кой я уби.

— И то двайсет и четири часа преди ченгетата, нали така?

Сайз се усмихна, този път малко мрачно.

— Искам да съм пръв, това е. Мислиш ли, че можеш да се справиш... или поне да стигнеш близо до целта?

Вдигнах рамене.

— Не знам. Досега не съм се ровил в убийства. Дори не съм сигурен дали знам как се прави, но все пак имам едно предимство.

— Какво е то?

— Видях как стана всичко.

Той кимна.

— Прав си. Трябва ли ти помощ? Ще ти освободя от моите, ако имаш нужда.

— Все още не.

— Добре. Как се справяш, досега, искам да кажа?

— Чрез лобистката шайка, за която се предполага, че му е дала подкупа от петдесет хиляди.

— Организацията „Багър“ — рече той. — В кантората си имам една папка за тях. Ще поръчам на Мейбъл да ти я прати вкъщи по човек.

— Добре.

— Попадна ли на нещо там?

Кимнах.

— Може би. Това ще разбере утре сутринта в десет.

— Как?

— Като се срещна с Уейд Мори Багър.

— Със самия полковник?

— Ъ-хъ.

— Лесно се изплъзва.

— Свикнал съм с такива.

— Окей, добре е на връщане да се отбиеш при ченгетата. Имам един познат в отдел „Убийства“ — лейтенант Синкфилд. Ще му се обадя, че си на път към тях. Синкфилд ми дължи две услуги, едната от които е доста голяма. Ето случай да ми се отблагодари, като бъде любезен с тебе.

Станах.

— Окей — рекох аз. — Ако няма други вълнуващи събития, ще се видим на следващата заплата.

— Хубаво е, че ме държиш в течение.

Лейтенант Дейвид Синкфилд от отдел „Убийства“ към столичното полицейско управление — мъж, кажи-речи, на моя възраст — палеше цигарите една от друга, заявявайки, че пушел по четири кутии на ден, и това ме накара да се почувствам ужасно горд, тъй като аз самият ги бях отказал преди две години.

Бях разказал на Синкфилд и на неговия магнетофон всичко, което знаех за смъртта на Каролин Еймс. Седяхме мълчаливо в мрачната стая на третия етаж в районното управление на Индиана Авеню 300, докато лейтенант Синкфилд вероятно се мъчеше да се сети

за още нещо, което е трябвало да ме пита, а аз се мъчех да си мисля, че не ми се пуши.

— На колко беше тя — попитах аз, — на двайсет и три?

— На двайсет и две. Точно. Миналия месец е имала рожден ден.

— Имате ли някакви предположения?

Той ме погледна с две сини очи, в които нямаше нищо друго, освен подозрение. Имаше любопитен тънък нос и голяма челюст като на пушач на лула. Косата му вече бе станала оловносива и той, изглежда, бе малко суетен, защото я носеше доста дълга и доста добре сресана. Устните му бяха тънки и повечето време леко стиснати, но когато се усмихна, което стори само веднъж през този един час, докато бях при него, той се усмихна с подозрение.

— Предположения за кое? — попита той.

— За това кой я е убил.

— Нищо не пи липсва, по дяволите — рече той. — Засега имаме теб и май това е всичко.

— Не е много.

Синкфилд като че се съгласи с мен, после отново настъпи мълчание, докато той загаси цигарата си и каза:

— Някой се е добрал до апартамента ѝ.

— О?

— Да. Обърнали са го наопаки. Сигурно са търсили онези записи, за които каза. Не е било обир. Имала е портативен цветен телевизор. Не са го пипнали, само са свалили задния капак, за да погледнат вътре. Имала е и два магнетофона. Единият — от ония, дето се включват към телефон.

— Къде е живяла тя? — попитах аз.

— В Джорджтаун — каза той. — На Ар Стрийт. Имала е фантастична камина с истински дърва, един от ония атриуми, огромна кухня. Наемът ѝ трябва да е бил колкото заплатата ми за две седмици.

— Е, сигурно е можела да си го позволи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами това, че има богато майче.

— И татенце — подхвърли Синкфилд. — Както разбирам, и той не е останал без пари. Мога да си представя жена ми да ми връчи един милион долара. Да, като нищо си го представям. Ти не си женен, нали?

— Вече ме.

— Остани си ерген. — За миг той като че се замисли за собствения си семеен живот, после каза: — Познай какъв подарък е получила Каролин Еймс от майка си за двацет и първия си рожден ден?

— Един милион зелени хартийки — отвърнах аз.

Синкфилд изглеждаше леко раздражен от това, че знаех.

— Май наистина си си завирал носа наоколо, а?

— Както ти казах, аз се занимавам с тази история.

— Да. Е, парите са били под попечителство. Трябвало е да живее от лихвите до трийсетия си рожден ден — който тя няма да стигне. Колко прави това годишно според теб?

— Не знам. Както вървят лихвите сега, най-малко шейсет хиляди. Може дори седемдесет и пет.

— Голям зор е виждала, а? Да се мъчиш да караш с шейсет хиляди годишно... — Той замълча. — При това сам.

— Да можех и аз да имам същия проблем.

Синкфилд се намръщи.

— Оня приятел Франк Сайз сигурно ти плаща добре. Той печели много.

— Далече сме от шейсетте хиляди.

— Половината?

— Няма и половината.

Синкфилд спря да се мръщи. Моята новина го успокои. Навярно реши, че може да си позволи дори известно великодушие, след като доходът ми беше от същата категория като неговия, защото каза:

— Все пак намерихме в апартамента й едно любопитно нещо.

— Какво?

— Завещание. Човек не среща често двацет и две годишни хлапачки с готови завещания. На двацет и две години си мислиш, че ще живееш вечно плюс още две седмици.

— Колко двацет и две годишни хлапачки си виждал, дето трябва да берат грижата на един милион под попечителство?

— Не много — съгласи се той. — Всъщност нито една.

— Кога е написала завещанието? — попитах аз.

Той кимна.

— Да, от това може да излезе нещичко. Направила го е преди три седмици.

- На кого е оставила парите?
- На бившия сенатор. На скъпото си татенце.
- Значи все пак имате един подозрителен.
- Защо, по дяволите, не си вървиш вкъщи? — рече Синкфилд.

6.

Споровете се разгорещяваха все повече и повече, тъй че според мен силата на семейните разпри достигна шеста степен по скалата на Лукас. Дори седма.

Всичко започна предната вечер, когато се прибрах вкъщи и направих грешката да разкажа на Сара за онова интересно нещо, което едва не ми се случи същия следобед на Кънетикът Авеню.

Отначало тя се изплаши, толкова се изплаши, че настоя да си легнем незабавно, поне за малко, за да може да ме успокои така, както тя най-добре умееше. Тъй че прекарахме в леглото три четвърти час, утешавайки се взаимно по един възхитително еротичен начин.

След това битката започна. Тя се разгаряше, докато се занимавахме с мартинито и с Уолтър Кронкайт^[1], достигна връхната си точка на вечерята (задушени говежди ребра, бостънска салатка и моркови с масло), после стихна до накъсана, враждебна стрелба. На закуска (препържени яйца, недопържен бекон, недопечени филийки) вече бяхме отрязали всякакви средства за комуникация, като се изключи някое рязко изшумоляване на вестник или шумно оставена чаша.

— Е, добре — рекох накрая аз, — съжалявам, задето едва не ме убиха. Моля за извинение.

— Вечният умник — подхвърли тя, загледана в своята градина.

Като забеляза, че отново разговаряме, Мартин Ръдърфорд се намеси с „Харат сон плок“. Или пък „плог“.

— Можеше поне да ми звънеш и да ми кажеш, че си добре.

За един миг се изкуших да ѝ изясня логичността на това изявление.

— Съжалявам — казах аз. — Следващия път ще знам.

— Какво искаш да кажеш с това „следващия път“? Такава ли ще бъде работата ти при Франк Сайз? Когато започна, ти каза, че ще можеш да работиш вкъщи. През последните три седмици си бил

вкъщи само два дни. Останалото време беше или в Джорджия, или в Пентагона с оня смахнат майор.

Смахнатият майор бе Карл Съмърс, специалист по военната история на САЩ, който пишеше докторската си дисертация (за което самата армия бе в неведение) — сравнително изследване на военните черноборсаджийски операции на европейския театър по време на Втората световна война и на тези, които се извършваха в разгара на Виетнамската война. Беше приготвил нещо изключително пикантно. След завършване на дисертацията възнамеряваше да я издаде като книга, да се оттегли от армията и заедно да постъпим в онзи мой парамаунтски университет. Сара смяташе, че е смахнат, защото всеки ден той извървяваше по десет мили до работното ми място и обратно, не хапваше нищо друго, освен крехко месо и съвсем прясно сирене, гарнирано с покълнало жито, а в събота вечер си слагаше червена перука и се шляеше из Джорджтаун, опитвайки се да хване нещо под шестнадесет години. Майор Съмърс можеше да върши оная работа само с четиринадесет-петнадесет годишни момичета и твърдеше, че това го безпокояло много, но не чак толкова, та да предприеме нещо. Майорът беше на тридесет и шест.

Усмихнах се на Сара — успокоително, както се надявах — и казах:

— Свърших си работата в Пентагона. Вече ще си стоя вкъщи повече.

— Не искам да се държа като някоя досадна и тъпа мадама — рече тя, — но когато ми каза, че едва не са те убили, най-напред се изплаших. Изплаших се ужасно, защото ужасно много ме засяга всичко, което става с теб. После се ядосах. Не можех иначе. Просто страшно се вбесих.

— Ами добре — отвърнах. — Хайде да забравим за това.

Тя ме погледна сурово и спокойно:

— Харесва ти, нали?

— Кое?

— Да се ровиш в мръсотията. Колкото повече гадост има, толкова повече ти харесва. Колкото по-изродени, порочни и извратени са хората, толкова по-силно те привличат. И добре се справяш. Тъкмо това ме безпокои понякога.

— Аз съм просто историк — казах аз.

Тя кимна.

— Мисля, че знам къде най-много искаш да работиш.

— Къде?

— В преизподнята. Щеше да си умреш от щастие, ако можеше да станеш историк на дявола.

Главната квартира на лобистката шайка, която се назоваваше „Багър Организейшън Инкорпорейтед“, се помещаваше в една сравнително стара къща на Кю Стрийт западно от Кънетикът Авеню, дяляха я няколко къщи от „Децата на Кришна“ и малко по-наблизо бе мястото, където един квартет от доктори правеше луди пари, като се грижеше за страховите изживявания на по-богатите алкохолици от града.

Сградата бе тясна, триетажна, от червени тухли, със сутерен, имаше и известна историческа стойност, която обаче не бе достатъчна, че да вдигне цената ѝ или да разтревожи Историческото дружество на окръг Колумбия, ако някой решеше да я събори; за да я превърне в паркинг. Изглежда, някога президентът Хардинг^[2] бе настанил тук своята любовница за кратко време, докато ѝ намери по-дискретно жилище малко по-нататък на Кънетикът Авеню 2311.

Освободих таксито, влязох в малкото фоайе, натиснах един черен бутон с надпис „Звънец“ и зачаках да се случи нещо. След миг някакъв глас с железни нотки каза „да“, а аз рекох „Дикейтър Лукас“.

„Добре“ — отвърна гласът и секунда по-късно се чу бръмчене. Кафявата метална врата нямаше дръжка, така че просто я бутнах. След като нищо не се случи, отново натиснах звънеца и железният глас се обади: „Бутни по-силно.“ Бутнах по-силно и вратата се отвори с лекота. Почуках с пръст по вратата само за да проверя дали е от чиста стомана. Оказа се, че е така.

Влязох в просторен салон, облицован със стара, старателно излъскана ламперия от светъл дъб. В десния край извито стълбище водеше към втория етаж. Вляво едно младо хубаво момиче седеше зад кафяво метално бюро.

— Мистър Лукас? — обърна се тя към мен с широка усмивка.

— Да.

— Влезте в кабинета на мистър Кътър през тази врата.

Вратата, която ми посочи, се намираще вляво зад гърба и. Озовах се в просторния кабинет на някакъв нисък мъж, който прекосяваше

стаята, за да ме посрещне. Вървеше с протегнатата напред ръка.

— Аз съм Джони Кътър, мистър Лукас — рече той. Стиснах дланта му и тя се оказа твърда, голяма и силна.

— Приятно ми е — казах аз.

— Моля ви, седнете. Полковникът ще приключи с телефонния си разговор само след миг, а ако нямате нищо против, аз ще продължа да подписвам някои писма.

Отвърнах му, че нямам нищо против. Седнах на тапицирания с кожа стол, а Кътър отиде зад резбованото си писалище, където сякаш заприлича на силна мускулиста жаба, притаила се и оставена да бди над спящия принц. Наблюдавах го как подписва писмата. Правеше го внимателно, дори със старание, като се усмихваше едва-едва, сякаш все още му доставяше удоволствие да вижда името си написано.

Огледах стаята. Въпреки пищното махагоново бюро, тежките тапицирани с кожа мебели, дебелите ориенталски килими и облицованите със сукно стени, кабинетът на Кътър предлагаше толкова топлина и уют, колкото и една ротна канцелария, което не беше за чудене, след като Кътър бе прекарал в армията двадесет години, последните десет — като старшина.

Когато Кътър свърши с писмата, той ме погледна и на два пъти примигна бавно, както би примигнала жаба. После стана и закрачи към вратата. Накъдето и да се упътеше, той като че все маршируваше. Почука два пъти силно и аз се запитах на колко ли други места и в колко ли други страни бе чукал точно по същия начин, за да отнесе на полковник Уейд Мори Багър вести за сполуки или за бедствия, или просто новината, че е пет часът и е време да се прибира у дома.

Когато един глас каза „Влез“, Кътър отвори вратата и излая: „Мистър Лукас е тук.“ Гласът му беше дрезгав и дълбок, подплатен с тежест и заплаха, глас, за какъвто мечтаят всички данъчни служби.

Телосложението на Кътър напомняше обърнат надолу триъгълник. Стоеше на вратата с изопнати назад рамене, сякаш бе прикован към нея. С кимване на глава, което бе почти тик, ми даде знак да вляза.

Стаята беше елегантна, но не колкото мъжа, който стоеше зад персийското орехово писалище с протегнатата ръка и ослепителна усмивка на лицето. Това бе Уейд Мори Багър (полковник от американската армия в оставка) и аз бях прекарал два дни в едно

място, наречено Осила, в Джорджия, за да науча каквото мога за него. В Осила още помнеха Уейд Мори, макар той да не се бе връщал вкъщи, откакто бе постъпил в армията през 1942 г. Беше от добро потекло, поне по майчина линия. Майка му можеше да проследи родословието си назад до Революцията, до Уейдови от Вирджиния. Фамилията Мори, разбира се, бе дала на Юга двама генерали по време на Гражданската война и в Осила смятаха, че полковник Багър би могъл да претендира за пряко родство и с двамата. Що се отнася до Багъррови, колкото по-малко се споменава за тях, толкова по-добре, но именно Лайън Багър е бил този, който навярно е прельстил хубавичката малка учителка от Мейкън на задната седалка на своята спортна кола в една топла пролетна нощ на 1922 и дори се оженил за нея три месеца по-късно, за да изчезне само след две седмици завинаги, по всяка вероятност на север. Единственото наследство, което Уейд Мори Багър бе получил от баща си, беше солидната фигура, висока шест фута и три инча, чифт тревистозелени очи, мек, дълбок южняшки баритон и ослепителната белозъба, угодлива усмивка, за която в Осила твърдяха, че я имали всички Багъррови.

След като се ръкувахме и си казахме „здрости“, Уейд Мори Багър остана прав, докато не се увери, че съм се настанил удобно. После и той седна на един от онези тапицирани с кожа столове с висока облегалка, така харесвани от съдиите от Върховния съд, качи краката си върху бюрото и ме остави да се любувам на блясъка на меката и еластична кожа на черните му обувки, които сигурно щяха да подхождат и на мене, ако пожелаех да похарча осемдесет и пет долара, ала аз не желяех. Краката ми, както и тези на Кътър, който седеше до мене, почиваха върху дебел килим в тютюнев цвят. Седяхме в меки дълбоки кресла, тапицирани със светла кожа. Също такъв диван имаше до стената. Пред дивана бе сложена продълговата ниска дървена масичка с инкрустации. Краката ѝ бяха грациозно извити и изглеждаше много стара и много скъпа. На стените, облицовани с орехова ламперия, висяха четири картини, които на пръв поглед илюстрираха най-добрите постижения на някои второстепенни френски импресионисти. При втори поглед се оказа, че е точно така и по-късно научих, че организацията „Багър“ ги бе застраховала за 95 000 долара.

Багър отново ми се усмихна, после извърна глава и погледна през един прозорец към еднопосочното движение на Кю Стрийт. Строежът на новото метро предизвикваше задръстване и караше някои шофьори да надуват клаксоните, но Багър не ги чуваше в звуконепроницаемия си кабинет, така както не би чул гръмотевици, нито нископрелитаци самолети, нито пък ако се стигне дотам — свършека на света.

Без да откъсва поглед от уличния поток, Багър каза:

— Надявам се, че работите на мистър Сайз вървят добре.

— Да — отвърнах аз.

— Помолих мистър Кътър да постои с нас, ако не възразявате.

Отговорих, че не възразявам.

Багър обърна глава, за да ме погледне още веднъж. Главата му си я биваше — издължена и тясна, с гъста, падаща на вълни коса, бяла като стари кости. Зелените му очи гледаха изпод дебели черни вежди. Имаше хубав прав нос, а под него — грижливо поддържани, черни като катран мустачки. Волевата му брадичка дори имаше малка приятна вдлъбнатинка. Не бихте я нарекли трапчинка. Това бе гордо лице, дори надменно, което би могло да носи и монокъл, без някой да посмее да каже нещо.

— Вие сте новото попълнение в щаба на мистър Сайз, нали така?
— рече Багър.

— Да.

— Мисля, че ги познавам повечето, откакто се нахвърлиха като скакалци върху нас миналата Коледа. Същински скакалци, нали, Джони?

— Точно така — каза Кътър, — скакалци.

— По каква работа искахте да ме видите, мистър Лукас?

— Преди всичко заради „Анакостия Корпорейшън“.

— И какво има още?

— Има още две причини, може да са и повече от две.

— И кои са те?

— Те са президентът на „Анакостия Корпорейшън“ — Франк Хайсмит — и сенаторът Еймс.

— Това, което се случи с дъщерята на сенатора, е потресаващо, нали? — Багър го каза така, сякаш наистина бе потресен. — Чух, че го преживявал тежко. Много тежко.

— Случи му се трудна година — рекох аз. — Но хайде най-напред да поговорим за Франк Хайсмит и неговата „Анакостия Корпорейшън“.

— Добре — каза Багър. — Хайде.

— Той направи смайваща кариера, нали?

Багър кимна.

— Точно така, смайваща. Мисля, че тук някъде имаме брошурка с кратки биографични данни за него, ако това би могло да ви бъде от полза.

— Чел съм я. Не ми върши работа. Едно време в Денвър си купувах фунийки със сладолед от него. Това беше през четирийсет и девета, когато започна с два камиона — той и жена му ги караха. В петдесет и трета имаше вече четирийсет камиона със сладолед и транспортните профсъюзи се заинтересуваха от тях. Той подкупи един от служителите им да си затвори очите, но Хайсмит все пак го хванаха и го пратиха в затвора във Флорида.

— Всичко това не е съвсем ново за нас, мистър Лукас — рече Багър. — Мистър Хайсмит си плати за грешката.

— Разбира се — казах аз. — Жена му си караше камионите със сладоледа, докато той излезе от затвора. После той продаде предприятието и това му донесе около сто хиляди в брой. Употребя парите, за да купи акции в една денвърска компания за алуминиеви обшивки, наречена „Денсайд Инкорпорейтед“. По някакъв начин я завладя — никой не знае как точно, — а после, с всичките долари, които успя да заеме, купи една чикагска козметична компания — „Миръфъър“, която някога бе имала по четири милиона долара годишен оборот. Когато Хайсмит я купи, чистата ѝ печалба възлизала едва на 9,524 долара — ако не ме лъже паметта.

— Бих казал, че имате дяволски добра памет — рече Кътър.

— Благодаря. После Хайсмит се обедини с поредица от други малки компании — все губещи. През шейсет и първа той направи големия си удар. Попадна на истински троянски кон — компанията „Бойс-дарк Потъри“ от Тълса, която е загубила над един милион долара през шейсет и първа и е имала около седем милиона долара пасив. Както казах, напълно губещо предприятие.

— Губещите могат и да печелят, мистър Лукас — каза Багър.

— Наистина могат, а вашият клиент вече си има цял мини конгломерат от такива. Нарече го „Анакостия Корпорейшън“. Не знам защо. Сигурно му е харесало името. Започна да търси компания с доходи, с която да се обедини. Имал е какво да предложи — благодарение на закона за намаляване на данъците. Ако една печеливша компания се обедини с губеща компания, тя може да намали чувствително данъците си, но тези неща сигурно са ви известни?

— Чували сме за това — отвърна сухо Багър.

— Та вашият клиент Хайсмит се поогледал и открил тъкмо онова, от което имал нужда — „Саут Плейнс Къмпани ъф Далас“. „Саут Плейнс“ тъкмо била разпродала основната част от имуществото си — две петролни рафинерии — и била богата. Разполагала със свободен капитал на стойност около четирийсет и пет милиона — почти половината в брой. Докарвала си е добри годишни печалби. И тъй, Хайсмит сключил сделка с нейния председател и с главните директори. Той предложил да купи акциите им на висока цена. Тогава вървяха по двайсет и два долара едната. Той им предложил по трийсет и един. Не им е оставало нищо друго, освен да се съгласят и да се оставят да бъдат изместени от Хайсмит и някои от неговите приятелчета. Сделката била сключена. Хайсмит възнамерявал да заеме парите от една от възлюбените си бостънски банки. И когато обединяването влезело в сила, задължението към банката щяло да падне върху новообразуваната компания. С други думи „Саут Плейнс“ щяла да плати за собственото си поглъщане.

— Това се прави често — каза Кътър.

— Сигурно — рекох аз. — Но този път някои от акционерите на „Саут Плейнс“ надушили нещо и надали вой. Станало лошо. Хайсмит тръгнал да търси помощ. Дошъл при вас. Трябвало му нещо, което да успокои акционерите, докато той се справи с размирниците. Какво по-добро от това един американски сенатор да се изправи в Сената и да произнесе реч, възхваляваща предстоящото сливане?

Млъкнах. Беше дълга реч. Никой не обели дума. Багър ме гледаше втренчено, върху устните му играеше лека усмивка. Кътър премигна насреща ми един-два пъти.

— Та ето и въпроса ми — казах аз.

— Да? — рече Багър.

— Какво направихте вие двамата с онези двеста хиляди и с двата чувала златни кюлчета, които откраднахте от солните мини в Меркерс, Германия, през април 1945?

[1] Много известен американски телевизионен журналист. —
Б.пр. ↑

[2] У. Дж. Хардинг — президент на САЩ от 1921 г. до 1923 г. —
Б.пр. ↑

7.

Тази техника на разпитване бях усвоил с годините. Обичах да изреждам с монотонен глас известни факти или да задавам безинтересни въпроси, за които имаха готови отговори. После пусках бомбата и гледах какво ще стане. Понякога тия отсреща кипваха. Понякога се разкашкваха като мокри книжни салфетки. А понякога си мислеха, че блъфирам и решаваха да не се поддават. Това направи и Багър.

Лицето му не трепна. Ако носеше онзи монокъл, той нямаше да помръдне от мястото си. Усетих как Кътър застина до мен. Погледнах го и той ми заприлича на жаба, готова да скочи. Една зла жаба. По знак от полковника можеше да ми счупи ръката. Сигурно дясната.

Но полковникът не даде знак. Наместо това той се усмихна. Усмихна се едва-едва, колкото да ми даде да разбере, че оценява невинната ми шега, макар да я намира малко безвкусна.

— Нещо ми подсказва, мистър Лукас — рече той, — че напоследък сте били доста зает.

— Около три седмици — отвърнах аз.

— Меркерс — каза той, така както хората произнасят някое име, когато искат да ви услужат, но не могат да го изровят от паметта си.

— Германия — рекох аз. — Четвърти април 1945. Били сте старши лейтенант. Кътър е бил обикновен сержант. В архивите е отбелязано, че сте били в специален моторизиран разузнавателен взвод, който се е движел пред дивизията. Деветата. Били сте с джип. Вярно ли е дотук?

Багър погледна Кътър, който сви рамене.

— Вървахме напред — каза Кътър. — Това си спомням. Не си спомням никакъв Меркерс.

— Няма го на повечето карти — казах аз. — Много е малък. Според показанията, дадени по-късно от трима цивилни немци, в тринайсет нула нула часа в Меркерс пристигнал един военен джип с двама американски войници и те разпитвали за пътя. Немците не

знаели английски, войниците не знаели немски. Немците помислили, че търсите солните мини, защото наоколо нямало нищо друго. Това е от доклада на криминалния отдел. От криминалния отдел не успели да установят кои са били тези двама американски войници. Аз установих.

— Нима? — подхвърли Багър. — Как?

— Съпоставяйки мълвата с интуицията си. Според мълвата вие с Кътър сте натрупали много пари от черна борса в Германия и по-късно — в Корея. Но това е само мълва. След като изрових архивите на специалния разузнавателен взвод, почти със сигурност мога да заявя, че вие с Кътър сте били в Меркерс в един часа на обяд, на четвърти април 1945 година. Няма кой друг да е. Никой друг не се е возил с джип и никой друг не е бил толкова далече пред Девета дивизия.

— Разбирам — рече Багър.

— Искате ли да чуете и останалото? — попитах аз.

Полковникът сви рамене.

— Защо не?

— Само един човек е охранявал солните мини. Бил е възрастен. Цивилен немец. Казвал се е Вилхелм Весер. Шейсет и две годишен. Той е обслужвал и товарния асансьор с капацитет петнайсет души, който е слизал в мините на две хиляди и сто фута под земята. Там са държали всичко.

— Какво са държали? — обади се Кътър.

Знаех го наизуст.

— Там са държали четири хиляди платнени чувала с печата на Райхсбанката. Всеки чувал съдържал по двайсет и пет фунта злато, отлято на малки кюлчета. В добавка е имало и запечатани сандъци с чужда валута. Те са съдържали дванайсет милиона американски долара, един милион френски франка, сто и десет хиляди английски лири и четири милиона норвежки крони. Сигурно знаете как немците са си водили отчетите.

Нито Багър, нито Кътър казаха нещо. Само ме гледаха. Разказах им и останалата част от историята:

— Двамата американски войници взели по сто хиляди долара и по два чувала със злато. Не са могли да носят повече. Може би и старикът им е помогнал. Във всеки случай толкова е липсвало, когато проверили накрая. Асансьорът потеглил нагоре. Скърцал. Може би е бил на половината път, когато е станало това. А може би само на една

трета. Но един от войниците извадил от кобура си автоматичен колт четирийсет и пети калибър, опрял го в гърба на стареца и почти го направил на парчета. По-късно намерили куршумите в асансьора. В старика било стреляно два пъти.

Това бе всичко. Това беше историята, която ние със смахнатия майор успяхме да сглобим. Тя се състоеше отчасти от интуиция, отчасти от предположения и много малко факти. Дали беше вярна щеше да зависи от следващите думи на Багър.

Той ме изгледа, както ми се стори, доста продължително, преди да проговори:

— Какво искаш, Лукас?

— Истината за сенатора Еймс.

— Каква истина?

— Какво знаете за него?

— Защо мислиш, че знаем нещо за него?

— Не може да не знаете — рекох аз. — Защо иначе някой ще вземе думата в Сената и ще си съсипе кариерата? И то за петдесет хиляди долара. Сенаторът не е имал нужда от тях. Той притежава най-малко един милион. Значи трябва да е бил принуден. Няма друго обяснение.

Багър се усмихна отново.

— Мислиш така, защото не си в нашия бизнес — каза той.

— Какъв бизнес? Купуването и продаването на американски сенатори?

— Позволи ми да ти разкажа една историйка — рече той. — Не можеш да я използваш, защото няма как да се докаже нищо. Пък и да успееш, това няма особено значение, защото човекът е мъртъв.

Той погледна към Кътър:

— Ще му разкажа за съдията Остин.

Кътър кимна:

— Да, тази си я бива.

Багър се облегна назад, склучи ръце зад тила си и впери поглед в тавана.

— Може да не взимаш всичко за чиста монета — подзе той, — но да кажем, че веднъж на някакви наши приятели им наредили да подкупят един съдия на федерален районен апелативен съд. Съдията Теодор Остин. Чувал ли си за него?

— Струва ми се, че съм чувал.

— Та той бил доста образован, този съдия Остин. Имал степените бакалавър и магистър от Рътгърс и бакалавър по богословие от университета „Бейлър“ в Уейко, където две години преподавал санскритски, гръцки, латински и староеврейски. След това отишъл в Канада и прекарал там една година в учение. После още две години — в Бонския университет. След всичкото това учене го ръкоположили за баптистки пастор и му поверили паството на една черква в Гроув Сити, Пенсилвания. Но неговата любознателност все още не била задоволена и ето че се записал да учи право в Пенсилванския университет, а след като се дипломирал, започнал да практикува във Филадельфия. Взел да проявява интерес към политиката и бил избран в щатския сенат на Пенсилвания. Няколко години по-късно Хари Труман го направил прокурор на Пенсилвания, а като се овакантило място в апелативния съд на трети съдебен окръг — е, дали мястото на нашия човек, специалист по санскритски. Преди няколко години той излезе в пенсия, отрупан с почести и привилегии и с неопетнена репутация. Трудно се подкупва такъв човек, а?

— Бих казал, че е невъзможно.

— Така смятали и нашите приятели, но все пак решили да опитат — много деликатно, нали разбираш? И така, срещнали се с Остин и започнали, както се надявали, отдалече. След пет минути съдията ги прекъснал. Познай какво им казал?

— Нямам представа.

Багър се усмихна.

— Казал им: „За каква точно сума става въпрос, господа?“ — Багър се изсмя. — „За каква точно сума става въпрос, господа?“ — повтори той, сякаш за да е сигурен, че съм го разбрал добре. — След това нашите приятели успели да купят съдията за двайсет и пет хиляди долара на присъда и да го продадат за петдесет хиляди. Съжالياваха много, когато излезе в пенсия.

— Трудно е за вярване — казах аз.

— Защо? — рече той. — Защото „храмът на Темида е място свято и следователно не само съдийският стол, но и нещо друго, нещо друго трябва да се пази от скандал и корупция“. Това май е цитат или част от цитат.

— Това е въведението към каноните на правната етика на американската асоциация на юристите — отвърнах аз. — Но какво искаш да кажеш?

— Господи, много е ясно — обади се Кътър. — Аз не съм завършил и девети клас, но ми е напълно ясно. Работата е там, че никой преди това не е питал съдията дали иска да бъде подкупен.

— Именно — рече Багър.

— Искаш да кажеш, че никой досега не се е опитвал да подкупи сенатора Еймс?

Багър не отговори. Вместо това той стана, приближи се до прозореца и погледна навън, за да види какво е положението с трафика по улица „Кю“. След малко се обърна и ме погледна.

— Онази фантастична история, дето ни разправи одеде. За... м-м... Меркерс, в Германия, така ли беше?

— Точно така — отвърнах аз. — Меркерс.

— В нея няма нищо вярно, разбира се.

— Така ли?

— Така. Но ти се иска да я замениш срещу нещо, нали?

— Може би — рекох аз.

— И да я отпечата, Франк Сайз не би могъл да докаже нищо.

— Той може да я отпечата и да остави армията да се погрижи за доказателствата — отвърнах аз. — За убийствата няма давност. Ще изровят същите стари архиви, които изрових аз. Криминалният отдел на армията ще се разтършува в Германия. И така нямат много работа там. Може да намерят и свидетели. Аз дори не се и опитах. Това, което имам, не е много, но за Сайз е достатъчно като начало. Той никога не се е интересувал особено от фактите. Естествено можете да го съдите. Но така или иначе ще си имате неприятности.

— Какво искаш, Лукас? — попита Кътър.

— Вече ме питахте за това — отвърнах аз. — Трябва ми истината за Еймс.

Кътър кимна.

— И ако я имаш, ще ни оставиш на мира с тази мръсотия за Германия?

— Бих могъл — рекох аз. — Ако сметна, че сте достатъчно искрени.

— Кажи му — каза Кътър.

— Той блъфира, Джони — рече Багър.

— Да, но все пак не ми се ще онези приятелчета от криминалния отдел да се ровят в досието ми. Тия приказки за Меркерс или къде беше там са празни дрънканици, но има едно-две други неща, за които могат да се хванат. — Той ми се ухили. Усмивката му беше скована и сурова. — Никой не е безгрешен — добави той.

— Разбира се.

— Е, добре, мистър Лукас — каза Багър, като се отпусна удобно на стола си. — Ще ви разкажа за сенатора Еймс, но боя се, че ви очаква разочарование.

— Ще се опитам да го преживея.

Багър се отпусна назад в стола и събра пръсти, които образуваха шпил под брадичката му. Изглеждаше донякъде така, както се надявах, че би изглеждал ректорът на моя въображаем университет.

— Няма никакъв подкуп от петдесет хиляди долара — рече той.

— Казах ви, че искам истината.

— Ще я научиш, остави ни да се изкажем — обади се Кътър.

— Вярно е, че бяхме изтеглили от банката петдесет хиляди, за да си купим послушен сенатор — каза Багър. — Но не сме толкова наивни, че да дадем тези същите пари на нашия... е, мисля, че мога да го нарека нашия продажник.

— Хубава думичка — рекох аз.

— Ако беше ги поискал в брой, щяхме да му ги доставим в такива банкноти, че да не могат да се проследят. Или пък можехме да му уредим банков заем. Негарантиран заем, чието погасяване би могъл да прекрати след двегодишно плащане на лихви. Без да пострада неговата кредитоспособност. Можехме също така да направим дарение от петдесет хиляди долара за любимото му благотворително заведение... или за фонда на предизборната му кампания. Стига човек да не е съвсем зелен в тази работа, е... разбираш какво искам да кажа.

— Мисля, че разбирам — отвърнах аз. — Все пак няма никакво обяснение за двете хиляди долара в стодоларови банкноти, които са били проследени от вашата сметка до неговата сметка. Когато Сайз разгласи новината, вие заявихте, че било личен заем. Естествено никой не ви повярва. Всички смятаха, че сенаторът е използвал двете хиляди, за да закръгли банковата си сметка, а останалата част от петдесетте хиляди си е скътал в личния банков сейф или е скрил под дюшека.

Багър въздъхна. Това бе дълга, търпелива въздишка.

— Наистина беше личен заем — рече той. — Срецнахме се с него в кабинета му една събота сутрин. Същата вечер трябваше да говори в Лос Анжелис. Тогава разбра, че си е забравил портфейла и билета за самолета — това стана, след като вече се беше съгласил да произнесе онази реч. Поне така каза — че ги е забравил. Попита ни дали не разполагаме с някакви пари — колкото да си плати билета и да си покрие разноските. Носех у себе си петдесетте хиляди, така че му дадох две хиляди назаем.

— Той защо не се върна вкъщи да си вземе билета и портфейла? — попитах аз.

— Знаеш ли къде живееше тогава?

— В Мериленд, залива Чесапийк.

— Самолетът излиташе от Дълес. Трябваше да пропътува целия път до Мериленд и после — обратно до Вирджиния, за да хване самолета. Нямах да му стигне времето.

— Но не е похарчил двете хиляди — казах аз. — Вложил ги е в банковата си сметка.

— Той не държа и речта в Калифорния — намеси се Кътър. — Отложи я в последния момент.

Неволно поклатих глава.

— Постъпил е като глупак — подхвърлих аз.

— Сякаш е искал да го хванат — каза Багър.

— И това е възможно — рекох аз, — макар че едва ли. Е, добре, има сто американски сенатори. Защо избрахте точно него?

— Не сме го избирали — каза Багър. — Има най-малко четирима сенатори, без да споменавам имена, които за петдесет хиляди долара са готови да ти направят салтомортале. Поне един от тях е в Сената само заради парите, които може да изкара, и вече е натрупал страшно много. Бяхме намислили да отидем при някого от тях — не бяхме решили при кого точно — когато научихме за сенатора Еймс.

— Какво научихте за него?

— Че бил... м-м, как да кажа, узрял.

— От кого го научихте?

— От наш човек, чийто обект е Сенатът.

— Той пък откъде го е чул?

Кътър хвърли поглед към Багър. Двамата се подсмихнаха.

- Бих казал, че тя го е чула в леглото, нали, Джони?
- Лежейки по гръб — рече Кътър.
- Да не би това да е блондинката, с която той живее сега?
- Точно тя е — каза Багър.
- Как се казва?
- Кони Мизъл.
- Откога работи за вас?
- Вече не работи за нас — каза Багър.
- Уволнихте ли я?

Кътър изсумтя:

— Напусна, преди да успеем да го направим.

— Колко време работи при вас?

— Колко време, Джони? — попита полковникът. — Имаше ли година?

— Горедолу.

— Какво знаете за нея?

Полковник Багър вдигна рамене.

— Тя е от Калифорния. Завършила е средно училище в Лос Анжелис. Мисля, че беше „Холивуд Хай“. После е получила стипендия за „Милс“ в Оукланд. След колежа е работила тук-там по крайбрежието. Била е в някаква малка рекламна агенция в Лос Анжелис, после в музикална радиостанция в Бърбанк, а след това е работила при един лобист в Сакраменто. Затова я наехме, защото имаше опит със законите.

— Как е попаднала във Вашингтон?

— Работила в рекламата при някакъв самозван импресарио на рок група. Той искал да им даде много силен и много бърз старт, а те се провалили с гръм и трясък, когато четири пети от местата в залата се оказали празни. Тя останала без средства. Дойде при нас да търси работа. Ние я наехме.

— На колко години е?

— На колко, Джони — на двайсет и пет или двайсет и шест?

— На двайсет и седем — рече Кътър.

— И сега живее със сенатора?

— Да — отвърна Кътър. — Имат си любовно гнезденце в Уотъргейт.

— И как е успяла да го накара?

— Да произнесе речта ли? — попита Багър.

Кимнах.

— Тя ни каза, че просто го помолила. По това време вече бяха доста добри... ъ-ъ... приятели. Така че когато го помолила да произнесе речта, той се съгласил. Когато му съобщила, че от цялата работа той ще спечели петдесет хиляди, сенаторът отказал, не ги искал.

— И вие повярвахте ли й?

— Ти нямаше ли да й повярваш, ако можеше да спестиш петдесет хиляди?

— Тя кога ви каза, че той не иска парите?

— Когато отивахме при него.

— След като вече бяхте изтеглили парите от банката, така ли?

— Бяхме изтеглили парите в петък. Това бяха парите, които щяхме да използваме ние — не тези, дето възнамерявахме да му дадем. Но някои искат да ги погледнат. Дори да ги пипнат. Помислихме си, че сенаторът може да е от тях.

— Но се оказа, че не е такъв — рекох аз.

— Да — каза Багър. — Оказа се, че не е такъв.

— Кони Мизъл откога живее с него?

— Откога, Джони? — попита Багър.

Кътър се замисли за момент.

— Трябва да има вече пет-шест месеца. Откакто той се оттегли.

— А жената на сенатора?

— Какво за нея? — рече Багър. — Това не е наша грижа. Ако искаш да научиш нещо за жената на Еймс, защо не попиташ самата нея? Може би ще изчакаш да мине погребението на дъщеря й. Кой знае! А може и да не изчакаш.

— Опечалените родители са моя специалност — казах аз.

Полковникът погледна часовника си.

— Има ли друго? — попита той. — Ако не... — Той не довърши.

— Засега не — рекох аз. — По-късно може да изникне нещо.

До мен Кътър се надигна от стола си. Той ме потупа с ръка по лявото рамо. Вдигнах поглед към него.

— Знаеш ли какво? — каза той.

— Какво?

— Всичко това за Меркерс или какво беше там, в Германия. На твое място, драги, не бих се престаравал толкова. — Пръстите му се впиха в рамото ми и аз едва се сдържах да не извикам или дори да не изкрещя. — Разбра ме, нали? — Той още веднъж стисна рамото ми и отново ме прониза болка.

— На твое място не бих си позволил пак толкова нещо — казах аз.

— Така ли?

— Да — рекох аз. — Някой може да пострада.

— Точно така — отвърна той. — Някой може да пострада.

8.

На другата сутрин в десет и петнадесет стоях на стъпалата на епископалната черква „Св. Маргарита“ на Кънетикът Авеню 1800 и помагах на лейтенант Дейвид Синкфилд от отдел „Убийства“ да брой опечалените, които пристигаха един след друг за погребението на дъщерята на сенатора — Каролин Еймс. Службата се състоя на осем пресечки южно от мястото, където тя бе загинала, присъстваха седемдесет и двама души, без да броя себе си, лейтенант Синкфилд, неговия колега Джек Проктър и един мъж, който имаше вид на преуспяващ, banker, ала всъщност беше преуспяващ частен детектив — Артър Дейн.

Видях как Синкфилд го пипна и не го пусна вече. Беше удоволствие да наблюдаваш как действа Синкфилд.

— О, здрасти, мистър Дейн — той безцеремонно му се изпречи на пътя, принуждавайки го да отстъпи встрани. — Помните ли ме — Дейв Синкфилд.

Почти усещах как Дейн напруга мозъка си.

— Да, как сте, лейтенанте?

— Добре. Много добре. Това е моят колега Джек Проктър.

Дейн му кимна. Проктър промърмори „здрасти“ и продължи да брой опечалените.

— Момичето май е имало доста приятели? — рече Синкфилд.

— Май така изглежда.

— И вие ли й бяхте приятел, мистър Дейн?

— Не съвсем.

— Тогава трябва да сте тук по работа.

— В известен смисъл.

— Трябва да е някой много важен клиент, за да накара такъв зает човек като вас да напусне кабинета си.

— Всички клиенти са важни за мен.

Синкфилд кимна.

— Надявам се, че те ценят това. Знаете ли, с този случай се занимаваме само от два дни, но успяхме да разберем едно: че момичето е имало много приятели.

— Така ли?

— О, да. Много. Изненадан съм, че повечето не дойдоха за погребението. Но знаете ли какво ще ви кажа?

— Какво?

— Мисля, че на хората вече не им се ходи на погребения. Не е, както някога.

— Сигурно е така — съгласи се Дейн. Той изглеждаше на около четирийсет и пет и бе почнал да се уговява. И за да не му личи много двойната брадичка, току изпъваше врат, щом се сетеше за това. Иззад двуфокусните очила с телени рамки гледаха умни, студени зелени очи. Устата бе голяма с тънки устни — горната покриваше долната и го караше да изглежда нетърпелив или стеснителен — не зная кое точно. Нос като нос, косата му явно не ставаше все по-гъста, но единственият данък, който плащаше на настоящето десетилетие и на предишното, бяха рунтавите сиви бакенбарди. Всичко друго у него беше точно от средата на 50-те години — от закопчаната му догоре бяла риза със скромна вратовръзка в убит тон до тъмносиния костюм и черните половинки обувки с връзки. Или може би това бе обичайното му облекло за погребения.

— Ходим на много погребения ние с Проктър — обясняваше лейтенант Синкфилд. — Такава ни е работата в отдел „Убийства“ и прочее, нали разбирате. Ходим на погребения и гледаме кой идва и кой не. Но дявол да го вземе, мистър Дейн, защо ли ви обяснявам. И вие сте от бранша, кажи-речи.

— Да. — Дейн се отмести леко, като да се опитваше да се измъкне.

Този път Синкфилд го спря небрежно с рамо.

— Например — рече Синкфилд — ние сме тук за погребението на малката Еймс и се появявате вие. Интересно. Защо сте тук, мистър Дейн? За да видите кой ще дойде и кой няма да дойде?

— Само представям своя клиент — каза Дейн.

— Предполагам, че няма да ми кажете кой е вашият клиент?

— Не смятам, че се налага.

— Имате ли нещо против, ако се опитам да позная?

Дейн въздъхна.

— Не.

— Ами щом вие лично сте дошли, клиентът ви трябва да е много важна клечка, иначе щяхте да пратите някой от вашите селяци, издокаран в първата дреха, дето му е станала. Но тъй като самият вие сте тук, значи клиентът ви сигурно има пари — цял куп пари, — затова на мен ми се струва, че този клиент е жената на сенатора, мисис Еймс, защото има три кръгли милиончета.

— Говорили сте с мисис Еймс? — попита Дейн.

— Тя ли е вашата клиентка? За нея ли работите?

— Да. За нея.

— Наистина разговаряхме с нея — рече Синкфилд. — Веднага след убийството на дъщеря ѝ. Но тя не спомена нищо за вас. Смъртта на дъщеря ѝ ли разследвате?

— Това е поверителна информация, лейтенанте.

— За пръв път чувам такова нещо. Информацията е поверителна, ако търсите материал за развод. Тогава наистина е поверителна. С това ли се занимавате, развода ѝ ли уреждате?

— Мислете каквото си искате.

Синкфилд се усмихна. Тази недоверчива усмивка май му беше единствената.

— Окей, мистър Дейн. Беше ми приятно да поговоря с вас.

— Да — каза Дейн и влезе в черквата.

Синкфилд се обърна към мен:

— Бива те да подслушваш, а?

— Опитвам се.

— Разбра ли нещо?

— Долу-горе.

— Направи добра кариера за бивш счетоводител.

— Струва ми се, че работеше за ЦРУ.

— Най-напред започна във ФБР, после отиде в ЦРУ. Знаеш ли какво притежава сега?

— „Дейн Секюрити Сървисис Инкорпорейтед“ — отвърнах аз.

— Двеста души работят за него — рече Синкфилд — и повечето от тях не можеха да си платят билета от Южна Каролина до Детройт. Облича ги в униформи и за два долара и двацет цента на час обикалят нощем около някоя стоманена ограда, висока десет фута, с монограма

на „Дейн Секюрити“ върху ръкава и със зареден трийсет и осемкалибров на хълбока. За услугите им взима от клиента по четири и петдесет на час. Добре припечелва, какво ще кажеш?

— Не е зле.

— Знаеш ли как е почнал?

— Не.

— Точно преди пет години. Тогава е бил на четирийсет, бил е в ЦРУ и е нямал особени шансове. Двама от шефовете му там заедно с други двама от ФБР, при които бил работил преди, го завели на обяд в Джоки Клъб. Кой го знае къде е това. А може и да е имало поредица от обеда.

— Не е толкова важно — казах аз.

— Да. Е, както и да е, те му казали, че според тях имало някои преуспяващи хора, както и корпорации и организации, които не по своя вина, нали разбирате, понякога се сблъскали с проблеми, изискващи много опитен детектив, някой, дето да е умерено честен и да не ги смущава с граматиката си или да ги притеснява с обносните си.

Синкфилд замълча, докато палеше цигара от фаса на предишната.

— Казали на Дейн, че това били хора и организации с деликатни проблеми, които изисквали деликатен подход и с които нямало защо да занимават правосъдието. Казали му, че тези хора имали проблеми дори в момента и колко жалко било наистина, че нямало такъв човек в града, когото биха могли да им препоръчат. Но ако Дейн си основял фирма, то, разбира се, вече щяло да има такъв човек, а тези приятели били в състояние почти да му гарантират постоянна клиентела с наистина деликатни проблеми. И ако Дейн нямал достатъчно средства, какво пък, дявол да го вземе, за бившите му шефове щяло да бъде удоволствие, ако им позволи да вложат по няколко хиляди, колкото да тръгне работата.

— Чувал съм, че е доста добър в занаята — рекох аз.

— Бива си го — каза Синкфилд. — Бива си го и става все по-богат. Неговата охрана стреля по всичко, що се движи, стига да е черно. Създават ни много работа.

Колегата на Синкфилд, Джек Проктър, докосна ръката му.

— Пристига мисис Еймс — каза той.

Обърнахме се и видяхме пред стъпалата на черквата плавно да спира дълъг черен кадилак. Млад подвижен мъж с мургав тен и с костюм, който не беше униформа, се измъкна иззад волана и побърза да заобиколи, за да отвори задната врата.

От колата излезе облечена в черно жена и когато младият мъж ѝ предложи ръката си, тя поклати отрицателно глава. Мисис Еймс носеше къс черен воал. Заизкачва се по стъпалата, без да поглежда нито наляво, нито надясно. Вървеше с вирната глава. През воала успях да зърна красиво скулесто лице, което някога навярно е било необикновено хубаво. Предположих, че е към четиридесет и три-четири, макар че годините не ѝ личаха.

— Къде е сенаторът? — попитах аз.

— Сигурно там — каза Синкфилд, кимайки към друг кадилак, който беше спрял зад този на мисис Еймс. Сенаторът слезе пръв. Той се огледа, сякаш не знаеше къде точно се намира и за какво е там. Помислих си, че изглежда точно така, както би трябвало да изглежда един сенатор — макар и корумпиран. Беше висок и добре сложен, с изразително лице и издадена напред брадичка. Очите му бяха скрити зад чифт тъмни очила, но знаех, че са светлокафяви и някои ги наричаха тъжни, а други — топли. Косата му беше станала по-дълга, откакто го бях видял за последен път по телевизията, и сивите кичури бяха станали повече. Много повече.

Той се спря за момент, след това сведе поглед, като че се мъчеше да си спомни нещо, което трябваше да направи. Отново се обърна към колата и протегна ръка — лявата. Помогна ѝ да слезе и помня, че се запитах какво бе това странно свистене — преди да осъзная, че просто дълбоко съм си поел дъх. Такъв звук издадох, когато за пръв път видях Кони Мизъл.

Навярно би било достатъчно да кажа, че беше руса, красива и с кафяви очи — и да спра дотук. Това би могло да ви даде някаква представа за външността ѝ. Точно толкова представа ще получите за Тадж Махал или за Мона Лиза, ако някой ви каже, че едното е красива бяла сграда, а другото — хубав портрет на жена с малко странна усмивка.

Особеното у Кони Мизъл бе, че нямаше недостатъци. Нито един. Поне що се отнасяше до външността ѝ. Не искам да кажа, че чертите ѝ бяха съвършени. Ако беше така, тя нямаше да е красива. Сега като си

помисля, челото ѝ може да е било малко височко. Носът и — мъничко дълъг, а устата ѝ — прекалено сочна. Очите ѝ, в дъното на които горяха огънчета, бяха може би прекалено големи и кадифенокафяви. Някои биха казали, че краката ѝ са прекалено дълги и стройни, бедрата ѝ — прекалено закръглени, а гърдите ѝ — прекалено предизвикателни. Но от всички тези грешки, събрани заедно, се получаваше възбуждаща еротична красота, граничеща със самото сладострастие. На всичкото отгоре изглеждаше и интелигентна. Може би прекалено интелигентна.

— Затвори си устата — рече Синкфилд — или искаш да глътнеш някоя муха.

— Не съм гладен. Влюбен съм.

— За пръв път ли я виждаш, а?

— Точно така.

— Когато я видях за пръв път, трябваше да избягам от работа, да си ида вкъщи и да хвърля моята бабичка в леглото. Посред бял ден, за бога.

— Нормален си.

— Ха — рече Синкфилд. — Не си виждал жена ми.

Кони Мизъл кимна към Синкфилд, докато тя и сенаторът минаваха покрай нас. Сенаторът гледаше право пред себе си. Имаше вид, сякаш бе изпаднал в транс или бе мъртво пиян. И в двата случая човек има тоя невиждащ поглед и бавна, прекалено предпазлива походка.

Синкфилд не ѝ кимна в отговор. Вместо това той я зяпаше по начин, който може да бъде определен като неприкрита похотливост. Когато тя влезе, той поклати глава.

— Не бива да мисля за такива неща — каза той. — Особено когато съм в черква на погребение.

— Вече ти казах, че си просто нормален.

— Мисля, че съм прекалено сладострастен — рече той. — Знаеш ли, трудно е да си такъв и да си женен за онова, за което съм женен аз. Знаеш ли на какво прилича жена ми?

— На какво?

— На застаряващо момче. — Той отново поклати глава. — Не си падам по такива.

Пред черквата спря таксиметров „Даймънд“ и от него слезе висок, строен младеж. Носеше тъмен костюм със синя риза.

— Това е Дикейтър Лукас. Игнейшъс Олтигбе.

— Приятно ми е — каза той, без да протегне ръка. В това нямаше нищо лошо. Аз също не обичам да се ръкувам. — Приятел на Каролин ли сте? — попита той.

— Репортер е — обясни Синкфилд.

— О, така ли? — Той хвърли на стъпалата току-що запалената цигара и я стъпка с крак. — Сигурно е интересно.

— Прекрасно е — отвърнах аз.

— Точно така — каза той, британец до мозъка на костите си, усмихна се на Синкфилд и бързо влезе в черквата.

— Както виждам, вече си говорил с него — подхвърлих аз.

— Да — рече Синкфилд. — И той не знае нищо. Поне така казва. Какво друго очакваш от човек, който твърди, че е африкански вожд, роден е в Лос Анжелис и говори като английски иконом. Обзалагам се, че жените му налитат като мухи на мед.

Сътрудникът на Синкфилд, Джек Проктър, се приближи и каза:

— Смятам да вляза вътре, Дейв. — Беше висок, едър мъж с необикновено добродушно лице. Всичко у него сякаш бе извито нагоре, дори веждите му.

— Защо не — рече Синкфилд.

— Ти идваш ли?

— Да, след минутка.

Стояхме на стъпалата пред черквата, докато Синкфилд пушеше една последна цигара. Тъкмо се канехме да влезем, когато някаква жена, облечена в обикновен кафяв костюм, се изкачи по стълбите и спря до нас. Отпред на костюма ѝ имаше осем големи копчета, но не бяха на мястото си — беше ги закопчала накриво. Косата ѝ беше дълга и тъмнокестенява, леко разрошена от дясната страна. Носеше светло червило и то се бе размазало малко под долната ѝ устна. Очите ѝ бяха скрити зад големи кръгли тъмни очила, но дъвката в устата ѝ не можеше да скрие дъха на уиски. По миризмата си личеше, че е от скъпа марка.

— Тук ли е погребението на Каролин Еймс? — попита тя.

— Да, госпожо — отвърна Синкфилд.

Жената кимна. Помислих си, че е малко по-млада от мене — около тридесет и две-три годишна — и дори имаше някаква нежна, уютна хубост. Не приличаше на заклета алкохоличка. По-скоро

приличаше на такава, дето трябва да си е вкъщи край фурната, пълна със сладкиши.

— Закъсняла ли съм? — попита тя, като изговаряше думите старателно.

— Идвате точно навреме — рече Синкфилд. Приятелка на мис Еймс ли сте?

— Ъ-хъ, бях приятелка на Каролин. Познавах я отдавна. Всъщност не толкова отдавна. От шест години може би. Бях секретарка на сенатора. Личната му секретарка. Оттам познавам Каролин. Казвам се Глория Пипълс. А вие?

Беше почнала да става бърлива, затова Синкфилд и отговори:

— Името ми е Синкфилд, госпожо, но мисля, че е по-добре да побързате и да си намерите място. Ще започне всеки момент.

— Той вътре ли е? — попита тя.

— Кой?

— Сенаторът.

— Вътре е.

Тя кимна решително.

— Добре.

Тръгна по права линия — във всеки случай достатъчно права за заклет пияница.

— На всяко погребение има поне по един такъв — рече Синкфилд.

— Какъв?

— Пияница.

Вътре седнахме на последния ред до сътрудника на Синкфилд, Джек Проктър, и до частния детектив Артър Дейн. Първите два реда от двете страни на пътеката бяха празни, като изключим опечалените родители и Кони Мизъл. Тя седеше до сенатора от лявата страна на пътеката. Майката бе сама от дясната.

Службата обещавахе да бъде похвално кратка, но по средата на церемонията жената в кафявия костюм, която твърдеше, че е била лична секретарка на сенатора, стана и тръгна по централната пътека, като крещеше:

— Боби! По дяволите, Боби, погледни ме!

Минаха секунди, преди да осъзная, че Боби е бившият сенатор Робърт Ф. Еймс. Службата бе прекъсната и всички глави се извърнаха.

Всички, освен тази на Робърт Ф. Еймс. Или Боби.

— Защо не ме пускат при тебе, Боби? — крещеше жената, която заяви, че се казвала Глория Пипълс. — Искам само минутка да поговоря с тебе! Само една минутка, по дяволите!

Синкфилд бе станал и вече вървеше по пътеката. Но Кони Мизъл го изпревари. Тя хвана жената за ръка тъкмо когато онази викаше:

— Искам само да поговоря с него за минутка. Не ми дават да говоря с него!

Кони Мизъл доближи устни до дясното ѝ ухо и прошепна нещо. Дори от мястото си успях да видя как онази пребледня. Тя се сви и хвърли ужасен поглед наоколо. После погледна към предните редове, където седеше бившият сенатор. Впери очи в тила му.

Кони Мизъл ѝ прошепна още нещо — само няколко думи. Глория Пипълс яростно закима с глава, обърна се и почти изтича по пътеката, покрай Синкфилд, който я проследи с поглед. Когато мина край мен, тя плачеше. Кони Мизъл седна на мястото си до сенатора. Синкфилд се върна и седна до мен. Службата продължи.

— Какво според тебе беше това? — попита Синкфилд.

— Не знам — отвърнах аз. — Защо не питаш Боби?

9.

Повечето от опечалените си бяха тръгнали и аз отново стоях на стъпалата на черквата, размишлявайки над следващия си гениален ход, когато Игнейшъс Олтигбе спря до мен, извади цигара от табакерата и потупа с нея върху опакоето на лявата си ръка.

Той я запали, изпусна кълбо дим и каза:

— Вие сте от хората на Франк Сайз, нали?

— Точно така.

— Каролин ми каза.

— О?

— Да, бях при нея, когато ѝ позвънихте оня ден.

— Интересно.

Той се усмихна.

— Надявах се, че това ще ви заинтересува. Всъщност надявах се, че ще ви се види повече от интересно.

Вгледах се в него по-внимателно. Около устните му трепна усмивка, но очите все още не се усмихваха. Пътят на усмивката до тях сигурно бе твърде дълъг.

— Предполагам, че става въпрос за пари.

— Ами след като вие го казахте...

— Трябва да се разбере със Сайз. За каква сума да му съобщя?

— О... да кажем — пет хиляди долара.

— Това са много пари.

— Не са много. За стоката, която предлагам.

— И каква е тя?

Всичко онова, за което ви говори Каролин.

— У вас ли са нещата?

— Да речем, че знам къде да ги намеря.

Кимнах.

— Каква е най-най-ниската ви цена?

Той хвърли цигарата си.

— Току-що я обявих. Пет хиляди долара.

— Както вече казах, ще трябва да се разбере със Сайз. Парите са негови.

Олтигбе се усмихна.

— Добре. Ще се срещнем ли по-късно да пийнем по чашка?

— Окей. Къде?

— На по-спокойно място. Да кажем — в бара на хотел „Вашингтон“. Към пет?

— Към пет — рекох аз. — Но няма да нося парите.

— Искате да кажете, че Франк Сайз ще иска най-напред да хвърли поглед на стоката?

— Той си е такъв.

Олтигбе се усмихна отново. Зъбите му сякаш ставаха все по-бели и по-бели.

— Ще ви донеса мостра и ако все още проявявате интерес, ще направим сделката по-късно вечерта.

— Съгласен.

— И елате сам, мистър Лукас. Никакъв Франк Сайз и никакви... ъ-ъ... ченгета.

— Разбирам. Могат да решат, че сте намислили нещо нередно — например укриване на улики.

— Но това не е истина, нали? Предлагам ги на вас и съм сигурен, че мистър Сайз ще се погрижи рано или късно те да попаднат в ръцете им.

— Сигурно ще го направи, но ченгетата ще трябва да си платят за това.

— Мислите ли? — У него се пробуди интерес. Изглежда, темата пари винаги събуждаше интерес у него. — Искате да кажете, че ще им ги продаде?

— Точно така.

— За колко?

— За десет цента — рекох аз. — Толкова ще им струва да прочетат рубриката му.

Франк Сайз изглеждаше кисел. Причината бе, че обсъждахме въпроса колко трябва да плати за информация, която и сам би могъл да открадне.

— Е, добре, мога да го фрасна с нещо по главата и да взема документите? — казах аз.

За миг Сайз се оживи, после отново стана кисел.

— Не-е — рече той. — Ти не си от тези.

— Прав си. Не съм.

— Не можа ли да го измениш малко?

— Не иска да смъкне нито цент.

— Какво знаеш за този човек?

— Съвсем малко. Наполовина е нигериец, но е роден тук и е американски поданик. Струва ми се, че е израснал в Англия. Във всеки случай говори като англичанин. А, да, освен това е и върховен вожд.

— По дяволите, това пък какво е?

— Мисля, че е нещо като наследствена титла.

— Струва ли нещо?

— Е, може би има малко по-висок ранг от полковник. Но не много по-висок.

— И е бил приятел на момичето на Еймс, а?

— Така разбрах.

Сайз прехапа долната си устна.

— Дявол да го вземе, пет бона са много нещо.

— Това му казах и аз.

— Дано да си струва парите — рече Сайз.

— Няма да му платя, ако не си струва парите.

— Мислиш ли, че ще можеш да прецениш?

— Трябва да мога — отвърнах аз. — Нали за това ми плащаш?

Франк Сайз продължи да хапе устната си още известно време.

После въздъхна и изкрещя:

— Мейбъл!

— Какво? — изкрещя тя в отговор.

— Ела за малко!

Мейбъл Сингър влезе и попита:

— Какво има?

— Иди в банката и донеси пет хиляди долара.

— От сейфа ли?

— По дяволите, от сейфа, разбира се.

Тя ме погледна.

— За какво се е вкиснал толкова?

— Сигурно защото трябва да дава пари.

Тя кимна.

— А-ха. От това винаги се вкисва.

— Как ги иска Олтигбе? — обърна се Сайз към мен.

— Не ми каза. Вероятно по двайсет и по десет. В стари банкноти.

Сайз погледна към Мейбъл Сингър.

— Имаме ли толкова по десет и по двайсет?

— Сигурно ще трябва да сложа и няколко по петдесет.

— Добре. — Той ме погледна. — Значи ще се видите в пет?

Кимнах.

— Тогава ще получа мострата.

— Добре. Ако върши работа, намини към мен да вземеш парите.

Станах.

— Окей. Това е всичко.

— Къде отиваш сега?

— Мисля да намина към бившата секретарка на бившия сенатор.

— Значи казваш, че направила голям панаир на погребението, а?

Нещо такова.

— Какво мислиш, че можеш да изкопчиш от нея?

— Не знам — отвърнах аз. — Може би няколко курабийки и чаша мляко.

След като напуснах кантората на Франк Сайз, открих един магазин за алкохолни напитки и купих половинлитрова бутилка уиски „Джей енд Би“. Майка ми се бе постарала да ме научи, че когато ходя на гости, трябва винаги да нося със себе си малък подарък. Не е нужно да е скъп, казваше тя, но да е на място. Подозирах, че за Глория Пипълс половинлитрова бутилка уиски е може би съвсем на място.

Според телефонния указател тя живееше във Вирджиния и апартаментът ѝ се намираше в един от новите комплекси малко по-нататък от извънградския военноморски клуб, издигнат край Шърли Хайуей. Фоайето се охраняваше от около шестдесетгодишна жена, която дори не успя да вдигне поглед от своя „Космополитън“, когато бутнах вратата от огледално стъкло и се отправих към редицата от асансьори. В домовата книга се казваше, че Г. Пипълс живее в 914-ти апартамент.

Асансьорът потегли, тананикайки някаква мелодия, мисля, че беше „Любов и венчило“. На деветия етаж завих надясно и тръгнах по

застлан с килим коридор, докато стигнах до номер 914. Натиснах бакелитовото копче с цвят на слонова кост и отвътре се разнесоха мелодичните звуци на пеещия звънец. Почаках около тридесет секунди и след като нищо не се случи, отново натиснах копчето. Минаха още петнадесет секунди, преди да чуя гласа на Глория Пипълс зад вратата:

— Кой е?

— Дикейтър Лукас.

— Не ви познавам. Какво искате?

— Просто искам да поговоря с вас, мис Пипълс.

— Мисис Пипълс, освен това не искам да говоря с никого.

Вървете си.

— Искам да поговорим за сенатор Еймс.

— Казах ви да си вървите. Не искам да разговарям с никого.

Болна съм.

Въздъгнах.

— Окей, но според мен поне бихте искали да знаете, че сградата гори.

Чу се подрънкване на верига. Райберът щракна. Вратата се откряна и Глория Пипълс подаде глава.

— Как така гори?

Бутнах вратата още малко навътре и с рамото напред се промъкнах покрай жената.

— Благодаря за поканата — рекох аз.

Тя затръшна вратата.

— Ами да — каза тя. — Защо не, по дяволите. Чувствайте се като у дома си. Налейте си нещо.

— Вие какво пиете? — попитах аз, хвърляйки поглед наоколо.

— Водка.

— Аз предпочитам скоч.

— Аз също, но свърши.

Измъкнах бутилката от джоба си и ѝ я подадох.

— Заповядайте. Донесох ви подарък.

Тя я взе и се взря по-внимателно в мен.

— Виждала съм ви някъде — каза тя. — Тази сутрин. Бяхте на погребението.

— Точно така.

— Имате ли име?

— Дикейтър Лукас.

— О, да. Вече ми казахте. Смешно име. С какво се занимавате?

— Историк съм.

— Глупости!

— Работя за Франк Сайз.

— О! За Сайз. — Бях забелязал, че много хора реагираха по този начин. Аз също бях реагирал така.

— Ъ-хъ — рекох аз. — За Сайз.

— Вода? — попита тя.

— Може.

Тя кимна, прекоси дневната и изчезна в кухнята, минавайки през повдигнатата ниша, служеща за трапезария. Нишата създаваше илюзия, че дневната е на по-ниско ниво и това навярно позволяваше на собствениците да правят добра реклама.

Тя все пак държеше жилището чисто. Мебелите изглеждаха така, като да са били избирани за много по-големи помещения. Тапицираното с нещо като туид канапе бе прекалено дълго, а диаметърът на ниската масичка от черно стъкло — прекалено голям. Имаше две излишни кресла и от тях почти не оставаше място за бюрото от черешово дърво, чиито стъклени рафтове бяха натъпкани с книги.

Приближих се и прочетох няколко заглавия: „Психологията и вие“, „Аз съм окей — ти си окей“, „Психопатология“, „Какво казва Фройд“ и „Бъди доволен, че си неврастеник“. Останалите книги бяха предимно романи, с изключение на един том „Наръчник на административния секретар“ и няколко поетични антологии. Реших, че са книги на жена, която прекарва дълго време сама и това не ѝ се харесва особено.

На стената имаше няколко гравюри в рамки — повечето пейзажи от Париж, с изключение на една голяма черно-бяла гравюра на Дон Кихот и Санчо Панса от Пикасо. Помислих си, че ако тя решише да се отърве от двете кресла, да си купи друга масичка и да поразмести останалите мебели, ще се получи една доста приятна дневна. Обичах мислено да пренареждам мебели. Така по-бързо минаваше времето, докато чаках да се срещна с хора, които не изпитваха особено желание да ме видят. През последните дванадесет години имаше доста такива и ми се бе налагало да размествам много мебели.

Глория Пипълс се върна с две чаши. Тя подаде едната на мен.

— Е, намерете си някъде място — каза тя.

Харесах си дивана. Тя избра едно от креслата и потъна в него, като подви десния крак под себе си. Много жени сядаха по този начин — никога не можех да си обясня защо. Вече не беше с кафявия костюм. Носеше някакъв зелен халат, който бе закопчан чак до шията. Навярно си бе измила лицето, защото червилото го нямаше. Очите, преди това скрити зад тъмните очила, сега бяха кафяви и огромни, и малко тъжни, каквито са обикновено големите кафяви очи. Бялото бе леко зачервено. Върхът на носа ѝ лъщеше. Сега, когато го нямаше червилото, устата и изглеждаше някак детинска, готова да се нацупи всеки момент.

— Е, за какво ще говорим? — попита тя.

— Както казах, за сенатора Еймс.

— Не искам да говоря за него.

— Окей — рекох аз, — ще говорим за нещо друго.

Това я изненада.

— Мислех, че искате да говорим за него.

— Не, ако вие не искате. Нека да поговорим малко за вас.

Това беше по-добре. Любимата ѝ тема. Любимата тема почти на всеки.

— Вие сте работили при него, нали? — казах аз. — Били сте му лична секретарка.

— Да, бях му лична секретарка.

— Колко време?

— Не знам. Доста време.

— Малко повече от пет години, нали?

— Да, като че ли толкова. Пет години.

— Откакто дойде във Вашингтон ли?

— Точно така. Той ме нае в Индианаполис. Това стана веднага след като съпругът ми почина... — Гласът ѝ секна. — Умря — каза тя твърдо. — Това стана веднага след като съпругът ми умря. — Запитах се в коя ли от нейните книги по психология пишеше, че трябва да го казва така.

— Кога престанахте да бъдете негова лична секретарка? Когато той се оттегли ли?

— Преди това.

— Кога?

Тя извърна поглед и се усмихна. Усмивката ѝ беше учудващо нежна и бе в пълен контраст с почти безцеремонния ѝ начин на говорене. Реших, че това е нейната най-мила усмивка — „сладкиши с мляко“.

— Още не сте виждали моя знаменит квартирант, нали? — каза тя и аз проследих погледа ѝ. На вратата се беше появил огромен тъмносив абисински котарак и след като се настани на задните си лапи и се близна тук-там с език, огледа стаята да види дали няма някой за изхвърляне.

— Познайте как му викам — рече тя.

— Хийтклиф.

— Глупости, защо ще му викам така?

Нали искахте да позная.

— Викам му Лъки^[1].

— Хубаво име.

— Но не е такъв. Искам да кажа — не е щастлив. Дадох да го кастрират.

— Сигурно е по-щастлив така.

— Освен това няма и нокти. На предните лапи. За да не драци мебелите.

— Поне не е сляп.

— На него всъщност не му трябват нокти. Щяха да му потрябват, ако искаше да се покатери на някое дърво, като го подгони някое куче, но аз никога не го пускам навън.

— Той, сигурно ви разбира.

— Не знам. Май не биваше да му изваждам ноктите. Може би трябваше да го оставя да си ги точи върху мебелите. Но това е първият котарак, който съм имала. Той ми го даде. Ако си взема друг, ще си остане такъв, какъвто го е създал бог.

— Кога ви го даде, още когато му бяхте секретарка ли?

— Да. Тогава още му бях секретарка.

— Защо престанахте да му бъдете секретарка?

— Предполагам, че му омръзнах. На кого е потрябвала някаква си трийсет и две годишна повлекана за секретарка? Един ден ме повика и ми каза, че повече няма да му бъда секретарка, че ще стана секретарка на Кюк.

— На кого?

— На мистър Къмбърс. Бил Къмбърс. Той беше административният съветник. Всички му викаха Кюк. Кюк Къмбърс^[2], нали разбирате. Макар че на него това много не му харесваше.

— Сенаторът не ви ли обясни защо няма да му бъдете вече секретарка?

— Каза, че Кюк имал нужда от секретарка. Секретарката му се ожени и напусна.

— Кога стана това?

— Не знам. Преди около шест месеца, струва ми се. Или седем.

— Значи горе-долу, откакто взеха да се такват с Кони Мизъл, а?

— Е, сладур, рекох си аз, ето я първата стрела и действието ѝ е коварно. Да видим как ще я понесеш.

Глория Пипълс сведе поглед.

— Не знам за какво говорите. Не обичам такива приказки.

— Той ви изостави заради нея, нали?

Не искам да говоря за това.

— Защо направихте тази сцена днес на погребението? Защото Кони Мизъл не ви позволява да се срещате с него, така ли?

Лъки, котаракът, бавно се приближи до господарката си. Тя се наведе и го вдигна. Той се настани в скута ѝ и почна да мачка гърдите ѝ с меките си лапи. От другия край на стаята го чувах как мърка.

— Не исках да го притеснявам — каза го тъй, сякаш говореше на котарака. — Не исках да му създавам неприятности. Но когато умря Каролин, помислих си, че има нужда от мене. Когато имаше някаква неприятност, той винаги идваше при мене. Аз се грижех за него. Идваше тук вечер, към седем или осем, ако успееше да се измъкне толкова рано. Приготвих му вечеря, пийвахме по нещо, но невинаги. Той сядаше на онзи стол ей там и гледахме телевизия, или пък разказваше какво му се е случило през деня. Понякога си правехме пуканки. Можеше да изяде цяла голяма купа с пуканки. Обичаше ги с масло. Изливаше си душата пред мен. Обичаше да го прави. И това беше всичко. Не излизахме никъде. Не ме водеше никъде. Просто си седяхме тук и си говорехме или гледахме телевизия. Така прекарахме пет години и половина и, по дяволите, никога не съм се чувствала помъжена.

— Как свърши всичко?

Тя вдигна рамене.

— Как изобщо свършва всичко? Просто свършва и толкова. Това стана веднага след като я срещна. Сигурна съм.

— Кони Мизъл ли?

Тя кимна.

— Веднага след това. Просто ме повика и ми каза, че Кюк имал нужда от секретарка и че това трябвало да бъда аз. Попитах го защо, а той ми каза, че така ще бъде. Отвърнах му, че според мен това е нечестно, а той ми каза, че щом мисля така, може би трябва да си подам оставката. Но аз не го направих. Останах там, докато той напусна.

— Къде работите сега?

— В Министерството на земеделието. Когато въобще работя. Ще ме уволнят, ако не започна да се мяркам там.

— Кажете ми нещо за жена му.

— За Луиз ли? Какво да ви кажа за нея?

— Знаеше ли за вас двамата?

Тя отново вдигна рамене.

— Сигурно вече знае. Нали беше на погребението. Видя ме, като станах за смях. Но тогава не знаеше за нас. За нас двамата. Даже не мисля, че изобщо е подозирала нещо. Той не ме водеше никъде — освен в леглото. Смяташе ме за жена, с която можеше само да се търкаля в леглото и да яде пуканки. После си отиваше вкъщи. Знаете ли как ми викаше?

— Как?

— „Моето малко пристанище“. Не е много гальовно, нали!

— Не знам. За него може и да е било.

Тя отпи още една голяма глътка от чашата си.

— Ами! Той не си падаше много по галените имена, нито по ласките. Не беше такъв. Поне с мене. С нея може и да е нежен, с оная кучка Мизъл. Но с мен — не. За пет години и половина да ми е казал два пъти „мила“. Понякога ми се е искало само да ме прегърне и да ме притисне. Само това. Просто да ме прегърне. Какво ли не бих сторила за него, само да го беше направил. Това бе всичко, което исках.

Хайде, скъпа, не се натъжавай, помислих си аз, това искаме всички, само че невинаги го съзнаваме. Ти поне си го знаеш.

— Как се държеше, след като срещна Кони Мизъл?

— Какво искате да кажете?

— Промени ли се? Все така ли разговаряше с вас? Взе ли да си пийва?

Тя поклати глава.

— Стана някак мълчалив. Не го виждах много, само в кабинета. Започна да се облича другояче. Дотогава се обличаше наистина скромно, но после подмени целия си гардероб. Ярки цветове. Големи широки ревери. От тоя род.

— И какво още?

— Не беше минал и месец, откакто я срещна, и трябваше да се оттегли, когато Франк Сайз публикува онази история. От самото начало почна да я води навсякъде. Не я криеше, както правеше с мене. Водеше я навсякъде — в „Пол Йънг“, в „Монокъл“, „Камилс“. Някой път ме караше да се обаждам и да им запазвам маса. Сякаш нарочно искаше да се перчи с нея.

— Виждали ли сте го с полковник Багър или с един на име Кътър?

— Кътър и Багър — рече тя. — Те го вкараха в цялата тая беля. Видях ги веднъж. Беше събота. Трябваше да му взема билета от „Юнайтед“. Щеше да пътува за Калифорния да държи реч. Трябваше да взема билета, а после да му осребря един чек в някакъв магазин за алкохолни напитки на Пенсилвания Авеню. Затова отидох там онази събота.

— За каква сума беше чекът?

Тя пак отпи от чашата си и почти я изпразни.

— Не знам — каза тя. — Мисля, че беше за сто долара. Колкото за такси, бакшиши и разни такива.

— С какво платихте билета му?

— С кредитна карта. Имахме такива бланки при нас. Той ги подписваше, аз ги занасях в „Юнайтед“ — там ги осребрявах.

— Значи не беше си забравил билета?

— Аз лично му го дадох. Що за въпрос?

— Ами-и — рекох аз. — Предполагам, че е тъп.

— Ще публикувате ли всичко това... за мене и за него?

— Едва ли.

— Все едно. За мен няма значение.

— Още го обичате, нали?

Тя не ми отговори. Вместо това допи чашата си.

— Не си водите бележки или нещо такова. Само си седите и слушате. Бива ви за слушател.

— Старая се.

— Знам какво е. И аз умея да слушам. Слушах го непрекъснато. Да ви кажа ли нещо?

— Какво?

— Тоя глупав кучи син даже си въобразяваше, че може да стане президент. Често ми говореше за това. — Тя млъкна. — О, всъщност той не говореше на мене. Говореше на себе си.

— Кога беше това?

— О, преди години. Когато започна... каквото и да беше това между нас.

— Когато за пръв път го избраха за сенатор ли?

— Веднага след това. Беше обмислил всичко. Щеше да използва парите на жена си. Тя има милиони, нали разбирате, и той щеше да ги използва, а също и външността си и това, че е демократ от доста голям щат в Средния Запад и... знаете ли, наистина вярваше, че ще успее, докато стане на петдесет и шест. И знаете ли какво го питах?

— Какво?

— Питах го какво ще направи с мен, като стане президент. — Тя се изсмя, ала смехът ѝ не беше весел. — Каза ми, че ще измислим нещо. Тогава взех да си мечтая с часове как ме откарват нощем с голяма черна лимузина в Белия дом, нагиздена в кожи от норки и... — Тя млъкна и устата ѝ леко се разтвори. После се разтвори по-широко, ъгълчетата се отпуснаха и лицето ѝ започна да изглежда така, както според гърците би трябвало да изглежда трагедията. Раменете ѝ се затресоха. Тя изпусна чашата си и първият вопъл дойде сякаш от дълбините на душата ѝ, а сълзите взеха да се стичат по страните ѝ и в отворената ѝ уста. Избута котарака на пода. Разрида се не на шега.

„Сега е моментът“ помислих си аз и попитах:

— Какво ти каза Кони Мизъл днес на погребението?

Последва силно ридание, после тя рече, като го сподави:

— Тя... тя ми каза, че ако... ако пак се опитам да се срещна с него, ще ме бутне в затвора, при лесбийките. Тя... тя ме изплаши. Тя... тя е ужасна!

О, господи аз се приближих до нея и ѝ помогнах да стане. Обгърнах я с ръце и я погалих отзад по главата. Тя все още трепереше

неудържимо, но риданията ѝ секнаха. Сега само хлипаше.

— Няагоидяече! — каза тя, поне това се чу през хълцанията ѝ.

— Какво?

— Няма да... да го видя вече!

Потупах я още един-два пъти, за да я успокоя и я погалих по косата. Хълцанията взеха да стихват. Тя вдигна лице към мен. Искане да я целуна, помислих си. Може би не точно аз. Почти всеки би могъл да свърши работа — стига да е малко по-висок и по-силен и да може да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. И тъй, аз я целунах и за момент имах усещането, че целувам сестра си. Най-малката. Но тогава устните ѝ се разтвориха и езикът ѝ започна да работи, а аз трябваше или да го захая, или да ѝ отвърна с целувка. Отвърнах ѝ с целувка, после спрях да си поема дъх, потупах я отново и ѝ казах няколко безсмислени утешителни думи.

— Хайде да поседнем малко — рекох аз, като я хванах за ръка и я заведох до дивана. — Къде е банята?

Тя посочи с ръка.

Върнах се с гъба и хавлия.

— Ето — казах аз и тя послушно вдигна лице, за да мога да го измия и да го избърша. — Искаш ли още една чашка? — попитах.

Тя поклати глава.

— Защо ми задаваш всички тези въпроси?

— Опитвам се да разбера какво е станало с него.

— Не е взимал никакви петдесет хиляди долара, както казва Сайз.

— Не?

— Не!

— Защо смяташ така?

— Знам и толкова. Не би направил такова нещо.

— Тогава какво е станало с него?

— Не знам. Всичко си беше наред, докато не я срещна.

— Кони Мизъл ли?

— Тя е виновна за всичко. За абсолютно всичко.

Тя ме погледна.

Върху лицето ѝ се изписа слабо, но искрено недоволство.

— Не искаш ли да спиш с мене? — попита тя. — Ако искаш, може.

— Нека да помислим — рекох аз и я потупах по коляното. — Когато се почувстваш по-добре.

Вече беше забравила въпроса си.

— Когато разберете какво се е случило, сигурно ще се окаже нещо лошо, нали? Ще се окаже нещо лошо и тогава ще го арестуват и ще го пратят в затвора за дълго, дълго време, нали?

— Не знам — отвърнах аз. — Веднага не мога да се сетя за много бивши сенатори на Съединените щати, които да са прекарали дълго време в затвора.

[1] От lucky (англ.) — щастлив — Б.пр. ↑

[2] От cucumbers (англ.) — краставици. — Б.пр. ↑

10.

След десет години може и да не остане нито един хотел в центъра на Вашингтон. „Уилард“ го затвориха отдавна. АФТ-КПП (Американската федерация на труда и Конгресът на производствените профсъюзи) купиха хотела, който беше в съседство с главното им управление, и го събориха. „Анаполис“ фалира. Армията на Спасението сложи ръка на „Хамилтън“. Няма го вече „Додж“ на Капитолийския хълм, няма ги „Конгрешънъл“ и „Континентал“. По едно време даже се заговори, че щели да съборят хотел „Вашингтон“ и да използват терена за нещо полезно, например за паркинг. „Вашингтон“ се намира точно срещу Министерството на финансите и сега, като си помисля, от терена под тази сграда също би могло да излезе нелош паркинг.

Но във „Вашингтон“ се поразмърдаха. Ремонтираха стаите. Сложиха няколко нови асансьора и откриха нов френски ресторант, който никак не е лош. Освен това има и бар, който в пет следобед е тих... или замрял — зависи какво очаквате от един бар.

Игнейшъс Олтигбе закъсна само няколко минути. Аз пристигнах навреме, както винаги. Имам специално отношение към точността и почти съм я издигнал в култ. Това ме кара да губя доста време, докато чакам другите.

— Ужасно съжалявам — рече Олтигбе, като се отпусна в креслото до малката маса, която бях избрал.

— Току-що идвам и аз — така отвъръщам винаги на онези, които закъсняват, дори ако закъснеят двадесет и девет минути. Ако закъснеят тридесет минути, мен ме няма.

— На какво сме? — попита Олтигбе.

— Скоч с вода.

— Добре — каза той и след като сервитьорът ни донесе чашите, Олтигбе вдигна черното куфарче, което носеше със себе си, и го сложи на един стол. Реших за известно време да не обръщам внимание на куфарчето.

След като той каза „наздраве“ и отпихме по глътка, аз го попитах:

— Откъде познаваш дъщерята на сенатора?

— Каролин ли? Ами срещнах я на един прием. Бях отседнал у едни хора тука; те бяха направили много за подпомагането на Биафра — сигурно се сецаш за Биафра?

— Мисля, че пак ѝ викат Източна Нигерия.

— Да, та Каролин е участвала в някакво студентско движение в подкрепа на Биафра, тези хора я бяха поканили и така се срещнахме.

— И започнахте, да излизате заедно?

— Дори нещо повече.

— Е, добре — рекох аз. — Живеехте заедно.

Олтигбе кимна.

— Това, че бях воювал за Биафра, ѝ беше направило силно впечатление.

— Истина ли е?

— Естествено. Знаеш ли, аз съм от народността ибо. Или поне наполовина съм ибо. Това е страшно мъдър народ.

— Чувал съм.

— Разбира се, не воювах дълго. Само докато можеха да ми плащат, а парата си я биваше.

— Колко?

— Хиляда седмично. Долари естествено.

— За какво ти плащаха?

Олтигбе се ухили.

— Плащаха ми за бивш старши лейтенант от осемдесет и втора въздушнодесантна дивизия. Такъв бях от шейсет и трета до шейсет и пета. Разминах се с Виетнам, слава богу.

— Какво правиш, когато не воюваш?

Олтигбе ми хвърли широка белозъба усмивка.

— Преживявам от жени. Аз съм доста привлекателен, нали разбираш?

— А-ха.

— Всъщност да си ветеран от Биафра беше доста приятно — за известно време. Хората ме канеха да им гостувам — и тука, и в Англия. Предполагам, че това е като да си ветеран от Испанската гражданска война. Ставаш нещо като професионален постоянен гост.

Поне докато каузата не загуби популярността си и твоите домакини не почнат да се питат защо все пак им е хрумвало да те поканят.

— Така ли стана с тебе?

Той кимна.

— Вечерята, на която срещнах Каролин, беше финалът на едно такова гостуване. И тъй, аз се пренесох при нея преди около шест месеца. Тя можеше да си го позволи и заедно прекарахме един път.

— Какво мислиш да правиш сега?

— Смятам да се върна за известно време в Лондон. Там имам приятели.

— Ти си роден в Лос Анжелос, нали?

— Баща ми е бил студент в Калифорнийския университет в Лос Анжелос. Бил е един от малкото нигерийски студенти, които са учили тука през трийсет и девета, когато избухнала войната. Аз съм роден през четирийсет и четвърта. Не познавам майка си.

— Починала ли е?

— Искаш да кажеш при раждането?

— Да.

— Не, казвали са ми, че била яка жена. Знаеш ли, аз съм нещо като копеле. Но все пак съм си американско копеле.

— Обаче си израснал в Англия.

— О, да. Баща ми ме отвел там веднага след войната, когато транспортът станал отново достъпен. Там ходех на училище. Не беше от най-добрите училища, но беше безплатно, нали разбираш?

— Предполагам.

— На осемнайсет години реших да приема американско поданство. Можех да почакам, докато стана на двайсет и една, но исках да се върна в Щатите, а според мен това най-лесно можеше да стане, като постъпя в армията. За известно време съвсем ги обърках ония от посолството в Лондон.

— И сега се връщаш? В Лондон?

Олтигбе пресуши чашата си.

— Стига да има с какво.

— Петте бона.

— Именно.

— Окей. Какво имаш за продан?

Олтигбе огледа бара. Вътре имаше само няколко души и никой не ни обръщаше внимание. Той отвори куфарчето си и извади малък магнетофон. Включи към него пластмасова слушалка и ми я подаде. Поставих я на лявото си ухо.

— Това е само мостра, драги, но бъди сигурен, че стоката е напълно автентична и си струва парите до последното пени. Всъщност, ако имах... — Той млъкна. — Слушай.

Олтигбе натисна едно копче и първо не се чуваше нищо, после се чу телефонно позвъняване — не самият звън, а сигналът, който се чува в слушалката, когато звъниш някому. Иззвъня четири пъти. Тогава мъжки глас каза „ало“. Гласът ми се стори познат. И как иначе. Беше моят.

— Мистър Лукас? — гласът на Каролин Еймс.

— Да. — Моят глас.

— От кантората на Франк Сайз ми дадоха вашия номер.

— С какво мога да ви услужа?

Послушах още малко, докато ми стана ясно, че на лентата бе записан целият ми разговор с Каролин Еймс. Свалих слушалката, а Олтигбе изключи магнетофона.

— Това не е нещо ново за мен — рекох аз.

— Съвършено вярно — отвърна той. — Но цялата тая информация, за която тя спомена във вашия разговор... имам копия от всичко.

— Значи нямаш оригиналите?

— Боя се, че не. Само копия. Копия на записи и ксерографирани книжа.

— Знаеш ли какво представляват?

— Разбира се, че знам и освен това знам, че струват доста повече от пет хиляди долара.

— Тогава защо толкова евтино?

— Не ми харесва начинът, по който умря Каролин. Както разбрах, било ужасно, нали?

— Да — отвърнах. — Беше ужасно.

— Тя ми повери тези материали за съхранение. Даде ми ги веднага след като ти позвъни. Тя направи втори запис и на разговора си с тебе. Знаеш ли, с нея бяхме много близки наистина.

— Ти какво направи с тях?

— Със записите и другите неща ли?

— Да.

— Сложих ги в този куфар и го заключих в багажника на колата си.

— Тогава ли видя Каролин за последен път?

— Повярвай ми, драги, всичко това вече съм го разправял в полицията. Същия ден имах уговорена среща на обяд... тогава, когато трябваше да се срещнете с нея. Затова към обяд я оставих. Тогава я видях за последен път.

— Има едно нещо, което не разбирам — казах аз. — Искаш да продадеш тези неща на мен — или на Сайз — за пет хиляди, макар че според тебе стрували повече. Ето това не разбирам.

— Искаш да кажеш, че не съм от тия, дето ще изпуснат чиста печалба.

— Именно — рекох аз. — Ти съвсем не си от тях.

Олтигбе въздъхна.

— Сложи си пак слушалката — каза той.

Така и направих. Той отново пусна магнетофона и ролките се завъртяха. Изминаха няколко секунди и тогава един мъжки глас каза „ало“. Приличаше на гласа на Олтигбе.

— Мистър Олтигбе? — Мъжки глас говореше по телефона. Но тембърът му бе стържещ като на машина. Който и да бе, той използваше деформатор, и то добър.

— Аз съм — каза Олтигбе.

— Слушай внимателно. Не се шегувам. Ако не искаш да ти се случи същото, дето се случи на Каролин Еймс, донеси ония неща, които тя ти даде — в телефонната будка на ъгъла на „Уисконсин“ и „Кю“ в дванайсет тази нощ. Повтарям, „Уисконсин“ и „Кю“ в полунощ. Оставяш ги там и изчезваш. Не се обаждай на полицията. Не се шегувам. Не залагай живота си на карта.

Чу се щракване и сигнал свободно. Свалих слушалката и я подадох на Олтигбе. Той я сложи обратно в куфарчето си заедно с магнетофона.

— Всичките си телефонни разговори ли записваш? — попитах аз.

— Откакто умря Каролин — да.

— Защо?

— Аз съм много подозрителен по природа, мистър Лукас. Бях решил да продам тази информация, но не бях сигурен кой точно ще бъде купувачът. Други също може да проявят интерес, но преговорите сигурно ще се проточат. Май нямам много време.

— Откъде да знам, че този, последният запис, е истински.

— Няма откъде.

— Кога ще пътуваш за Лондон?

— Утре сутринта. Самолетът ми излита в осем часа от Ню Йорк.

Тази нощ пътувам с колата.

За момент настъпи мълчание, после казах:

— Добре. Къде искаш да си получиш парите?

— У вас.

— Окей. Кога?

Той се усмихна.

— Защо не в полунощ?

— Защо не? — отвърнах.

11.

Игнейшъс Олтигбе отново закъсна. Този път — петнадесет минути и аз кръстосвах напред-назад из дневната и надничах през еркерния прозорец на моя апартамент на Четвърта улица. Компания ми правеше Фулиш, котаракът. Сара си беше легнала.

Франк Сайз ме бе разпитвал почти цял час, преди да се реши да ми даде петте хиляди. Бяха сложени в една кутия за обувки и внимателно вързани с връв, чиито краища образуваха клуп, от който ставаше чудесна дръжка. Реших, че тук се бе намесила Мейбъл Сингър. Франк Сайз не би си направил такъв труд.

Като ми даваше парите, помислих си, че ще се заплаче. Но не го направи, макар че гласът му прозвуча малко задавено, когато рече:

— За бога, гледай да не ги загубиш някъде.

— Никога през живота си не съм губил пет хиляди долара — отвърнах му аз. После се прибрах вкъщи, но твърде късно, за да приготвя баницата с месо, тъй че минахме с кюфтета, които Сара не може да понася, след което имахме малка разправия за това-онова и към десет и половина тя се качи горе. С нея се карахме често, обикновено за нищо.

В дванадесет и осемнадесет минути погледнах още веднъж през моя еркерен прозорец. На отсрещната страна повечето от съседите ми бяха угасили светлините и си бяха легнали. Уличната лампа, която се намираще точно пред моя дом, обливаше в яркожълто няколко паркирани коли. Грамофончетата, които Сара беше посадила около стълба ѝ, мислеха, че е време да се събуждат и бяха обърнали чашки към светлината. Сара се безпокоеше за грамофончетата. Смяташе, че може да ги хване невроза.

В дванадесет и двадесет и една минута по Четвърта улица, която е еднопосочна, се зададе кола. Тя се движеше бавно, сякаш търсеше място да паркира. Заприлича ми на датсън 240-Z — японския отговор на поршето. Имаше свободно място малко по-надолу от дома ми на отсрещната страна на улицата, недалече от кръга на уличната лампа.

След няколко маневри назад и напред датсънът паркира. Лявата врата се отвори и оттам излезе някой. Не можах да видя кой, защото бе тъмно, но предположих, че е Игнейшъс Олтигбе. Датсън 240-Z — той би карал точно този тип кола.

Покрай дома ми мина сив фолксваген, забави ход и спря, като почти се изравни с паркиралия датсън. Олтигбе се появи в кръга от светлина. Беше със спортно сако, отворена риза и тъмни панталони. В дясната си ръка носеше дипломатическо куфарче. Вървеше колебливо, сякаш търсеше някакъв адрес. Запалих лампата на моята веранда. Той се насочи към нея.

Беше стигнал до средата на улицата, почти в центъра на светлинното петно, когато спря и се обърна — като че някой го бе извикал по име. Той направи няколко крачки към спрелия фолксваген. После бързо отстъпи назад. Но твърде късно. Първият куршум го шибна по всяка вероятност в дясното рамо и той изпусна куфарчето. Вторият куршум трябва да го бе пронизал в стомаха, защото той се преви на две и се хвана за корема. Последва трети изстрел. Улучи го, докато падаше, в главата или врата — не бих могъл да кажа точно, — но сякаш го прикова върху асфалта, където остана да лежи, без да помръдне.

Една приведена фигура изскочи от фолксвагена, грабна куфарчето и притича обратно до колата. Скоростите изтрещяха и издрънчаха, докато онзи, който караше фолксвагена, се сети да отпусне амбреажа. После колата потегли с рев, моторът ѝ зави в нощта, както става с фолксвагените — много шум и малък ефект, при все това бе достатъчно бърза, за да се откажа да изтичам навън и да видя регистрационния ѝ номер, което впрочем и не мислех да сторя.

Опитах се да запомня как изглеждаше приведената фигура. Дали бе висока или ниска, или средна на ръст. Можеше да бъде всякаква. Който и да бе това, той носеше черно — черни панталони, черен пуловер и някаква черна шапка. А и лицето му беше покрито с нещо, не зная какво точно, но беше черно. Или тъмносино. Приведената фигура би могла да бъде на мъж или на жена, или пък някое по-едро джудже. Не знаех точно. Но беше великолепен стрелец. Или късметлия.

Не се втурнах навън. Не бързах. При първия изстрел бях залегнал зад перваза на еркерния прозорец, като едва-едва подавах

глава, колкото да наблюдавам какво става навън. Когато се уверих, че фолксвагенът няма да се върне повече, аз се изправих.

Изстрелите бяха отекнали в тихата нощ. Отсреща все още трепкаха запалени светлини. Протегнах дясната си ръка и видях, че трепери.

— Какво става?

Обърнах се. На площадката на стълбището стоеше Сара със съннения Мартин Ръдърфорд Хил в ръце.

— Застреляха някого — казах аз.

— Онзи, когото чакаше ли?

— Мисля, че да. Сложи детето в леглото и се обади на девет-едно-едно.

— Какво да им кажа?

— Същото, което вече ти казах.

Сара кимна и понечи да тръгне нагоре по стълбите. Спря и се обърна.

— Няма да ходиш там, нали?

— Всичко свърши.

— Провери най-напред.

— Не се тревожи, ще проверя.

Отново погледнах през еркерния прозорец. На отсрещната страна на улицата се появиха още светлини. Отидох до входната врата и я открях предпазливо. Отсреща някой се раздвижи. Един съсед вършеше същото — откряваше предпазливо своята входна врата.

Фулиш, котаракът, се стрелна покрай краката ми и изхвърча навън.

— Щом искаш да те застрелят, върви — казах му аз. Той изчезна в тъмнината.

Слязох по седемте стъпала пред дома ми на тротоара, заобиколих една кола и се озовах на улицата, където Игнейшъс Олтигбе лежеше мъртъв. Знаех, че е мъртъв, защото само смъртта може да накара човек да изглежда така неловко. Уличната лампа хвърляше светлината си върху него. Друг малък кръг от светлина ненадейно освети по-ярко лицето му. Очите му бяха отворени и изцъклени, изглеждаха малко кривогледи. Обърнах се. Светлината идваше от фенерчето на моя черен съсед отсреща.

— Велики боже! — промълви той. — Да пукна, ако не е мъртъв.

— Мъртъв е — рекох аз. — Обади ли се на ченгетата?

— Старата им се обади.

— И моята.

Съседът ми зашари с фенера наоколо. Върху кремавата риза на Олтигбе имаше много кръв. Бакърената му коса като че бе напоена с нея.

— Познаваш ли го? — попита моят съсед.

— Струва ми се, че го познавам.

— Той е пред твоята къща.

— И пред твоята.

— Хм. Приличаше ми на картечница.

— Така ли?

— Прозвуча ми като пушка с отрязана цев.

— Знаеш ли как гърми пушка с отрязана цев?

Съседът ми като че ли за момент се позамисли над това.

— Да — рече той.

Други съседни започнаха да се появяват. Мисис Хачър от съседната къща изскочи навън по зелен фланелен халат и протрити чехли, с кафена чаша в ръка. След като погледна трупа, тя отпи една голяма глътка от нея. Лъхна ме миризма на джин.

— Господи — каза тя, — мъртъв ли е?

— Мъртъв е — отвърна съседът с фенерчето. — С рязана пушка са му стреляли. Само дете не са го направили на парчета.

Той разходи снопчето светлина по тялото на Олтигбе, тъй че да го разгледаме по-добре.

— Ще повърна — рече мисис Хачър. Вместо това тя пресуши чашата си.

Тогава чухме сирените. Откъм И Стрийт се появи кола на столичното полицейско управление и се понесе с рев по Четвърта улица в посока, обратна на движението. Друга една зави откъм Ди Стрийт и пристигна с виеща сирена от противоположната страна. Не идваха отдалече. Първи окръжен участък се намираще точно зад ъгъла, на И Стрийт. Колите се заковаха на място, униформените полицаи наизскочиха и си запробиваха път през тълпата. Използваха собствените си фенерчета, за да огледат трупа.

Най-възрастният полицаи пое командването. Висок и слаб, той изглеждаше обигран, бе на цели двадесет и пет години.

— Хайде сега, отдръпнете се назад. Видя ли някой как стана това?

— Чух всичко — обади се моят съсед с фенерчето, — но не видях какво точно стана.

Високият млад полицаи се втренчи в него.

— Добре, как се казваш?

— Хенри. Чарлс Хенри. Живея ей там. — Той посочи към своята къща.

— Окей, мистър Хенри, какво точно чу?

— Чух изстрели. Като от картечница. Гърмеше като пушка с рязана цев.

Високият млад полицаи вдигна поглед от бележника си заинтригуван.

— Откъде знаеш за такава пушка?

Хенри изглеждаше така, сякаш би предпочел да си отхапе езика.

— От телевизията — запъна се той. — Чувал съм ги.

Полицайчето се върна към бележника си. Интересът му спадна.

— А-ха, разбирам — рече той. — И колко изстрела ти се стори, че чу?

— Два — отвърна Хенри и се огледа предизвикателно. — Точно два.

— Три бяха — каза някой. — Аз чух три.

— И аз — обади се друг съсед.

Реших, че е време да се намеся и аз:

— Три бяха.

— Защо сте толкова сигурен? — попита младият полицаи.

— Защото — рекох аз — видях как стана.

12.

Не съобщих на лейтенант Дейвид Синкфилд за петте хиляди долара, нито за информацията, която Игнейшъс Олтигбе твърдеше, че имал за продан. Вместо това аз послъгах, като му казах, че предния ден по моя покана с Олтигбе сме пийнали по чашка и сме разговаряли за Каролин Еймс и за баща ѝ, и че Олтигбе ми споменал за някакви сведения, които можели да ме заинтересуват или пък — не, и които щял да намине да ми донесе вкъщи, на път за Ню Йорк.

Отново седяхме в кабинета на Синкфилд. Той го делеше със своя колега Джек Проктър. Обстановката не надхвърляше очакванията. Нищо особено. Очукани бюра, твърди столове, стени в отровнозелено и протрит под. За онези, които желаеха да позяпат, имаше табло със стари обяви „Издирва се“ и с предложения за възнаграждение. Имаше и някаква миризма — на застояла пот, застоял цигарен дим и застоял страх.

— Можеше да ми се обадиш — рече Синкфилд. В тона му се долавяше известен упрек. — Можеше да ми се обадиш и тогава щяхме да обсъдим всичко и може би щях да намеря за добре да бъда и аз там, когато дойде Олтигбе, и може би всичко щеше да стане другояче.

— Трябваше да му се обадиш — намеси се Проктър. — Олтигбе не биваше да напуска града. Още не бяхме свършили с него. Съвсем не, по дяволите.

— Сигурен ли си, че беше тръгнал за Лондон? — попита Синкфилд.

— Така ми каза.

— М-да, знаеш ли, проверихме някои неща. Имал е резервация за „Еър Индия“, но билетът му не е бил платен.

— Предполагам, че е щял да го плати на летището. На „Кенеди“.

— С какво... с онези трийсет и два долара, дето бяха в джоба му ли?

— С кредитна карта — казах аз. — Кой плаща в брой?

— Не е имал кредитни карти.

— Може би е възнамерявал да си продаде колата. Тези датсъни струват четири хиляди и петстотин. Можел е да вземе спокойно две хилядарки за нея.

— Ако е била негова — рече Проктър.

— Чия е била? — попитах аз.

— На Каролин Еймс — каза Проктър. — Регистрирана е на нейно име. Той само я е карал. Още никой не е бил ходил да му вземе ключовете.

— Знаеш ли какво си мисля? — рече Синкфилд.

— Какво? — попитах аз.

— Мисля си, че Олтигбе е имал намерение да измъкне нещо от тебе. Мисля си, че е искал да продаде тази информация, дето е казал, че има, за да се сдобие с достатъчно пари за Лондон. Колко прави това? Двеста и петдесет или триста за отиване, нали?

— Приблизително — отвърна Проктър.

— Не държа толкова пари вкъщи — рекох аз. — Държиш ли толкова пари в къщата си, ще те оберат. Поне в нашия квартал.

— Да — каза Синкфилд. — Проверихме.

— Какво проверихте?

— Банковата ти сметка. Последният чек, който си осребрил преди три дни, е бил за седемдесет и пет долара. Но това няма никакво значение. Може да си ги получил от Франк Сайз. Какво са за него двеста или триста долара? Две вечери в „Сан Суси“.

— Той ходи в „Пол Йънг“ — казах аз — и не обича да плаща сметките.

— Виж какво Лукас — рече Синкфилд.

— Какво?

— Вече си бил свидетел на две убийства и не си в състояние да ни кажеш нищо свястно за тях.

— Разказах ви това, което съм видял.

— Говоря за мотивите.

— Не забелязах никакви мотиви.

— Ха. Момичето на Еймс ти се обажда и ти съобщава, че има цял куп доказателства за невинността на баща си. Иска да ти ги даде, обаче, преди да успее да го стори, хвърква във въздуха. После приятелят и заявява, че той също имал някои пикантни новини за тебе, макар че не казва какви точно, ама преди да успее да ти ги донесе,

някой стреля три пъти в него с трийсет и осемкалибров. Улучва го три пъти от разстояние приблизително дващсет и пет фута, докато седи в някаква кола на някаква тъмна улица. Бива си го тоя стрелец.

— Вземете един експерт по стрелба с пистолет, дето освен това може да сложи и експлозив в куфарче, и ето ви го вашия убиец — рекох аз.

— Имаш ли си понятие от стрелба с пистолет? — попита Синкфилд.

— Не особено.

— Познавам фукльовци от тоя град, дето са преследвали човек на три фута разстояние с четиридесет и петкалибров, изпразвали са по цял пълнител, без да улучат нито веднъж, по дяволите. Не да са го ударили в ръката или в крака, или в големия пръст, ами даже не са го и одраскали. Познавам и една мъжкарана, дето решила, че приятелят ѝ изневерява, та взела неговия трийсет и осемкалибров с един инч цев и хукнала подир него по улицата. За пръв път държала пистолет в ръката си, ама окото ѝ не мигнало. Улучила го пет пъти в гърба, докато оня бягал и криволичел, и залягал най-малко на трийсет фута пред нея, а шестият куршум му отнесъл темето. Тъй че вече не вярвам в приказки за добри стрелци.

— Ами експертът по експлозивите? — попитах.

— Глупости! — рече Проктър.

— Така е — каза Синкфилд. — Господи, трябва само да платиш дващсет и пет цента за един брой на „Куиксилвър Таймс“ или каквото там сега издават ония чешити, да обърнеш, на страницата с рецептите и готово — там е всичко, дето трябва да знаеш за саморъчното изработване на собствена бомба.

— Значи изключваш експертите, а? — попитах аз.

Синкфилд въздъхна.

— Не ги изключвам. Заключениеята си ги запазвам за бъдещето.

— Подозирате ли някого?

— Виж какво, Лукас...

— Какво?

— Искам да сътруднича на тебе и на Франк Сайз. Повярвай ми. По дяволите, нямам нищо против да ми друснат някоя хвалба в някой от онези осемстотин вестника. Кое ченге не иска такава нещо. Ама не ща да ми разправяш врели-некипели.

— Не ти разправям врели-некипели.

— Така ли?

— Да.

Той отново въздъхна.

— Можеш да продължаваш да си вреш носа навсякъде. Никой не те спира. Върши си работата. Чувам, че си доста добър. Ама не ми разправяй какво откриваш. Или пък, ако ще ми разправяш нещо, рендосай го добре преди това и недей да ми пробутваш твоите щуротии. Рендосай го хубаво, както направи с тая история за Олтигбе. Продължавай да се ровиш и да слухтиш, пък може и да изровиш нещо. И не ми казвай какво вършиш. Постарай се да не чувам за това. Постарай се никой да не знае нищо — освен тебе и още един друг човек — оня, когото дебнеш. И някоя сутрин, като излезеш и като си запалиш колата, бум — хвъркнала във въздуха, а ти заедно с нея и ето ти още едно убийство на моята глава.

Станах.

— Ще го имам предвид. Нещо друго?

Синкфилд сви рамене.

— Къде ще кацнеш сега?

— Мислех си за самия сенатор.

— Желая ти успех. Ще имаш нужда от него.

— Защо?

— За да се добереш до сенатора, ще трябва да минеш през Кони Мизъл.

— На тебе наложи ли ти се?

— Аз съм полицай, а не репортер.

— Точно така — рекох аз. — Все забравям.

Всеки вече трябва да е чувал за „Уотъргейт“. Съпругата на един американски министър на правосъдието някога се скъсвала да върти телефоните там. На това място се помещаваше Националният комитет на демократите, докато не бе направен опит за проникване, та се преместиха в друга, по-евтина сграда, макар че едното нямаше нищо общо с другото. Там живеят богатите. Най-богатите, средно богатите и някои не толкова богати. Познавам един шарлатанин, дето живее там и не е толкова богат. Всъщност едва смогва да плаща данъците си за

колата. Но кара мерцедес за 12 000 и посещава най-добрите заведения, и всички в тоя град се надпреварват да му дават заеми — макар че не бърза много да ги връща, — защото живее в „Уотъргейт“. В сутерен. Едва беше събрал седемнайсетте хиляди за начална вноска и какво значение имаше, че прозорците били на девет инча от земята и предлагали единствена гледка — глезени и тротоар? Все пак това бе „Уотъргейт“. И всичко, което пише на луксозните му пощенски листове, за които все още дължи пари на „Копънхейвърс“, е името, „Уотъргейт“ и Вашингтон, окръг Колумбия. Никакъв пощенски код. Пощенските кодове са банални.

Бившият сенатор Робърт Ф. Еймс и Кони Мизъл живееха на най-горния етаж в един апартамент в „Източен Уотъргейт“. Струва ми се, че беше мансарден. Апартаментът имаше изглед към Потомак и Кенеди Сентър и към Вирджиния отвъд реката. Ако караш бавно, това е на седем и половина минути път от Белия дом. По-късно, в центъра на града, направих справка и установих, че сенаторът е платил за него 135 000 долара, което не е чак толкова много, макар че за същите пари човек би могъл да си намери някоя чудесна малка къщичка с шест стаи в Джорджтаун, с вълнообразен под, течащ покрив и малко история.

Не беше съвсем лесно да се добера до сенатора. Синкфилд излезе прав. Трябваше да се мине през Кони Мизъл, а тя не гореше от желание да ме пусне при Еймс. Бях свикнал с това. Когато бях на правителствена служба, малко от хората, които посещавах, имаха желание да се срещат с мене. Но го правеха, защото ако не искаха да говорят с мене, можеше да им се наложи да говорят пред някоя сенатска комисия. Сега, след като вече не бях на служба в правителството, трябваше да разчитам на името на Франк Сайз. То имаше същото въздействие като призовка от сенатска комисия. Хората ставаха приказливи. Срещаха се с мен и разговаряха с мен, защото си мислеха, че Сайз може да публикува онова, което те разправяха за себе си, вместо нещо друго, което можеше да изрови бог знае откъде.

Постарах се да запомня всичко в гостната, където седяхме двамата с Кони Мизъл. Франк Сайз обичаше подробностите. Имаше особена слабост към търговските марки. Според неговата теория, ако напишеш за някого, когото подозират, че е обрал каса, цялата история придобива неизмерима правдоподобност, ако, освен това се добави, че по време на обира заподозреният е носел двуредно сако от син

оксфорд, бледосива риза, ушита по поръчка, без джобчета, вратовръзка „Графиня Мейра“ в бордо и зелени жокейски панталони. Мисля, че и аз съм на същото мнение. Автентичният детайл винаги може да влее достоверност в една хипотеза. Спомням си, че веднъж цяла седмица усмивката не слезе от лицето ми, когато случайно открих, че капитан Бонвил е бил левичар. Светът на историка е изграден от подобни малки открития.

Гостната беше огромна, навярно петнадесет на шестдесет и пет, едната ѝ стена бе изцяло остъклена и гледаше към балкон с няколко шезлонга и масичка от стъкло и ковано желязо. Омръзнеше ли ви да гледате реката или Кенеди Сентър, бихте могли да броят самолетите, които кацат на Нешънъл Еърпорт.

Срещу остъклената, стена имаше камина от сив дялан камък, която стигаше до тавана. Две еднакви бели канапета ограждаха камината, а между тях беше сложен чворест изкривен пън от полирано дърво, който служеше за опора на парче стъкло, дебело около инч, чиято форма смътно напомняше бъбрек. Реших, че според декоратора това бе масичка за кафе.

Тук-там имаше няколко големи лампи и няколко кресла, а до една от стените беше поставена масичка за шах с източени крака, горната част на която представляваше шахматна дъска, изработена от инкрустирано дърво. Шахматните фигури бяха ориенталски, изваяни от слонова кост, и изглеждаха много стари.

На стените имаше и няколко маслени картини от „съвременни европейски художници“ — мисля, че така ги е определил декораторът. Повечето бяха градски пейзажи — градовете не можах да разпозная. Но боите бяха истински и платното бе истинско, и това може да е било всичко, което декораторът е целял.

До другата стена с врата, която като че водеше към трапезарията и кухнята, един кабинетен роял „Стенуей“ стоеше с отворен капак, а на пюпитъра имаше сложени нотни листове. Присвивайки очи, успях да прочета заглавието. То гласеше: „Шлагери от тридесетте години“.

— Сенатор Еймс свири ли? — попитах Кони Мизъл, която седеше на канапето срещу мене.

— Той пее; аз свиря — рече тя.

— Сигурно прекарвате приятни вечери.

— Нашите вечери са тихи, мистър Лукас. Смятаме да си останат такива и занапред.

Не можех да откъсна очи от нея. Навярно все още търсех недостатъци, но не успях да открия никакви. Не бих казал, че се беше облякла специално, за да ме посрещне. Носеше избелели сини джинси, бяла блуза и сини платненки. Това бе удобната, изключително практична униформа, която носеха милиони жени, но не както я носеше Кони Мизъл. На повечето те стояха като джинси и риза. На нея стояха като два милиона долара. Джинсите ѝ изглеждаха така, сякаш бяха излети на нея, а ризата ѝ беше малко възтясна и малко възтънка, тя не носеше сутиен — не че имаше нужда от такъв — и гледката беше съвсем смуцаваща.

Смятах, че вода що-годе нормален полов живот. Със Сара се любехме почти всеки ден. Смятах, че моите фантазии не представляват отклонения от нормалното. Порнографията по правило не ми действаше, защото държах да има и нещо повече. В някои дни в продължение на час или повече даже не се сецах за секс, което е доста трудно да постигнеш в наше време. Но трябваше само да остана в една стая с Кони Мизъл, за да получа ерекция.

— Единствената причина, поради която сенаторът се съгласи да ви приеме, мистър Лукас — рече тя, — е, че не иска Франк Сайз да продължава да пише тези лъжи за него. И за семейството му.

— Сайз публикува фактите такива, каквито са — казах аз.

— С факти също може да се лъже.

— Франк Сайз няма полза да публикува лъжи — рекох аз. — Ако това е всичко, което прави, нямаше да публикуват рубриката му в повече от осемстотин и петдесет вестника. Но той е в надбягването седем дни в седмицата и ако не спечелва това надбягване поне два пъти седмично, няма да е във всичките тези вестници, а на него му харесва да живее в оная къща на Норманстоун Драйв, харесва му да кара своя бентли и да лети първа класа и всички други хубави неща, така че понякога малко се престарава.

— С други думи — лъже.

Поклатих глава.

— Никога нарочно. И никога със злоба. Ако напише някоя лъжа, то е, защото някой го е излъгал, а той не е могъл да провери как стоят нещата — да проучи фактите. Така че трябва да избира, а изборът

включва риск. Или ще пусне онова, което има и ще бъде пръв, или ще провери фактите и ще бъде втори или трети. Във вестникарския бизнес никой не го е еня за обстоятелствата. Сайз е в бранша от дълго време, от седемнайсетгодишна възраст. Той има нещо като шесто чувство или интуиция за новините. Обича да го нарича преценка, но не е. То си е нюх преди всичко. Повечето от големите репортери го имат. И някои историци. А може би и някои детективи. Не знам защо.

— Вие имате ли го, мистър Лукас? — попита тя.

— Донякъде — рекох аз, — но не дотолкова, че да ме направи велик, затова никога не се осланям изцяло на него. Моят нюх не е достатъчно добър, та да се осланям на него така, както Сайз се осланя на своя. Сайз може да разчита на своя нюх, защото той не го лъже в деветдесет и девет процента от случаите.

— И колко често вашата интуиция или нюх се оказва вярна? — попита тя.

— Не съм мислил за това. Може би в деветдесет и седем или дори деветдесет и осем процента от случаите. Това ми стига, за да съм добър, но не и голям.

— А вие искате да бъдете голям в... м-м... онова, с което се занимавате?

— Вече не — рекох аз. — За да си голям, трябва амбиция, а амбицията иска много труд, а за много труд не ме търси.

Ако беше продължила да ме слуша все така, с леко наклонена глава, с полуотворени устни, сякаш вкушваше всяка моя дума и я намираще апетитна, можех да продължа да говоря още два часа, да й разправам случки от детството си и дори да й разкрия една-две много съкровени тайни, които с никого не бях споделял.

Но вместо това тя запали цигара и рече:

— Съжалявам, че сенаторът се позабави, но в момента е зает — води междуградски разговор с майка си. Тя е възрастна жена и смъртта на Каролин я разстрои извънредно много.

— На колко години е?

— На седемдесет и пет. Живее в Индианаполис.

— Където е роден той, нали?

Сенаторът ли? Да.

— Вие сте родена в Лос Анжелис, нали?

Тя се усмихна.

— Холивуд. Двайсет и първи май четиридесет и шеста.

— Честит рожден ден — рекох аз.

Тя доби леко озадачен вид, после каза:

— Ами да, наистина! Дори не ми дойде наум. Благодаря.

— Учили сте в Лос Анжелис, нали?

— Разпитвате ли ме, мистър Лукас?

Свих рамене.

— Вие сте част от цялата история. Може би дори много важна част.

— Добре — рече тя, събра колене, сложи върху тях склучените си ръце, отметна глава назад и задекламира с детински напевен глас: „Родена съм в Лос Анжелис в семейството на дребни, дребни буржоа, татко умря, когато бях на десет години, майка ми трябваше да започне работа като секретарка, аз учех в «Холивуд Хай», учех страшно много и спечелих стипендия за «Милс», където не учех чак толкова много, но си поживях добре, после започнах работа, смених няколко служби и една от тях ме доведе във Вашингтон, където живея сега, на върха на «Уотъргейт».“

— И на върха на блаженството, нали? — казах аз. Тя се размърда.

— Харесва ми — отвърна тя и в гласа и за пръв път долових резки нотки. — Но това е историята на моя живот, мистър Лукас. Тя не е толкова вълнуваща, нито толкова прекрасна, но много съм видяла, откакто напуснах Гауър Стрийт.

— В Холивуд ли?

— Точно така, в Холивуд.

— С какво се занимаваше баща ви?

— Беше инженер. Работеше във фирма за инженерни консултации. Според мен, когато ставаше дума за мостове, те бяха в стихията си. С тяхна помощ са проектирани мостове в цял свят.

— И е починал, когато сте били на десет години?

— От сърдечен удар. Майка ми е била секретарка, преди да се омъжи, а после почна работа в същата фирма. Мисля, че знаеше много нещо за мостовете, защото ми е казвала, че баща ми само за тях говорел. Аз не помня.

— Как се наричаше фирмата?

— „Колинсън енд Кърни“. На булевард „Бевърли“. Телефонният номер е Крествю, 4–8905. Или поне беше. Обаждах се на този номер всеки следобед в три и четирийсет и пет, за да съобщя на мама, че съм се прибрала благополучно от училище.

— Защо сте казали на Глория Пипълс, че ще я хвърлите в затвора при лесбийките?

Ударът не беше кой знае какъв, ала това бе единственото, с което разполагах. Кони Мизъл го парира. Тя се засмя. Смехът ѝ беше ведър и слънчев — сякаш хармониращ с косите ѝ.

— За малката пияна мишка ли говорите?

— Говоря за Глория Пипълс, бившата секретарка на сенатора. Така ли ѝ казвате — пияна мишка?

— Значи сте разговаряли с нея?

— Да, разговарях с нея.

— Беше ли трезва?

— Горе-долу.

— Цяло чудо. Звъни по всяко време на денонощието и иска да говори със сенатора. Непрекъснато сменяме номера, но все успява да го открие.

— Не е толкова трудно в този град — рекох аз.

— Да, а онова нещо го казах на малката мис Пипълс на погребението само защото исках да я накарам да млъкне. Смятах, че ще подейства и успях.

— Искате да кажете, че е напласена от лесбийки, така ли?

— Изглежда. Имала е неприятно преживяване, когато била на тринайсет години или нещо такова. Струва ми се, някаква приятелка на майка ѝ.

— Тя ли ви го е казвала?

Кони Мизъл се засмя отново.

— Ами. Казвала го е на сенатора. Откровения в леглото. Той ми го каза.

— Значи знаете за тяхната връзка?

— Разбира се — рече тя, загасявайки цигарата си. — Той няма тайни от мене. Никакви.

— Разбрахте ли се с дъщеря му — с Каролин?

— Не бяхме приятелки, но я карахме някак. След като разбра какви чувства ни свързват със сенатора, мисля, че дори се постара да

ме хареса, но не съм сигурна, че успя. Все пак се опита. Беше много зряла за възрастта си.

— Какви чувства ви свързват със сенатора?

— Наистина, мистър Лукас, не е ли това доста странен въпрос?

— Може би — рекох аз, — но все пак е въпрос.

Погледът ѝ се плъзна над рамото ми, някъде зад мен. Върху лицето ѝ трепна слаба усмивка.

— Добре тогава — каза тя, — ще ви отговоря. Ние се обичаме. Обичаме се силно и всеотдайно.

— Точно така — каза мъжки глас зад мен. — Ние се обичаме.

Обърнах се. Беше сенатор Еймс и изглеждаше състарен с десет години, откакто го бях видял за последен път преди три дни.

13.

И походката му сякаш беше станала по-бавна, а стойката му — малко по-приведена. Може и да е било въображение, но по лицето му забелязах нови бръчки. Тъмните кръгове под очите обаче не бяха плод на въображение. От тях очите му изглеждаха така, сякаш бяха хлътнали дълбоко в очните кухини, и ако преди в тях имаше пламъчета, сега те горяха. Или поне така изглеждаше.

— Скъпи, това е мистър Лукас — каза Кони Мизъл.

— Вие работите при Франк Сайз, нали?

— Да — отвърнах аз.

Той протегна ръка и аз я стиснах. Не мисля, че го направи е желание. Стори го по навик. Това бе ръкостискане на политик и не означаваше абсолютно нищо.

— Седни тук до мене — Кони Мизъл потупа мястото до себе си. Еймс кимна и седна внимателно, както сяда някой старец, когато се страхува, че нещо в него може да се счупи.

— Тъкмо говорехме за бедната Глория — рече тя. Стори ми се, че нещо трепна в очите на Еймс. Някакъв интерес може би. Или дори болка. Но каквото и да бе, то угасна бързо.

— Добре ли е тя? — каза той. — На погребението тя... ъ-ъ...

— Отново пие — рече Кони Мизъл. — Така поне казва мистър Лукас. Вчера е говорил с нея.

Еймс се извърна да я погледне. Когато заговори, гласът му беше треперлив, нерешителен.

— Не можем ли да се опитаме да направим нещо за нея? Не знам какво точно бихме могли да сторим, но...

— Аз ще се погрижа — каза тя, потупвайки го по ръката.

Той кимна.

— Да. Направи нещо за нея, ако можеш.

— Мистър Лукас иска да зададе няколко въпроса — рече тя. — Много го бива за това.

— Наистина ли, мистър Лукас? — попита той.

— Такава ми е работата.

— Смятах, че съм отговорил на всички въпроси, които биха могли да му хрумнат на човек. Не очаквах, че ще има още.

— Преди да загине дъщеря ви, сенаторе, тя ми позвъни. Каза ми, че разполагала с информация, която щяла... един вид да ви реабилитира. Имате ли някаква представа каква може да е била тази информация?

— Да ме реабилитира ли? — каза той. — Не мисля, че имам нужда от реабилитация. Не съм обвинен в нищо, нали? — Той погледна към Кони Мизъл. — Нали? — повтори той.

— Разбира се, че не, скъпи.

— Вие се оттеглихте от Сената — рекох аз. — Оттеглихте се, както се казва, при подозрителни обстоятелства. Някои твърдят, че сте взели подкуп от петдесет хиляди долара. Вие твърдите, че не е вярно. Ако е така — това е новина и тъкмо такива новини публикува Франк Сайз.

— Странно — каза той. — Някога се смяташе за новина, че аз по всяка вероятност съм взел подкуп. Не можах да го докажат. И никога няма да могат. Но то е без значение. Новината, изглежда, е като търкаляща се снежна топка. Сега според вас ще има още една новина — това, че не съм взел подкупа. Понякога намирам професията ви за малко странна, мистър Лукас.

— Аз също. Взехте ли подкупа?

— Не.

— А как ще обясните двете хиляди долара, които са били проследени до сметката ви?

— Заех парите от полковник Багър. Беше глупава грешка.

— Защо заехте парите?

— Случайно си бях забравил портфейла и билета за самолета вкъщи, в Мериленд. Същата вечер трябваше да държа реч в Лос Анжелис. Беше събота и банките бяха затворени. Затова заех двете хиляди долара — да си платя билета и за непредвидени разходи.

— Но отложихте пътуването?

— Да. В последния момент. Трябваше да говоря на годишно профсъюзно събрание, но там имаше вътрешни разногласия, така че един от техните представители ми се обади и ме посъветва да не отивам. На делегатите не им било до речи.

— Бившата ви секретарка разправя друга история — рекох аз. — Казва, че не сте си забравили билета. Казва, че ви го е дала лично същия ден. Казва още, че ви била осребрила чек за сто долара в някакъв магазин за спиртни напитки. Всъщност тя казва, че сте имали кредитни карти и тези две хиляди не са ви били необходими.

Еймс погледна към Кони Мизъл, която му кимна едва забележимо. Може да е било знак за насърчение. Или — позволение. Не зная кое от двете.

Сенаторът въздъхна.

— Били сте на погребението на дъщеря ми.

— Да.

— Видяхте какво направи бившата ми секретарка. Тя е много болен човек. Жал ми е за нея. Но в сегашното си състояние тя не може да отговаря за постъпките си. Нито за това, което върши... нито за това, което говори.

— Искате да кажете, че тя лъже?

— Да.

Поклатих глава.

— Тя не лъже, сенаторе. Вие лъжете. Проверих в Юнайтед. В книгата им открих, че онази събота ви е бил издаден билет до Лос Анжелис срещу карта от „Америкън Експрес“. Накарах Франк Сайз да провери банковата ви сметка. Може и да не ви харесва, но Сайз е способен да върши такива неща. Проверката показва, че същата онази събота сте осребрили чек за сто долара в магазина за спиртни напитки „Ейпекс“ на Пенсилвания Авеню. Това са факти. Факт е също така, че сте взели най-малко две хиляди долара в брой от полковник Уейд Мори Багър. Внесли сте ги в личната си сметка. Този ден Багър е носел със себе си петдесет хиляди. Толкова е бил готов да ви плати за речта. Но самият Багър казва, че сте поискали само две хиляди в заем. Вие твърдите, че заемът ви е бил необходим да покриете разходите си за пътуването до Лос Анжелис. Но не е истина. И така, защо сте взели парите и сте ги внесли в банката? Не виждам смисъла.

Еймс отново погледна към Кони Мизъл. Върху лицето му се появи израз на крайна безпомощност. Тя пак поглади ръката му.

— Можеш и да не отговаряш на този въпрос, скъпи — каза тя. Погледна ме. — Вероятно е било просто грешка, мистър Лукас. Не е съобразил. Това върши ли ви работа?

— Не — рекох аз. — Не ми върши работа. Не щом това съсипа кариерата му. Не — щом го принуди да напусне Сената и накара всички да повярват, че е подложил ръка за петдесет хиляди. Не, не ми върши работа.

— Боя се, че трябва да се задоволите с това — каза Еймс, втренчил поглед в килима. Гласът му беше много тих, почти шепот. — Не съобразих. Мисля, че си платих за тази грешка. — Той вдигна поглед към мене. — Нали?

— Вижте, сенаторе — рекох аз. — Не искам два пъти да ви беся. Повярвайте ми, не искам. Но в Сената сте произнесли реч, която не е трябвало да произнасяте. Предложили са ви петдесет хиляди долара, за да я произнесете; не сте ги приели. Но сте произнесли речта — и излиза, че сте го направили за тоя, дето духа, само за две хиляди долара. Защо — ето това искам да знам. Трябва да има причина, може да е много сериозна — нещо, което би обяснило всичко. Ако има такава, Сайз ще я публикува.

Той отново погледна към Кони Мизъл. Този път едва забележимото движение на главата ѝ казваше „не“. Сенаторът ме погледна и когато заговори, гласът му беше твърд, решителен и дълбок:

— Отказвам да говоря повече за това — рече той. Познавах този тон. Бях го чувал достатъчно често.

Той прозвучаваше, когато ги притиснеш до стената и те не могат да измислят повече лъжи, или поне — хубави лъжи, и тогава правеха онова, което трябваше да направят още в началото. Млъкваха.

— Е, добре, не е нужно да отговаряте на въпросите ми. Но ми се вижда странно, че не искате да говорите. Та вашите отговори могат да помогнат на полицията да открие убицеца на дъщеря ви.

Отново втренчи поглед в килима, а гласът му се сниши до шепот.

— Разказах на полицията всичко, което знаех.

— Дъщеря ви заяви, че имала информация, която щяла да докаже невинността ви. Щеше да ми я даде. Преди да успее, някой я уби. Единствената възможна причина за нейната смърт е, че някой не е искал тези сведения да излязат на бял свят. Е, кой може да е този някой, сенаторе?

— Нямам представа — прошепна той на килима.

— Всичко това вече го е казал на полицията, мистър Лукас — обади се Кони Мизъл. — Не разбирате ли, че му е мъчително да говори за Каролин?

— Добре — рекох аз. — Тогава нека да поговорим за нещо не толкова мъчително. Да поговорим за Игнейшъс Олтигбе.

Сенаторът вдигна глава. През последните десет минути той сякаш се бе състарил с още пет години. Спомням си, мина ми през ума, че ако не си тръгна скоро, може да стигне и стоте.

— Игнейшъс — промълви Еймс. — И той е мъртъв.

— Застреляха го пред моя дом — по същата причина убиха и дъщеря ви.

— Пред дома ви? — рече той. — Никой не ни е казал това, нали? — Сега той гледаше Кони Мизъл.

— Не — отвърна тя. — Никой не ни е казал.

— Кой ви съобщи, лейтенант Синкфилд ли?

— Да, Синкфилд. Снощи намина доста късно. Всъщност беше два след полунощ. Още не бяхме си легнали. Играехме бридж с Кюк и жена му. Напоследък не се срещаме с много хора и ни беше доста приятно снощи. Тъкмо си бяха тръгнали, когато пристигна лейтенант Синкфилд. Вестта за Игнейшъс ме натъжи. Никога не съм го одобрявал напълно, но мисля, че беше забавен. Все пак Каролин бе много привързана към него, нали?

— Много — рече Кони Мизъл.

— Може би Кюк пак ще иска да поиграем бридж довечера, а? — каза Еймс.

— Не ми се вярва, скъпи — рече тя, след което ме погледна и добави: — Кюк е Бил Къмбърс. Той беше административният съветник на сенатора.

— За Игнейшъс ли искахте да ме питате нещо, мистър Лукас? — каза сенаторът.

— Не — отвърнах аз и станах. — Мисля, че въпросите ми се изчерпаха.

Сенаторът не стана. Беше се загледал нанякъде. В пианото вероятно.

— Откакто се оттеглих от Сената, нямам кой знае колко работа, а предишните ми приятели като че ли започнаха да ме отбягват. Не мога да ги виня наистина. Но Игнейшъс наминаваше от време на време,

пийвахме си по чашка-две и той ми разправяше истории за Биафра. Повечето лъжливи, разбира се, но бяха забавни. Той си беше, както се казва, мошеник, но имаше много чар и Каролин беше доста привързана към него.

Една сълза се търкулна по бузата на сенатора. По дясната. Струва ми се, че той не усети. Погледна ме и каза:

— Бедното момче нямаше нари, тъй че аз ще поема разноските по погребението му. Ще го погребат до Каролин. Мисля, че така ще бъде добре, нали, мистър Лукас?

— Ще бъде чудесно, сенаторе — рекох аз.

14.

Докато асансьорът слизаше, настроението ми ставаше все потягостно. Крушението винаги ме е потискало, а бившият сенатор Робърт Ф. Еймс беше истински крушенец. Не беше първият мъж, който пращаше всичко по дяволите заради една страхотна фигура и красиво лице. Ала малцина са го правили така глупаво. Реших, че никой не може да е толкова тъп, освен ако не му помагат.

Разбира се, такси нямаше. Това беше в тон с мръсното ми настроение. Сара бе взела колата, затова си казах наум някои хапливи приказки по неин адрес, а после реших, че една чашка алкохол може да ми помогне. Или дори няколко. Погледнах часовника си. Наближаваше единадесет. В „Уотъргейт“ имаше ресторант и бар, но сигурно нямаше да е отворено още напук на мен.

— Не искате ли да ви закарам, мистър Лукас? — Беше мъжки глас. Идваше отзад. Обърнах се: Артър Дейн — частният детектив на богатшите. „Дискретно направени поверителни справки. Издирване на изчезнали съпрузи. Документирани със снимки доказателства. Безплатни консултации. Заповядайте. Поне имаше на кого да си изкарам яда.

Не искам да ме закарате, искам да пия.“

Той се усмихна така, сякаш намираще това напълно в реда на нещата.

— Знам едно тихо местенце — каза той. — Имате ли нещо против да отидем заедно?

— Това случайност ли е — рекох аз — или държите под наблюдение онова любовно гнезденце горе двама и четири часа в денонощието?

Дейн се усмихна отново.

— Колата ми е тук — рече той. — И не е случайност. Търсех вас.

— Как се сетихте къде да търсите?

— Лейтенант Синкфилд ми каза.

— Добре — рекох аз. — Хайде да го видим това местенце.

Дейн караше кадилак, от малките, но все пак достатъчно хубав, за да не се смущават клиентите му, ако се наложеше да го паркира пред техните porte cochere^[1]. Не беше добър шофьор. Караше като човек, който никога истински не се е интересувал от коли.

Барът, който бе избрал, се намиреше на Пенсилвания Авеню, на около осем или девет преки западно от Белия дом. Помещаваше се в стара градска къща и беше известен като свърталище на местните ергени. Наричаха го „Крайбрежното владение“ и предполагам, че това бе толкова добро име за бар, колкото и всяко друго. Седнахме в едно сепаре и си дадохме поръчката на дългокосия сервитьор. Аз си поръчах мартини. Дейн поиска вносна бира. Бяхме единствените посетители.

Отпих голяма глътка от чашата си, без да си давам труд да спомена здравето на Дейн. Вкусът не беше съвсем наред, затова отпих още една глътка. Дейн не бе се докоснал до бирата си. Наблюдаваше ме. Дадох знак на сервитьора. Когато се приближи, му казах:

— Още едно от същото. И намира ли ви се „Лъки Страйк“?

— В автомата рече той.

— Окей. Донесете ми, ако обичате, един пакет.

Докато чаках, довърших мартинито. Бирата на Дейн си стоеше недокосната.

— Наистина искахте да пийнете нещо, нали?

— Точно така.

— Изглеждате нещо разстроен.

— Личи ли?

— Да — каза той. — Личи.

— Поражението — рекох аз. — Поражението ме разстройва.

Сервитьорът донесе втората ми чаша и цигарите.

Отворих пакета и запалих една, преди да успея да променя решението си. Беше първата ми цигара за повече от две години и след първото дръпване се запитах защо изобщо ги бях отказал.

— Предполагам, че говорите за сенатора — каза той.

— Да. За сенатора.

— Как ви се видя?

— Зле — рекох аз. — Много зле. Когато си тръгнах, ронеше сълзи.

— О? За какво?

— За един, дето го пречукаха пред къщата ми снощи.

— Олтигбе?

— Не зная да има друг.

— Той обичаше Олтигбе.

— Кога говорихте с него?

— Със сенатора ли? Никога. Но го държа под око.

— По поръчка на жена му ли?

Дейн се реши да опита бирата си. Отпи една глътка. Малка. Побутнах към него пакета „Лъки Страйк“. Той поклати глава:

— Не пуша.

— И аз не пуших допреди две минути.

Дейн изглеждаше заинтригуван:

— Откога не пушите?

— От две години.

— Това е много време. А сега защо?

— В лошо настроение съм — рекох аз. — Винаги когато съм в лошо настроение, почвам да си угаждам. Например изяждам цяла кутия с бонбони. Или изпивам по няколко чаши наведнъж. Слаб съм.

— Ха — рече Дейн, мислейки си навярно, че се шегувам. Но май не беше съвсем сигурен. Не приличаше на човек, който има особено чувство за хумор. Приличаше на човек, за когото животът бе ужасно сериозна работа.

— Кога ще се развежда? — попитах аз.

— Кой?

— Клиентката ви. Мисис Еймс. Жената на сенатора.

Дейн отпи втора глътка. Тя като че му хареса повече.

— Няма да се развежда — рече той.

— Защо няма? Да не би унижението да ѝ харесва?

— Не ѝ харесва. Всъщност то я отвращава.

— Тогава защо не го разкара? Сега той не струва нищо.

— Сега той струва два милиона — освен ако за вас това е нищо.

— Нямах предвид това — рекох аз.

— Знам — каза Дейн. Как ви се видя той?

— Вече ме питахте.

— Казахте ми, че изглеждал зле. Че ронел сълзи. Какво друго?

Замислих се за момент.

— Прилича ми на човек, който върви към пропаст и си го знае, и му е все едно. Прилича ми на човек, който няма на какво повече да се надява и продължава да съществува само по навик, ала с тоя навик би се разделил без особено съжаление.

— Самоубиец?

— Може би — не знам много за самоубийците. Винаги съм си мислил, че това са хора потиснати или отчаяни. Той не е нито едното, нито другото. Изпаднал е в лек шок, от който се съвзема и отново изпада на всеки пет минути или нещо такова. Изглежда напълно зависим от Кони Мизъл. Предполагам, че тя дори му казва кога да влезе в банята.

— Как ви се стори тя? — попита Дейн. В гласа му прозвуча любопитство.

— Получих ерекция.

— Нещо друго?

— Силна, умна и опасна.

— Защо опасна?

— Видях как може да накара един човек да направи едва ли не всичко, което тя поиска.

— Май сте се поизплашили от нея.

— Кой знае рекох аз. — Разговаряли ли сте с нея?

— Два пъти — каза той. — Не ме оставя да припаря до сенатора.

— Как го следите тогава?

— Като разговарям с хора като вас — хора, които са се срещали с него. Тази сутрин прекарах половин час с бившия му административен съветник. Някой си Къмбърс.

— Какво разправя той?

— Че сенаторът почнал да губи на бридж. Освен това ми каза почти същото, което и вие. Само че той се изрази малко по-различно. Каза, че сенаторът, изглежда, е загубил способността си да взима решения. Не предприема нищо, преди да е поискал съгласието й.

Вдигнах рамене.

— Може би има късмет, че тя е край него.

— Жена му не мисли така — рече Дейн.

— Какво мисли тя?

— Тя мисли, че са му направили магия.

Зяпнах. Той премести поглед върху чашата си с бира, сякаш му беше малко неловко.

— Имате предвид истинска магия? — казах аз. — С магьосници, вълшебници и тем подобни?

— Не, нищо подобно. Просто смята, че Кони Мизъл има над него някакво необяснимо влияние.

— Питайте я дали някога е чувала за секс — рекох аз.

— И мислите, че тук няма нищо повече?

— Не знам — отвърнах аз. — Не съм на петдесет и две години, нито съм преживял поредица от доста силни душевни сътресения. Не знам какво е да минеш през всичко това и да откриеш до себе си една Кони Мизъл, на която да се облегнеш. Може би щеше да ми хареса. Не мисля, че щеше да ми е толкова тежко. Колко други са захвърляли много повече, за да получат далеч по-малко.

— Какво знаете за нея? — попита той.

— Сделка ли предлагате?

— Може би.

— Ще ви разкажа каквото знам, а вие в замяна ще ми уредите среща с вашата клиентка.

Дейн се намръщи. По някаква причина от това той още повече заприлича на ехо от петдесетте години.

— Мога ли да бъда сигурен, че имате нещо, което ще ми върши работа?

— Не можете.

Той мисли известно време може би цяла минута. После рече:

— Кога искате да се срещнете с мисис Еймс?

— Какво ще кажете за днес следобед?

— Тя няма нужда от реклама.

— Аз не правя реклами. Разследвам работите на съпруга ѝ. Ако иска да е сигурна, че ще напиша истината, трябва да се срещне с мен. Иначе може да ми се наложи да мина без нейна помощ. А няма да е хубаво. Поне за нея.

Дейн кимна.

— Ще се върна след минутка — рече той. Стана и отиде в предната част на бара, където имаше телефонен автомат. Говори почти пет минути. Сигурно му се наложи дълго да я увещава. Когато се върна, той каза:

— Ще ви приеме в три и половина следобед. Знаете ли къде живее?

— Не.

— Ще ви начертая карта. Ще чертая, а през това време ще ми разказвате каквото знаете.

И тъй, разправих му всичко, което знаех. Или почти всичко. Докато приказвах, той чертаеше с химикалка върху някаква салфетка. От време на време ме поглеждаше с тези негови умни, студени, зелени очи, сякаш за да ми каже, че все още ме слуша, макар че и самият той не знае защо. Това засилваше желанието ми да говоря. Реших, че тази техника на слушане си бе изработил във ФБР. Или в ЦРУ. Все още ми приличаше на банкер, на предпазлив банкер и ме караше да се чувствам така, сякаш молах за заем, който не ми беше работа да искам. Чувствах, че съм щедър на приказки, а в доказателствата хич ме няма.

Когато най-сетне спрях да приказвам, Дейн продължи да чертае картата. По нея имаше всевъзможни чертички и стрелки и даже един старателно изрисуван компас, който сочеше на север. После той нацупи устни, както би направил банкер, когато е решил да каже „не“, и рече:

— Това не е много, мистър Лукас.

— Но е повече, отколкото знаехте преди.

— Нима? — каза той и повдигна прошарените си вежди.

— Какво повече имате от мен?

Той поклати глава, така както би го сторил изпълнен със съжаление банкер.

— Вече направихме сделката — рече той. — Ако намерите друго, което да предложите, обадете ми се.

— Имате ли нещо, което може да се окаже интересно за мен?

— Може би — отвърна той. — Може би.

Извадих пет долара и ги сложих на масата.

— Позволете ми поне да платя пиенето — рекох аз. Да си саркастичен с Дейн е губене на време. Той каза:

— Щом настоявате — и ми подаде картата. Погледнах я и ми се стори, че е доста добре нарисувана. Тя вероятно беше и единственото нещо, което той даваше през този ден.

Когато се прибрах у дома, Сара ме подуши и рече:

— О, май сме си пийнали тази сутрин, а?

— И сме пушили — казах аз.

— Какво се е случило?

— Имах неприятна сутрин.

— Какво друго?

— Трябваше да изслушам куп лъжи.

Тя ме хвана за ръката.

— Детето спи. Можем да се качим горе, да си легнем и там ще ми разкажеш всичко.

— Мислиш си, че това помага при всякакви случаи, нали?

— А ти?

— Почти винаги — рекох аз и се засмях.

И тя се засмя.

— Имаме ли време?

— Сега не, но ще намерим време тази нощ. Или по-рано довечера.

— Окей, щом не искаш — да е по твоему, тогава поне хапни нещо.

— Какво ще ми предложиш?

— Какво си пил?

— Мартини.

Тя кимна.

— Сандвичи с фъстъчено масло и конфитюр. Те ще поемат джина.

След сандвичите, които никак не бяха лоши, отидох до стенния телефон, вдигнах слушалката и погледнах часовника си. Беше дванадесет и половина. В Лос Анжелис бе девет и половина. Набрах кода на Лос Анжелис — 213, после набрах онзи номер на Крествю, който Кони Мизъл ми беше споменала сутринта. Бях сигурен, че го помня. Бях си го повтарял наум много пъти. Крествю 4-8905 — номерът, на който се обаждала всеки следобед в три и четиридесет и пет, за да съобщи на майка си, че се е прибрала благополучно от училище.

Чу се обичайното бръмчене и щракане — после телефонът даде свободно. Вдигнаха на четвъртото позвъняване и един мъжки глас каза:

— Стейси.

— Какъв Стейси? — попитах аз.

— Барът на Стейси, приятел, и ако си жаден, не отваряме преди десет.

— Откога имате този номер?

— Откакто отворих тая кръчма преди двайсет години. Самотен ли си, драги, или наистина искаш нещо?

— Ти ли си Стейси?

— Аз съм Стейси.

— Просто съм самотен — рекох аз и окачих слушалката.

[1] Изходна врата за коли, с навес. — Б.пр. ↑

15.

Каратата, която бе начертал Артър Дейн, ме насочи към Главното шосе номер 50, покрай Анаполис, през моста на залива Чесапийк и на юг до Истън. Там отбих на запад, по шосе номер 33, което минаваше по средата на дълга, врязана в залива ивица земя. Намирах се в окръга Талбът, а в окръга Талбът има повече милионери на глава от населението, отколкото в който и да е друг окръг в Мериленд, което означава нещо, защото Мериленд гъмжи от милионери и много от тях живеят край залива Чесапийк.

От шосе номер 33 отбих по тесен път, който се виеше към брега. Именията, покрай които минавах, изглежда, до едно си имаха имена — някои доста чудати, като „Безразсъдството на старата дама“ и „Защо не?“. Все се оглеждах за едно, наречено „Дънровин“, но не можах да го открия.

Имението на мисис Робърт Ф. Еймс се казваше „Френското заливче“. За това осведомяваше грапава стоманена плоча с релефни букви. Плочата бе взидана в една от двете еднакви каменни колони, които оформяха входа. Имаше също така и голяма желязна порта, но тя бе отворена. Изглеждаше така, сякаш винаги е отворена.

Завих през портата и продължих по дълга криволичетца алея, настлана с ломен пясъчник. Алеята се виеше между два реда английски брястове с варосани стволлове. Къщата се намираше на върха на малко възвишение. Тя ми хареса. Би се харесала на всеки. Беше построена от продълговати тесни блокове сив камък. Покривът ѝ беше направен от истински медни цигли, придобили тъмен мъждивозелен цвят от соления въздух, но те щяха да издържат вечно. Къщата бе голяма, едноетажна, разпростряла се в множество чупки, сякаш трябваше да се предостави на всяка от стаите красив изглед към залива.

Зад къщата с нейния четириместен гараж се намираше конюшната, изградена от камък, и опасаната с бял зид ливадка за конете. До конюшната имаше дълга ниска редица от кучешки колиби.

Самата къща бе заобиколена от около два акра добре подравнена морава. Имаше също няколко високи стари бора за сянка и няколко храста за украса, а отвъд тях, зад къщата, бе пасбището, което се спускаше чак до мочурището, опасващо залива.

Паркирах пинтото, слязох и прекосих червеникавата бетонена настилка, която водеше до входната врата. Беше стара врата, широка и голяма, а износените ѝ и резбовани крила разказваха някаква история — за един от кръстоносните походи, както личеше.

Натиснах звънеца и зачаках. Не чаках дълго. Отвори ми подвижният мургав млад мъж, който бе помогнал на мисис Еймс да слезе от колата на погребението на дъщеря ѝ. Носеше същия тъмносив костюм, който не приличаше съвсем на униформа. Всъщност не съм сигурен дали беше същият костюм. Може да е имал седем такива. Реших, че той навярно представляваше комбинацията иконом-шофьор-лакей — някой, към когото да се обърнеш, ако имаш нужда да ти карат колата, да ти оседлят коня, да ти сервират питие или да ти заредят ловджийската пушка. Няма много слуги от мъжки пол в Съединените щати, но голяма част от онези, които са останали, можете да срещнете в богатите тихи имения, разпрострели се край бреговете на мерилендския залив Чесапийк.

Имаше учтиво, спокойно лице, не съвсем красиво и за момент черните му очи се задържаха изпитателно върху мен. Не личеше да му бях направил особено впечатление, така че преди да успее да каже „Не приемаме“, аз рекох:

— Мисис Еймс ме очаква.

— Мистър Лукас?

— Точно така.

— От тук, моля.

Последвах го по широк коридор. Ореховата ламперия, дебелият кафяв килим, тежките мебели и маслените картини в мрачни топове незабавно спечелиха одобрението ми. Смятах, че точно така трябва да се харчат парите, стига човек да има много. Това беше добра, солидна стока — такава ще изкара цял живот.

Младият мъж в тъмносивия костюм отвори една врата, отстъпи встрани и рече:

— Мистър Лукас е тук, мисис Еймс.

Влязох в огромна правоъгълна стая. Една от стените беше изцяло от термостъкло — от пода до тавана. Тя откриваше грандиозен изглед към залива, чиято синева в този майски следобед бе осеяна с бели зайчета, образувани от лекия ветрец. Всичко останало в стаята трябваше да се бори със залива за правото на внимание, само камината, която заемаше отсрещната дълга стена, успяваше да му съперничи. Повдигната около фут над пода, тя бе достатъчно висока, за да може в нея да влезе човек с шестфутов ръст, без да се навежда, достатъчно дълбока и достатъчно дълга, за да може едно малко пони да се завърти вътре няколко пъти. Освен това изглеждаше стара — много стара, и аз реших, че мисис Еймс навярно я бе намерила в същия замък, откъдето бе купила и входната врата. В това нещо дори гореше огън. Три цепеници по пет фута, дълги и дебели почти колкото телеграфни стълбове, весело пращяха върху голяма стара месингова пиростия, прогонвайки хладината, която се промъкваше откъм синята вода на залива дори в този майски следобед.

Стаята беше мебелирана с ниски удобни кресла и канапета с тапицерия в топли есенни тонове, които бяха подредени така, че в зависимост от настроението си човек можеше да наблюдава залива или да съзерцава мечтателно камината. В единия ъгъл имаше роял, поставен точно както трябва, за да застанеш край него в някоя студена зимна нощ, с чаша в ръката, припявайки песничка от студентските години, напълно откъснат от далечния външен свят.

Тя бе застанала пред камината и ме гледаше, докато прекосях стаята. Когато стигнах до средата, каза:

— Здравейте, мистър Лукас. Аз съм Луиз Еймс.

Реших, че е на четиридесет и пет години само защото знаех, че бе имала двадесет и две годишна дъщеря. Изглеждаше по-млада — достатъчно млада и достатъчно елегантна, за да носи плътно прилепващите светлокафяви панталони, очертаващи стегнатия ѝ закръглен ханш и плоския корем — не личеше да са пристегнати с колан. Носеше и жълт пуловер, вероятно от кашмирска вълна, който също изпълваше добре.

Беше все още хубава жена — почти красива, с къса кестенява коса на вълни, която беше почнала да се прошарва по краищата; със сърцевидно лице и нежна брадичка; наситенокафяви очи с тъмни кръгове от някаква сянка или тъга; кожа с красив загар, в никакъв

случай — загрубяла; хубав прав нос и уста, която сякаш бе забравила да се усмихва.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете толкова скоро — рекох аз.

Тя наклони леко глава и за момент ме огледа изучаващо, както би гледала лоша картина, нарисувана от добър приятел.

— Е, поне не приличате на лъжец — каза тя след дълга пауза.

— За такъв ли ме смятат?

— Все пак работите за човек на име Франк Сайз.

— Точно така.

— Струва ми се, че той наема лъжци превъзходни лъжци, разбира се. Вие просто не приличате на такъв.

— Още уча занаята — отвърнах.

Тя понечи да се усмихне, но очевидно се разколеба.

— Седнете, мистър Лукас. Ще откриете, че онова кресло там е много удобно.

Седнах в креслото, което ми посочи. Тя остана пред камината.

— Ще пиете ли нещо? Аз ще пия.

— Добре ще ми дойде — рекох аз.

— Скоч?

— Чудесно.

Тя направи една-две крачки наляво. Реших, че стъпи върху някакъв бутон, защото миг по-късно в стаята влезе мургавият млад мъж, носейки сребърен поднос с гарафа, сифон за сода, сребърна кана с вода, сребърна кофичка с лед и две чаши. Трябва да са го репетирали много пъти.

Той поднесе първо на мене. След като си приготвих питието, Луиз Еймс приготви своето, а младият мъж изчезна, както предположих — обратно на своя пост в кухнята. Съпругата на сенатора вдигна чашата си едва-едва и каза:

— За щастливите бракове, мистър Лукас. Женен ли сте?

— Вече не — рекох.

— Карахте ли се много?

— Не, всъщност не.

Тя кимна:

— Май това е сигурен признак, че един брак отива по дяволите — когато вече не си струва дори да крещиш.

— Да — рекох аз, мислейки си за Сара. Нашето не беше съвсем брак, но все още падаше голяма караница.

— Дошли сте да говорим за мъжа ми, нали?

— За него и за други неща... или хора.

— За кого например?

— Артър Дейн — рекох аз. — Защо сте го наели?

Тя отпи от чашата си.

— За да се грижи за моето капиталовложение — отвърна тя.

— Какво капиталовложение?

— Знаете ли с какво се занимаваше съпругът ми, когато се оженихме?

— Бил е преподавател.

— Беше лектор по въпросите на държавното управление в университета в Индиана и с политическите си качества и късмета си до петдесет години можеше да стане доцент. Вместо това на четирийсет и шест години той стана сенатор на Съединените щати и аз му купих тази кариера, стъпка по стъпка, от щатски представител до щатски сенатор и вицегубернатор — защото каза, че точно това искал. Пътят му до Сената ми струваше кръгло два милиона долара. Това е огромно капиталовложение, мистър Лукас, но ето че отиде на вятъра, та затова наех Артър Дейн. Да разбере защо.

— Това ли е всичко?

— Какво всичко?

— Всичко, което искате той да разбере.

— Виждам, че сте говорили с нея.

— С кого?

— С онази Мизъл.

Кимнах.

— Да, говорих с нея.

— Ако не беше тя, мъжът ми щеше да е все още американски сенатор, а дъщеря ми щеше да е все още жива. Но тя го е омагьосала.

— Жената ме погледна. — Точно така, мистър Лукас, омагьосала го е. Няма друга дума за това.

— Аз предложих една на Дейн.

— Коя?

— Секс.

Тя се изсмя. Не успя да се усмихне, но се изсмя. Отметна глава назад и издаде някакви подигравателни, презрителни звуци, напълно лишени от веселост. Бяха противни звуци, дори жестоки.

— Секс, казвате.

— Точно така.

— Е, да, той направо струи от нея.

— С някои жени е така — рекох аз, — но при нея е по-различно.

Тя отново ме изгледа продължително.

— Вие бихте могли да го направите — каза тя.

— Какво да направя?

— Вие бихте могли да зарежете всичко заради такава като нея — дом, брак, деца, кариера — всичко, което имате. Бихте могли да кажете: „По дяволите, ето това искам и ще го имам. Точно това ми трябва.“ Вие сте в състояние да го направите. Всеки нормален мъж би могъл да го направи. Но не и Боби.

— Сенаторът ли?

— Точно така. Сенаторът Боби.

— Защо?

— Да ви кажа ли нещо?

— Какво?

— Добре, ще ви кажа защо.

— Кажете.

— Но не бихте го публикували. Дори Франк Сайз не би го публикувал.

— Защо не?

— Защото засяга сексуалния живот на сенатора Боби. Или по-скоро липсата на такъв. Все още ли ви интересува?

— Интересува ме.

Тя се изсмя отново. Изсмя се жестоко, както първия път — дори по-жестоко.

— И още как. Няма ли да си водите бележки?

— Аз не си водя бележки.

— И успявате да запомните всичко, което ви казват?

Кимнах.

— Това е трик — рекох аз, — но не е кой знае какъв.

— Добре, да видим откъде да започна. От началото, а?

— Това е добра идея.

— И така, в началото сексуалният ни живот вървеше добре. Съвсем добре. Бих казала — много добре. Не мисля, че е имал много опит, преди да се ожени за мене. Имаше известен опит, разбира се, но не голям. След като се роди Каролин, нещата не се промениха особено. Два или три пъти седмично, после все по-рядко и по-рядко, докато накрая, когато той стана на четирийсет, а аз на трийсет и три, почнахме да се любим два пъти в месеца най-много.

— И какво се случи после?

— Рождените ни дни са на една и съща дата. Тринайсети октомври. Знаете ли какво му подарих за четирийсетия му рожден ден?

— Един милион долара — рекох аз.

— Точно така. Един милион долара. Тогава беше щатски сенатор. Вече беше решил да прави кариера в политиката. Нямах нищо против. Академичният живот не ме привличаше особено. Така че в началото заедно обмислихме какво трябва да прави. Всяка негова стъпка — всичко. И знаете ли какво си въобразяваше глупавият му кучи син?

— Какво?

— Че един ден може да стане дори президент. И знаете ли кое бе още по-лошо?

— Не.

— Че му вярвах. Моите пари и неговата външност. Печеливша комбинация, нали? — Тя пак отпи от чашата си, този път една голяма глътка. Реших, че не беше първата й чашка за днес. Но пък и на мен не ми беше първата. Ако човек искаше да се изтяга и да се налива със скор цял следобед, това беше най-подходящото място за такова нещо.

— Докъде бяхме стигнали? — попита тя.

— До четирийсетия му рожден ден.

— Точно така. Подарих му един милион долара. Познайте какво ми подари той?

— Нямам представа.

— Престилка. Точно така. Престилка — памучна престилка с дантелени воланчета. И знаете ли къде искаше да я нося тая престилка?

— В леглото — казах аз.

— Точно така. В леглото. Казваше, че го възбуждало. Е, ще го публикува ли това Франк Сайз?

— Вие слагате ли си я?

— Да си я слагам? По дяволите, не, не си я слагах.

— Тогава не мисля, че Франк Сайз ще го публикува.

— Не е кой знае колко интересно. Знам за един конгресмен, който си имал цял гардероб с дрехи. Само дето дрехите били женски. Негови. Като ги обличал, се възбуждал. Жена му търпи всичко това. Всъщност, доколкото знам, те са доста щастливи.

Тя погледна към чашата си.

— Сайз не би го публикувал дори да си бях слагала престилката, нали?

— Да.

— Но това не е толкова важно.

— Кое е важно?

— Тогава сексът взе нещо да не върви. Поне между нас двамата. Той си намираще уличници, дето нямаха нищо против да носят неговите престилки, а пък аз си намерих... е, видяхте какво съм си намерила.

— Как се казва?

— Този ли? Този се казва Джонас. Джонас Джоунс и знае всички трикове.

— Знаете ли какво, мисис Еймс?

— Какво?

— Говорите прекалено много. Нямам нищо против да ви слушам, но наистина говорите много.

Тя сви рамене.

— Може и да е така — рече тя, като разклати чашата си. — И пия много. Но искам да ви обясня нещо. Желаете ли да ме чуете или не?

— Слушам ви.

— Та караше си той със своите курви, дето нямаха нищо против да носят престилките му, докато най-последно намери онова, от което наистина е имал нужда — една добра пухкава женичка, дето да се грижи за него като майка, да го кътка, да се държи с него като с дете, каквото си е всъщност, и да си слага престилката в леглото, без да се притеснява въобще. Бог знае на какви сладки играчки са си играели. На доктори сигурно.

— Става дума за бившата му секретарка, нали? За Глория Пипълс.

Тя кимна.

— Вие бяхте на погребението на дъщеря ми, нали? Артър Дейн ми каза, че сте били. Тогава сигурно сте видели малката Глория. И сте я чули. Бедната мила сладка малка мишка Глория. Това продължи пет години. Дори повече, ама на него и през ум не му минаваше, че подозирах нещо. Е, тя само затвърди моето предположение.

— И какво е то?

— Че сексът не е това, с което Кони Мизъл държи мъжа ми. Трудно ми е да определя точно, но аз съм по-скоро като тази Мизъл, отколкото като бедната малка Глория. А той предпочита Глория. И когато тя му омръзнеше, щеше да си намери някоя друга, която да е още повече като... е, по дяволите, защо пък да не го кажа? Повече като майче.

— Така ли мислите?

Тя изпразни чашата си.

— Сигурна съм. Артър Дейн не е първият частен детектив, когото наемам. Имам някои интересни записи. Може би ще наминете някой дъждовен следобед да ги чуете. Мислите ли, че ще могат... както се казва... да ви възбудят?

— Не ми се вярва.

— Да пийнем по още едно.

— Добре.

Този път тя се затрудни малко, докато намери бутона под килима, но все пак го намери и Джонас Джоунс отново се появи с подноса. Докато се навеждаше към мене, той беше с гръб към Луиз Еймс. С едва доловимо движение на устните си той каза точно толкова високо, че да го чуя:

— Не пипай чужда стока, приятелче.

— Твоя ли е? — рекох аз.

Той почака, докато приготвя питието си. Сетне изопна гръб и каза с нормален глас:

— Точно така, сър. Много ви благодаря.

След като Джоунс си излезе, тя рече:

— Знаете ли, не беше лош сенатор. Дори можеше да стане голям човек. Има ум в главата си. Или поне имаше.

— Какво според вас се е случило? — попитах аз.

— Тя. Ето какво се е случило.

— Искам да кажа: преди това?

Тя остави чашата си върху камината, взе пакет цигари, изтръска една и я запали.

— Искате ли цигара? — Поднесе пакета към мене. Бях почти забравил, че съм пропушил.

— Не, благодаря — отвърнах аз, — ще си остана на тези.

Запалих една „Лъки Страйк“ — седмата за деня.

— Преди това ли? — подзе тя. — Ами преди това имахме малък разговор. Преди около четири години. Тогава все още си мислеше, че може да стане президент, а аз си въобразявах, че един ден ще бъда първата дама. Това щеше да ми хареса, знаете ли?

— Не се съмнявам.

— Та тогава имахме онзи малък разговор. Бяхме безкрайно любезни един към друг и безкрайно официални. Решихме, че разводът едва ли ще провали кариерата му, но той положително няма да е от полза. Затова решихме, че аз ще купя някое достатъчно отдалечено от Вашингтон място, за да му бъде невъзможно да се прибира. По този начин той можеше да наеме апартамент в града, без да дава повод за приказки. Така и направи. Нае апартамент в „Шорам“, а аз купих „Френското заливче“. После всеки пое по своя път — той с малката Глория, а аз... аз с моите кучета, моите коне и един жребец, който да обслужва лично мен. Тук устройвахме минимален брой приеми, а във Вашингтон излизахме заедно в обществото само когато беше невъзможно да отсъстваме. Но не беше чак толкова често. Политиката си остава мъжка територия.

— Какво мислеше дъщеря ви за вашето споразумение?

Луиз Еймс хвърли цигарата си в камината. Беше с гръб към мен.

— Каролин имаше слабост към баща си. Мисля, че никога не ме е обичала истински. — Тя се обърна отново с лице към мен. — Баща ѝ умираше за нея. Струва ми се, че го ревнувахме една от друга. — Тя се усмихна за пръв път — горчива, печална усмивка. — Хората наистина сами си съсипват живота, не е ли така, мистър Лукас?

— Някои от нас полагат големи усилия за това — рекох аз. — И после той държа онази реч, така ли?

Тя кимна.

— А, да, тази реч. Тази реч, за която се предполагаше, че бил взел петдесет хиляди долара. После станаха две хиляди, след това се заговори за разследване в Сената и накрая той се оттегли.

Тя замълча, после каза, по-скоро на себе си:

— Тя го е накарала да направи това. Кони Мизъл.

— Защо?

— Това е била задачата ѝ.

— Искате да кажете, че ѝ е била възложена от „Багър Организейшън“?

— За тях е работела. Но може да е имала и друг работодател.

— Кой?

— Има най-малко дузина мъже в Индиана, които нямат нищо против да станат американски сенатори.

— Да не искате да кажете, че някой от тях има пръст в тая работа?

Беше достатъчно пияна, за да се прави на много умна и хитра. Но не успя.

— Имам си свои теории по въпроса.

— Имайте си ги — рекох аз.

— Не ви ли харесват?

— Мисля, че са скапани. Казвате, че мъжът ви бил умен, интелигентен. Но ето че държи някаква реч и съсипва кариерата си. Не мога да си представя как някой от политическите му съперници може да го принуди към такава стъпка — дори съпругът ви да е наполовина толкова умен, колкото казвате вие. Мина ми през ума, че причината може да е секс. Или даже любов. Видях Кони Мизъл. Тя е в състояние да накара почти всеки мъж да излезе през вратата на своя дом и никога да не се върне повече. Тя би могла и мен да накара да го направя, ако прояви интерес. Но аз не съм интересен за нея, защото съм дребна риба. Но както разбирам от думите ви, мъжът ви не си пада по това. Има си някои странности. За него сексът е престилки с дантели, тихо, нежно гукане и горещи пуканки с масло пред телевизора. Казвате, че всичко това е свързано с майчинския комплекс, но не съм сигурен дали е така. Може би просто е търсел нещо, което даже с осемдесет милиона долара не би могъл да си купи. Щастлив семеен живот например и ако за това е била нужна някоя и друга престилка с дантели, която да си вържете и да легнете с него — сигурно е трябвало да го направите. Може би все още щеше да е сенатор с шансове за Белия дом. Сега вече всичко е свършено и той си го направи сам. Това, което се опитвам да разбера, е защо — и не стигам доникъде.

— Знаете ли, изглеждате доста очарователен, когато се държите по този начин — каза тя. — Очите ви стават едни страшни.

— О, господи, мадам — рекох аз и станах.

Тя се приближи към мен. Застана прекалено близо, много по-близо, отколкото беше необходимо. Лявата ѝ ръка — тази, която не държеше чашата — оправи ревера ми, който нямаше нужда от оправяне.

— Онази малка уличница Мизъл — рече тя нежно. — Тя е виновна за всичко.

— Така ли смята Дейн?

— Артър Дейн е скъпо платен — каза тя. — Знаете ли по колко взима?

— Чувам, че по петстотин на ден.

— Така че сведенията му за нея ми струват доста пари.

— И няма да ми кажете какво знаете?

— Бих могла — пръстите ѝ почти докоснаха косата ми над яката, лицето ѝ бе на по-малко от шест инча. — Бих могла — повтори тя, — когато се опознаем по-добре.

Съвсем не съм толкова привлекателен. Висок съм шест фута и три инча и тежа 161 фунта, защото ако не тежа точно толкова, всичко ми се лепи на корема, а стойката ми е особена, защото кривя малко наляво, но не много, и Сара веднъж ми каза, че имам лице на зъл шпаньол. На хитър, зъл шпаньол, добави тя. Тъй че жените не се хвърлят в обятията ми, не ми пращат подаръчета от „Камалиер енд Бъкли“, нито ме водят в тъмни уютни барчета. Но от време на време се е случвало и това. Някоя самотна домакиня, която може и да знае, а може и да не знае как мъжът ѝ е подправял държавни документи, ще остави пенъоара си да зее разтворен и ще забрави да го загърне. Мъжът ѝ няма да има нищо против, защото навярно ще е в Буенос Айрес по това време. Така или иначе всички признаци ми бяха познати и знаех, че не се ли измъкнех веднага, на врата ми щеше да увисне една леко отегчена, леко пийнала домакиня с всичките си осемнадесет милиона долара. За секунда се подвоумих дали си заслужава. И сега не съм сигурен какво щеше да се случи, ако бях решил друго. Някои хора все още можеше да са живи. Но можеше и да не са.

Ала не ми се наложи да я отблъсна. Направи го друг. Един глас каза:

— Имате ли нужда от още нещо, мисис Еймс? — Беше Джонас Джоунс, застанал до вратата, която мислех, че води към кухненските помещения. Погледнах към него над рамото ѝ. Той ме стрелкаше с черните си очи. Лицето му бе леко разкривено и преbledняло, ала гласът му не издаваше нищо. Говореше все така любезно. Малко студено може би, но любезно.

Тя не се отдръпна бързо назад, нито се стресна. Ръката ѝ се плъзна надолу по сакото ми, бавно, после тя се обърна:

— Мистър Лукас тъкмо си тръгва, Джонас. Ще го изпратиш ли?

— Да, мисис Еймс.

Той прекоси стаята и застана до другата врата, която водеше към широкия коридор.

— Някой път трябва пак да си поговорим — каза ми тя. — Някой близък ден.

— Окей — рекох аз. — Ще си поговорим.

— Може да ви спести много труд — каза тя. — Освен това може да се окаже доста интересно. И за двама ни.

— Може — отвърнах аз.

— Ще ви се обадя.

— Непременно — рекох аз, обърнах се и се отправих към вратата, която Джонас Джоунс държеше отворена.

Той ме последва по коридора, мина вляво и ми отвори голямата стара резбована врата.

Поспрях и го погледнах.

— Харесва ли ти службата тук? — попитах аз.

— По-добре е, отколкото в Маями Бийч, драги — рече той. — Конкуренцията не е голяма.

— Искаш ли да си я запазиш?

Той кимна.

— Имам такова намерение.

— Тогава върви да си изпълняваш задълженията — казах аз.

16.

На международното летище в Лос Анжелис наех един зелен шевролет импала, спрях в някакъв мотел на Уестърн Авеню, недалече от „Уилшир“, окачих си костюма в гардероба, друснах се два пъти върху леглото, приготвих си питие от бутилката уиски, която носех от Вашингтон, вдигнах слушалката и позвъних на Франк Сайз.

— Намирам се в мотел „Гамайн“ — рекох аз.

Попита ме за номера и след като му го съобщих, каза:

— Обърнах града надолу с главата, но не открих нищо определено. Бил е там много пъти, но кой ли не е бил? Първия път — през двайсет и девета, когато е бил деветгодишен. Същата година е ходил и да види Големия каньон, както и Йелоустоун парк, Йосемити, Сан Франциско и езерото Флатхед. То е в Монтана.

— Цяло пътешествие — рекох аз.

— Пътували са с кола — каза Сайз. — С „Есекс Сюзър Сикс“ — модел двайсет и осма година, ако те интересува.

— Цялото семейство ли?

— Майка му, баща му и седемгодишната му сестра. Марта. Тя е починала от детски паралич през трийсет и пета.

— Какво да се прави — рекох аз. — После кога е идвал пак?

— Няколко десетки пъти след това — каза Сайз. — Господи, всички ходят в Калифорния. Не успях да разбера много за пътуванията му дотам, преди да стане сенатор, но след това е ходил петнайсет пъти. Горедолу три пъти в годината.

— В Лос Анжелис ли?

— Ходил е навсякъде. Понякога в Лос Анжелис. Понякога в Сан Франциско. Два пъти в Сакраменто. Веднъж в Сан Диего. Имал е приятел в Ла Йола. Отсядал е там два пъти.

— Приятелка ли? — запитах аз.

— Съквартирантът му от студентските години.

— От това може да излезе нещо — рекох аз. — Как се казва?

— Името му е Джон Свендсън, но няма да ти бъде от полза. Починал е преди четири години. Еймс е бил на погребението му.

— Окей — казах аз, — а преди да стане сенатор?

— Мейбъл говори по телефона с майка му тази сутрин. Тя живее в Индианаполис. От нея научихме за оня „Есекс Сюзър Сикс“. Тя е стара дама и приказва почти цял час — повечето време за онова пътуване. Не можа да си спомни друг път той да е ходил там, освен през войната. Отплувал е с параход от Сан Франциско.

— Бил е щурман, нали?

— Щурман от военноморския флот. По-точно — от морската пехота. Бивало си го е. Върнал се е капитан.

— Кога?

— Според Пентагона бил е демобилизиран на четиринайсети август четирийсет и пета.

— В деня на победата над Япония.

— Точно така.

— Къде са го уволнили?

— Майка му казва, че в Лос Анжелис и че два дни не е могъл да се прибере вкъщи, защото все му отлагали полета, та сладкишът, който била опекла за него, престоял.

— Ако е бил от морската пехота, значи са го уволнили в Кемп Пендълтън. Това е извън Лос Анжелис. Има ли нещо друго?

— Пропияхме си цялата сутрин, за да ти съберем всички тия сведения.

— Не е много — рекох аз.

— Това имаме.

— Е, мисля, че ще изровя нещо там — казах аз.

— От къде?

— Не знам още.

— Точно от това се страхувах — рече той и затвори.

Фирмата „Колинсън енд Кърни“ — инженерни консултации — се помещаваше на втория етаж на триетажна сграда с вътрешен двор, на Бевърли Булевард. Изкачих стъпалата и тръгнах по открития коридор, който гледаше към двора. Нямахме звънец, тъй че влязох, без да чукам. Зад неугледно сиво метално писалище седеше жена. Беше

заета с кръстословицата на „Таймс“. Имаше няколко неудобни на вид стола, каквито се срещат обикновено в зъболекарските кабинети, две-три снимки по стените — на разни висящи мостове, от които не можах да разпозная нито един, и тъкано конопено килимче на пода.

Жената изглеждаше мъничко под шейсетте. Имаше оскъдна оранжева коса и оскъдна оранжева усмивка. Имаше и по едно кръгло оранжево петно на всяка буза. Тя ме погледна през двуфокусните си очила с издължени в краищата рамки — такива се носеха преди петнадесет-двадесет години.

— Губите си времето, ако сте дошли да продавате — рече тя хладно. — Мистър Кърни идва само във вторник и четвъртък.

— А ако поискам да си построя мост в петък?

— Ха-ха-ха — рече тя, сякаш го четеше.

— Не върви ли бизнесът? — запитах я аз.

Тя се върна към кръстословицата си.

— Умряла работа — отвърна тя.

— Ако мистър Колинсън и мистър Кърни се застояваха повече време тук, нещата може би щяха да потръгнат.

Тя остави химикалката и сложи разперени длани върху бюрото. Оранжевите ѝ нокти бяха в тон с останалата част от грима ѝ. Забелязах, че очите ѝ са сини като яйце на червеношийка. Оранжевото не ги разкрасяваше.

— Мистър Колинсън — рече тя — е мъртъв от петнайсет години. Мистър Кърни е на седемдесет и седем и идва тук само за да избяга от жена си. Жена му, бих добавила, е кучка. Колкото до мостовете, ние не строим мостове. Ние ги проектираме. Или по-точно казваме на хората как да ги проектират, но от девет години насам не сме казвали на никого как да си проектира мост.

— Значи нещо сте позакъсали — рекох аз.

— Какво собствено ви интересува? — Тя сви ръце и опря брадичка на тях. — Хайде, излъжете ме нещо. Няма да ви се разсърдя. Умирам от скука.

— Отдавна ли работите тук?

— През юни ще станат трийсет и една години.

— Интересуват ме някои хора, които са работили при вас.

Тя се усмихна.

— О, добре, значи ще поклюкарстваме. Кой? Познавах всички.

— Някой си Мизъл. А също и жена му. Доколкото знам, Мизъл е бил инженер.

— Вие от финансовата служба ли сте?

Поклатих отрицателно глава.

— Ченге?

Отново поклатих глава.

— Съжалявам — рекох, аз съм нещо като репортер.

— Но не от телевизията, нали? — В гласа ѝ прозвуча разочарование.

— Не. Аз работя за Франк Сайз.

Както обикновено, тропетите екнаха, барабаните гръмнаха и мостът се спусна. Почти винаги ставаше така, щом споменех името на Франк Сайз пред онези, които жадуваха за внимание. Изглежда, има много такива хора. Те не само че изгарят от желание да говорят — те са готови да ви кажат повече, отколкото знаят. Всъщност те често казват неща, които не са казвали никому защото са се срамували да ги кажат или пък са се страхували. Но срамът и страхът сякаш се изпаряват, щом се появи възможност да видят имената си в печата или лицата си по телевизията. Понякога си мисля — навярно чувстват, че това е последният им шанс да станат безсмъртни. Но не съм много сигурен.

Жената с оранжевата коса рече:

— Казвам се Фийби Мейс.

— Аз съм Дикейтър Лукас.

— Няма ли да си го запишете?

— Кое?

— Името ми.

Освен това харесва им да си водите бележки. Навярно така имат време да измислят по-хубави лъжи.

— Вече не го правим отвърнах аз. — Старомодно е.

— Как, за бога, успявате да запомните всичко? — рече тя. — Аз не помня нищо, докато не си го запиша.

— В задния джоб имам малък магнетофон — казах аз. Дръпнах левия си маншет и ѝ позволих да хвърли поглед на часовника ми. — Този часовник представлява трийсет и три секторен многофазен насочен микрофон. От тези, които използват космонавтите.

Тя кимна.

— Чувала съм за тях. От телевизията.

Чувала си я, помислих си аз. Не знам защо си направих труд да я излъжа. Може би защото изглеждаше толкова отегчена. И толкова самотна. Поне щеше да има за какво да говори цяла седмица. Ако имаше с кого.

— Кажете ми нещо за Мизъл — рекох аз. — Работил ли е тук около петдесет и шеста или петдесет и седма?

— Възможно е каза тя. Какво е направил?

— Не знам дали е направил нещо — рекох аз. — Може и да е умрял, кой знае.

Тя изсумтя.

— Най-много да е пукнал от пиене.

— Но е работил тук, нали — като инженер.

— Инженер! — В нейните уста прозвуча като кротка псувня. — Беше чертожник и се задържа само четири седмици. Лично мистър Колинсън го изхвърли. Това беше едно от последните неща, които направи, преди да се разболе.

Кимнах.

— А съпругата на Мизъл? Работила ли е тук?

Тя пак изсумтя.

— Каква съпруга? Били Мизъл никога не е бил женен. Запиваше се по цели ноци, закъсняваше всяка сутрин, вонеше на бъчва и разправяше такива невъобразими лъжи, та да ти стане смешно, защото беше... как да ви кажа... толкова доволен от това. От всичко.

— Кога е работил тук?

— От петнайсети май до петнайсети юни 1956.

— Как сте запомнили толкова точно?

С дясната си ръка тя оправи една щръкнала оранжева къдрица.

— Били Мизъл не се забравя лесно — подсмихна се тя.

— Вие сте мис Мейс, нали? — рекох аз.

— Точно така. Мис Мейс. Не мисис Мейс, нито миз Мейс... или както го произнасят там разни превзети копелета.

— Казвате, че пиел много?

— Тогава всички пиеха много. Били просто пиеше повече от другите. Не беше пияница, просто обичаше да се повесели.

— Беше ли добър чертожник?

— Следобед работеше добре. Много добре и много сръчно. Но сутрин не го биваше за нищо.

— А вие как се отнасяте към пиенето? — попитах аз.

Тя повдигна изскубаните си вежди. Бяха тъмнокафяви.

— Искате да кажете изобщо?

— Не, конкретно — рекох аз. — Имах предвид по-конкретно бутилката „Джей енд Би“ в левия ми заден джоб.

— Точно до магнетофона, а?

Аз се ухилих.

— Точно така.

— Чакайте да донеса чашите.

Тя извади две зелени пластмасови чаши от едно чекмедже на бюрото и ги сложи пред нас. Напълних ги щедро и двете.

— Да сипнем ли и малко минерална вода? — попита тя.

— Добре.

В ъгъла имаше хладилник, стар модел, с голяма, обръщаща се надолу бутилка, която загъркори, когато жената наливаше вода в двете чаши. Тя ми подаде моята чаша, после леко вдигна своята и рече:

— За старите фльорци.

— Не сте чак толкова стара — казах аз.

Тя отпи и отново приглади косата си. Помислих си, че на пипане трябва да е като ръждясало желязо.

— Държа се — рече тя.

Аз се ухилих отново.

— Имате ли си приятел?

Тя направо се изчерви.

— Има един дърт глупак, дето се занася с мене. С единия крак е в гроба, ама не иска да се признае за стар. Кара една джипка. Разбира се, има и друга кола, но обича да идва и да ме извежда с джипката.

— Сигурно е забавно.

— Аз си знам колко е забавно — рече тя. — Ставаме за смях, ей богу, ама е по-добре, отколкото да си играем на шафълборд^[1]. Не си ли ги виждал?

— Кои?

— Нашите по-възрастни съграждани. Само да ги видиш как дремят из Макартър Парк и чакат да умрат. Поне старият Фред не е като тях.

— Фред е твоят човек, нали?

Тя кимна.

— И знаеш ли къде е сега?

Завъртях глава отрицателно.

— Взима уроци по летене. Няма и да го пуснат сам, ама обича да лети с инструктор и да се забавлява.

— Знаеш ли какво? — рекох аз.

— Какво?

— Бас държа, че се сещам защо помниш Били Мизъл така добре.

— Защо?

— Да пукна, ако не се е увъртал около тебе, а? Сигурно затова и са го уволнили. На твоя шеф това не му е харесвало. На мистър Колинсън, искам да кажа.

Лицето ѝ се посмекчи. Може да е било от уискито, но ми се иска да мисля, че е било от спомена.

— Бях много стара за Били.

— Не си била много стара за него. По това време да си била най-много на трийсет и две-три — рекох аз, като намалих с осем-девет години приблизителните си изчисления.

— Бях на трийсет и осем — каза тя, навярно сваляйки също някоя и друга годинка. — Той я имаше, я нямаше трийсет. Щурав човек. Направо щурав.

— Какво стана с него?

Тя вдигна рамене.

— Какво става с такива като него? Остаряват, но не поумняват. Сега трябва да е на четирийсет и седем, нали? — Тя поклати глава. — Просто не мога да си представя Били на четирийсет и седем.

— Значи не беше женен!

— Ами, той — женен! — рече тя. — Млякото беше много евтино. Нали знаеш оня виц?

— Защо да си купувам крава ли?

Тя кимна.

— Защо да си купувам крава, когато млякото е толкова евтино? Час по час го повтаряше. Все това.

— Споменавахте ли нещо за семейството си? — попитах аз. — За брат или за сестра?

— Имаше брат, Франки — каза тя. — Една-две години по-голям. Веднъж дойде да вземе от Били една двайсетачка. То се знае, Били нямаше, затова я взе от мене и му я даде. Не си я получих обратно. Май не се и надявах да си я получа.

— С какво се занимаваше Франки?

— Беше музикант. Свиреше на пиано в разни заведения. И пееше по малко. Един такъв лъскавичък, с много къдрава коса и някаква усмивка, дето ти казва „какво, по дяволите“ — седнеше ли на пианото, в бара светлините почти угасваха, а той почваше да тананика „Звезден прах“ на опия стари уличници, дето се трудеха над четвъртото си картини и всяка мечтаеше да си го заведе у дома, но откриваше, че вече е ангажиран. От бармана.

— От тия ли беше?

— Франки ли?

— Ъ-хъ. Струва ми се, че Франки беше малко сбъркан. Нали знаеш — и така, и така. Има ли още скоч в това шише?

— Много — рекох аз. Тя подаде чашата си и аз и налях още една свръх щедра доза. В моята налях по-малко. Тя доля вода от хладилника. Седна отново и ме погледна със сините си като яйце на червеношийка очи. Сега в тях имаше малко повече блясък.

— Да не е загазил нещо Били, а?

Поклатих глава.

— Не. Едва ли.

— Защо тогава такъв като Франк Сайз ще го търси?

— Това е дълга история, мис Мейс. Всъщност аз търся някого, който би могъл да познава едно малко момиче на име Кони Мизъл. Или може би Констънс. През петдесет и седма, петдесет и шеста тя трябва да е била около десет-единайсетгодишна. Мислех си, че Били би могъл да се окаже неин баща.

Фийби Мейс се усмихна и поклати глава.

— По никакъв начин — рече тя. — Нито пък Франки би могъл да й бъде баща.

— Защо?

— Петдесетте години — това беше каменната ера. Много преди да се появят ония хапчета. И двамата Франки и Били, си имаха нещо, дето ги правеше страшно популярни сред жените.

— И какво беше то?

— Когато били на тринайсет и петнайсет години, и двамата изкарали заушки.

[1] Игра, при която се местят дървени или метални пулове по разчертана дъска. — Б.пр. ↑

17.

Фийби Мейс настояваше да поостана и да се запозная с Фреди, нейния приятел, който всеки момент трябваше да се върне от урока си по летене. Каза, че можело и да се поразходим заедно с неговата джипка, но аз ѝ казах, че имам уговорена среща, на която трябва непременно да отида.

— Ако все пак го откриеш, кажи му много здраве от мен — рече тя.

— На Били Мизъл ли?

— Ъ-хъ. На Били.

— Да му кажа ли да намине да те види, ако го срещна някъде?

Тя се замисли за момент.

— Сега трябва да е към четирийсет и седем, нали? — каза тя.

— Горедолу.

Тя поклати глава.

— И сигурно е плешив. А може и дебел.

— А може и да не е — рекох аз.

— Не, само му кажи много здраве от мене. Нищо друго. Много здраве.

Фийби ти праща много здраве рекох. — Тя се усмихна — малко тъжно, помислих си аз.

— Точно така. Фийби ти праща много здраве.

Излязох от стаята, тръгнах надолу по стълбите и тъкмо влизах в колата, когато един джип марка фолксваген с паянтови покрив на ивици и големи дебели задни гуми изрева край мене и спря със скърцане. Пъргаво старче метна долу голите си загорели крака и се измъкна навън. Носеше карирани гащета, червена риза с къси ръкави, имаше бели подрязани мустачки и всичко това някак си подходдаше на прическата му „Храбрият принц“. С енергична походка той се отправи към стълбището и когато мина край мене, аз подхвърлих:

— Как сме, Фред?

Той поспря, хвърли ми една ослепителна усмивка и рече:

— По-добре и не може да бъде, момчето ми. Познаваме ли се отнякъде?

— Мисля, че имаме общ приятел.

— Фийби?

Кимнах.

— Бива си я, а? — рече той и ми намигна яко.

— Жена и половина.

Той се ухили, намигна ми отново, обърна се и се заизкачва по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж. Само като го гледах, почувствах умора.

Излязох от двора и само два пъти взех погрешен завой, преди да стигна до Холивуд Фриуей, който водеше към центъра. Добрах се до един паркинг, възможно най-близо до Темпъл и Бродуей, и преместих каквото беше останало от уискито в жабката. Служителят от паркинга забеляза това и рече:

— Тц-тц. Има закон за тая работа.

— Настинал съм — казах аз.

— Боже мой, колко лошо. Аз също.

— Заповядай.

— Шегуваш ли се? — рече той.

— Съвсем не. Само внимавай, за калниците. Взел съм я под наем.

— Е, благодарности, малкия, може една глътка.

— За твойта настинка.

— Точно така — рече той, — за мойта настинка.

Взех талона, който ми подаде, и тръгнах пеша към новата сграда на Градския архив в Лос Анжелос, построена преди пет години в търговската част на града в Сивик Сентър на Норт Бродуей номер 227.

В сградата открих указател, който ме осведоми, че трябва да търся стая номер 10. Стая номер 10 се намираше на приземния етаж и в нея, зад едно дълго гише, седеше симпатична малка блондинка, която никак не изглеждаше недоволна от това, че е чиновничка. Всъщност тя като че ли се гордееше с факта, че познава всички тънкости на работата си. А нейна работа бяха удостоверенията за раждане.

След като ѝ обясних каква важна птица съм, тя рече:

— Знаете ли, понякога чета неговата рубрика.

— Много добре.

— Все като че ли беснее за нещо. Така ли е?

— Обикновено.

Не бих могла да беснея така без прекъсване.

— Аз също.

— С какво мога да ви помогна?

— Искам да направя справка за едно момиче на име Кони Мизъл.

Или може би Констънс.

Тя запитва:

— В Лос Анжелис ли е родена?

— Да.

— Знаете ли кога? Ако знаете датата, ще стане по-бързо.

— Двайсет и първи май, четирийсет и шеста — отвърнах аз.

— Почакайте само минутка.

Всъщност бяха три минутки. Тя донесе формуляр с големината на лист за писма.

— Самите удостоверения за раждане са в Държавния архив — занарежда тя с напевния глас на човек, който е повтарял същото безброй пъти. — Не мога да ви дам дубликат, но мога да ви кажа какви сведения съдържа.

— Много добре — рекох аз. — Как е цялото име на детето?

Тя погледна формуляра.

— Констънс Джийн Мизъл.

— Бащата?

— Франсис, липсва, Мизъл.

— Какво значи липсва, второто име ли?

— Да.

— С какво се е занимавал?

— Това е номер тринайсет — рече тя. — Основна професия — музикант.

— А какво е работила майката?

— Това е номер осем. Тук е написано — домакиня.

— Какво още има там?

— Има дваайсет и седем точки. Продължителност на пребиваване, месторождение на майката, раса на бащата, постоянно местожителство на бащата, моминското име на майката, името на болницата, адрес, деца, родени от майката...

— Ей това — казах аз.

— Номер двайсет и едно рече тя. — Деца, родени от майката — две. Живи — две. Починали — няма. Недоносени няма.

— Какво е било другото дете попитах аз, — момиче или момче?

— Момче.

— И как е моминското име на майката?

— Гуендолин Рут Симс — отвърна малката блондинка. — Сега нямаме много Гуендолини. Хубаво е и малко старомодно, нали?

— Малко — рекох аз. — Тази ваша система на картотекиране позволява ли да се разбере името на брата?

— От същия баща ли е?

— Не знам — отвърнах аз. — Но не ми се вярва.

— Знаете ли името на брата?

— Не.

— Дата на раждане?

Поклатих глава.

— А името на майката? Искам да кажа не моминското ѝ име, а по мъж?

— Не.

Тя поклати глава със съжаление. Това не ѝ хареса. Излагаше професията.

— При нас така са подредени нещата, че е невъзможно да се установи това само с моминското име на майката. Ех, много съжалявам.

— Добре, оставете — рекох аз. — Можем ли да опитаме с още едно име?

— Разбира се. — На лицето ѝ грейна усмивка.

— Знам само годината на раждане и името.

— Достатъчно е.

— Годината е 1944, ще ви кажа как се пише името. — Съобщих ѝ името на Игнейшъс Олтигбе и този път, тъй като не знаех датата на раждане, това ѝ отне малко повече време. Около пет минути. Не знам защо попитах за кръщелното свидетелство на Олтигбе. Може би защото беше застрелян пред дома ми и си помислих, че някой му дължи малко безсмъртие, дори то да се състоеше само в установяване на факта, че е бил роден. А може би от най-обикновено любопитство — да разбере как посред Втората световна война в Лос Анжелис се ражда един нигерийски вожд. Понякога обичам да се самозалъгвам и

си въобразявам, че притежавам някакъв гениален нюх, какъвто имат великите историци, когато правят съдбоносни открития. Лошото на тези съдбоносни открития е, че стават, защото някоя скучна събота в Лондон или в Бостън, или в Сан Франциско на някой му доскучава и решава да си разчисти тавана.

Когато малката блондинка се появи отново, на лицето ѝ се мъдреше строга, укорителна усмивчица.

— Знаели сте от самото начало, нали? — рече тя.

— Какво да съм знаел?

— Добре — каза тя, — ще си поиграем още малко на криеница. — Тя погледна към формуляра на гишето. Опитах се да прочета нещо, както беше обърнат, ала гласът ѝ ме стресна.

— Игнейшъс Олтигбе, роден на деветнадесети декември 1944 година. Име на бащата — Обафемиде Олтигбе. Раса — негър. Националност — етиопец.

— Горедолу са познали.

— Наистина ли е бил етиопец?

— Нигериец — рекох аз.

— Е, и двете са в Африка, нали? Мисля, че в четирийсет и четвърта на всички африканци им викаха така — етиопци.

— Сигурно.

— Основно занятие на бащата — продължи тя — студент.

— А коя е майката? — запитах аз.

— Вече знаете — отвърна тя.

— Какво да знам?

— Майката е същата.

— Сигурна ли сте?

— Трябва да е тя — отвърна момичето, — освен ако на един и същи адрес на Гауър Стрийт са живели две момичета с моминско име Гуендолин Рут Симс.

18.

Служителят от паркинга ме погледна особено, когато му подадох талона и платих таксата. Реших, че усмивката на лицето ми трябва да е изглеждала малко глуповата. Това беше усмивката ми на историк — тази, която се появява на лицето ми, когато открия нещо от изключителна важност, като факта например, че капитан Бонвил е имал сиви очи, а не сини, както смятаха повечето историци. Ето че бях направил огромно откритие.

Точно така се чувствах сега, когато бях открил, че Кони Мизъл и Игнейшъс Олтигбе са имали една и съща майка. Ако бях просто велик детектив, щях да го нарека съдбоносна улика. Но тъй като в този момент аз гледах на себе си като на велик историк, реших да му сложа етикета „гениално откритие“ — едно от тези открития, които допълват липсващата брънка на фактите, хвърлящи нова светлина върху отдавна отминала епоха. Кони Мизъл беше природена сестра на Игнейшъс Олтигбе. Разбира се. Сега всичко си идваше на мястото.

Обаче нищо подобно. Когато стигнах до колата си, този факт представляваше вече само малко допълнителна информация. Беше малко по-чудноват от всичко друго, което бях открил. Но не и полезен.

Паркингът бе един от онези, в които ти позволяват сам да си изкараш колата, стига да не е блокирана. Моята не беше блокирана, така че седнах зад волана и прехвърлих наум всичко. Не стигнах доникъде — само дето не беше чисто съвпадение фактът, че Кони Мизъл и природеният ѝ брат се бяха появили в живота на сенатора Робърт Ф. Еймс по едно и също време, преди шест-седем месеца. Кони Мизъл се бе вкопчила в сенатора. Брат ѝ си беше опитал късмета с дъщерята на сенатора. Сега дъщерята беше мъртва, а също и Игнейшъс Олтигбе. Тук имаше нещо. Нещо страшно коварно може би. В ума ми се въртеше думата „сговор“ и не ми даваше мира. Дума, която идва от френското *cahute*, означаващо колиба, хижа. Капитан Бонвил я беше употребил в едно писмо до военния министър: „Влязох

в сговор с Нат Фишър.“ Тогава думата е означавала „съдружие“; сега обикновено означава „заговор“. Може би Кони Мизъл и нейният брат са били „в сговор“. Това беше само предположение, за което щях да я попитам веднага щом я видех. Открих, че с нетърпение очаквам да я видя. Нещо повече — горях от нетърпение. Изгарях от желание да я видя. Всъщност копнеех — ако не е прекалено сладникава дума.

Излязох от паркинга и две преки по-нататък разбрах защо служителят ме беше погледнал с оня, както сега ми се струва, по-скоро напрегнат, отколкото странен поглед. Причината беше студеното парче метал, което ме докосна точно под ухото. Подскочих леко. Може би около фут.

— Карай си колата, господинчо. Не се стряскай. — Гласът беше или висок баритон, или нисък тенор и би трябвало да принадлежи на мъж. Но не, говореше жена.

— Пистолет ли е това, дето завря в ухото ми? — рекох аз.

— Пистолет.

Пресегнах се бавно и нагласих огледалото за обратно виждане.

— Искаш да видиш как изглеждам ли?

— Това имах предвид — казах аз.

— Виж ме хубаво, малкия — рече тя. Така и направих. Тя имаше широко, почти квадратно лице. Никакъв грим. Косата ѝ беше къса — по-къса даже от моята, и червена като морков. Сигурно беше към тридесет и пет или четиридесет, с чип нос и сурово стиснати устни. Реших, че навремето си трябва да е била страхотна лудетина.

— Не съм красавица, а? — рече тя.

— Искаш да те излъжа ли?

— На момичетата това им харесва — каза тя. — На повечето.

— Имаш ли име? — рекох аз.

— Шегаджия си, а?

— Просто си карам колата — рекох аз, — но не знам накъде.

— Продължавай в тази посока още няколко пресечки. После свиваш вдясно и излизаш на „Уилшир“. Тръгваш по „Уилшир“ и караш все направо.

— Все направо докъде?

— Докато стигнем до едно чудесно тихо местенце.

— И после какво?

— После ще видим.

— Това да не е последната ви новост — обир по лосанджелиски, а?

— Иска ти се да е обир.

— С удоволствие ще ти дам портфейла си и ще те сваля на първия ъгъл.

— Я си карай колата.

Аз си карах колата. Наближаваше три и половина. Движението не беше прекалено натоварено. Хвърлих още един поглед в огледалото. Не можах да видя пистолета. Видях само очите ѝ. Те бяха втречени в моите. Зелени очи, в тях нямаше нищо студено. Но погледът ѝ бе напрегнат и гневен.

— За кого работиш? — запитах аз.

— Не знам, приятелче, и хич не ме интересува.

— Често ли се занимаваш с тая работа?

— Не ми лази по нервите. Писна ми.

— Колко? — рекох аз.

— Какво колко?

— Колко ще ти платят?

— За тебе ли?

— Точно така.

— За тебе ще ми дадат три хилядарки. Ти си от специалния бюджет — и аз трябва да си вадя хляба.

— Мога да ти предложа пет хиляди, ако те интересува по-изгодно споразумение.

— И откъде ще ги намериш тия пет хиляди, преди да стигнем брега? Голям фукльо си. Имало е такива, дето са ми предлагали по двайсет хилядарки, само да ги пусна. Лошото беше, че трябваше да ходят да ги вземат отнякъде. Няма начин.

— Ще се разберем някак си — рекох аз.

В огледалото за обратно виждане забелязах как поклати глава.

— Няма да стане — каза тя. — Пък трябва да мисля и за реномето си.

— Къде се закачи за мене? — запитах аз.

— На летището. Имах ти описанието, пък и не е мъчно да те забележи човек. Имаш смешна походка.

— Болен съм нещо — казах аз.

— Е, още малко и няма да има нужда да се тревожиш за това. Само да не го удариш на молба. Много като тебе почват да ми приплакват и просто се вбесявам. Ти нали не искаш да ме ядосаш?

— Не — рекох аз. — Не искам да те ядосам.

— Много добре — каза тя. — Сега на другия ъгъл свий надясно.

Движихме се по Пикоу Булевард в западна посока. На другия ъгъл светеше жълто. Улицата, по която искаше да завия, беше „Уилтън Плейс“. Огледах се наоколо. Движението беше все така умерено. Навярно в Лос Анжелос то е винаги такава. Минах на дясното платно. Дръпнах крака си от газта. На ъгъла светна червено. Пред мен имаше две коли. Бяха спрели на светофара. Погледнах в страничното огледало. Зад мене имаше най-малко три или четири коли. Вляво други коли се движеха напред. Натиснах педала и увеличих скоростта. В последния момент, преди да блъсна колата пред мен, ударих спирачки. Грабнах ключовете на колата си и ги хвърлих през прозореца. После отворих вратата и понечих да изляза.

— Влизай вътре! — изсъска тя.

Извъртях се бавно върху седалката и се заизмъквах заднишком. Видях пистолета. Тя го държеше в дясната си ръка. Ръката не трепваше. Пистолетът май беше тридесет и осми калибър с къса цев. Поклатих глава.

— Ако ще правиш нещо, сладур, сега му е времето — рекох аз и бавно продължих да се измъквам заднишком, все още леко приведен. Зад мен някакви коли започнаха да свирят. Тя погледна назад. После погледна мене. Стори ми се, че видях как показалецът ѝ се изопна върху спусъка. Но не бях сигурен. Навярно това очаквах да видя.

— Мръсно копеле! — рече тя, повдигна пуловера си и мушна револвера в колана на джинсите си. Изправих се до колата. Онази се хвърли към дясната задна врата и изскочи навън. Засвириха още клаксони. Беше светнало зелено. Тя се отдалечи с пружиниращи стъпки надолу по тротоара. Забелязах, че носеше спортни обувки. Не се обърна. Просто си вървеше с лека, непринудена походка, сякаш вършеше такова нещо всеки следобед към три и половина. А може и да беше така.

От колата зад мен слезе един мъж и се приближи. Беше около четирийсетгодишен, с морави бузи и нос на пияница.

— Хм, ето ти един начин да се отървеш от тях — рече той.

— Да — отвърнах аз, — може би.

— Имаше ли кавга?

— Горедолу.

— Видях те, като хвърли ключовете. Ако бях женен за нещо такова, и аз щях да ги хвърля.

— Видяхте ли къде паднаха?

— Май някъде в онова платно — рече той. — Аз ще се направя на ченге, а ти иди да си ги потърсиш.

Той вдигна дясната си ръка с изопнат длан, както правят полицаите, и колите спряха. Това му е хубавото на Лос Анжелис. Пешеходецът има някакви шансове. Започнах да търся ключовете. Открих ги след четирийсет и пет секунди. Хвърлил ги бях по-далече, отколкото предполагах. Вдигнах ги високо, за да може червендалестият мъж да види, че съм ги намерил. Той кимна, а сетне с ръкомахане даде път на колите. Това, изглежда, го забавляваше.

Когато се качвах в колата си, той се приближи и каза:

— Сега, като се отърва от нея, май ще е най-добре да си я караш така.

— Мисля, че си прав — рекох аз.

— Доста е по-големичка от тебе, а?

— Доста — отвърнах аз. — Заради това се карахме толкова.

Той удари с длан по вратата на колата.

— Трябва да си намериш някоя по-млада. И може да не е моя работа, ама трябва да е и по-женствена.

Погледнах го, докато палех колата.

— Ами какво да правя с децата?

Той поклати глава и понечи да каже нещо — нещо мъдро навярно, ала аз потеглих, преди да чуя какво е то.

19.

Не стигнах далече. Не стигнах далече, защото десният ми крак се тресеше върху педала на газта и не можех да го спра по никакъв начин. С левия ми крак всичко беше наред, защото го бях заклещил между пода и спирачката. Той не се тресеше, но му се искаше. Ръцете ми също бяха спокойни, докато държаха волана. Изминах две преки, открих място за паркиране и спрях. Когато се опитах да изключа мотора, успях да напипам ключовете едва след втория опит.

Една цяла минута ми трябваше, за да открия ключалката на жабката и да я отворя. От съдържанието на бутилката липсваха около две трети. Надигнах я и отпих една голяма глътка. Със същия успех можеше да бъде и вода. След няколко опита запалих и цигара. Имаше приятен вкус — като на цигара, изпушена след дълъг филм. Седях там, пушех, отпихах от уискито и си мислех колко близо съм бил до смъртта.

Тя можеше да натисне спусъка два пъти, да изскочи през задната врата и да изчезне, без някой да се опита да я спре. В Лос Анжелис никой не би я спрял. Нито пък в който и да е друг град. Но тя беше професионалистка — или поне така каза — и не биваше да рискува. Външността ѝ лесно се запомняше, а вероятно имаше и досие — дълго досие. Шансовете бяха на моя страна — шест на пет може би, но ако бях отишъл там, където тя искаше, щях да съм мъртъв.

Така размишлявах върху онова, което се бе случило, докато седях в колата и се утешавах с остатъка от уискито. Сега всичко изглеждаше напълно логично. Но когато грабнах ключовете на колата и ги хвърлих, бях подтикван не от логиката, а от страха — страха от смъртта. Ако трябваше да умра, исках да си умра у дома, в леглото, не проснат върху волана на някоя взета под наем кола.

Протегнах дясната си ръка и разперих пръсти. Все още трепереше леко, по то беше по-скоро потръпване, а не онова неудържимо паралитично подскачане. Реших, че още една глътка ще ми помогне. Поне нямаше да ми навреди. Надигнах бутилката.

Някаква жена, която вървеше по тротоара и влачеше след себе си една от онези сгъваеми метални колички на две колелца, пълна с покупки, ме видя и бързо извърна поглед, сякаш бях извършил нещо неприлично.

„Само с лечебна цел, скъпа госпожо“, казах си аз, а после, леко озадачен, установих, че го бях изрекъл гласно. Прибрах уискито, запалих колата и подкарах обратно към паркинга близо до Сивик Сентър.

Не слязох от колата, когато служителят се приближи. Не мисля, че имаше голямо желание да разговаря с мене.

— Колко ти плати онази? — попитах аз.

— Жена ти ли?

— Точно така — рекох аз. — Жена ми.

— Десетачка. Каза ми, че искала да те изненада.

— Виж какво...

— Какво? — Той започваше да нервничи.

— Приличаше ли ти на моя жена?

— Откъде, по дяволите, да знам как изглежда жена ти?

— Приличаше ли ти изобщо на нечия жена?

Той сви рамене.

— Хората се женят за какви ли не. Откъде да знам.

— На какво ти приличаше тя?

— Дявол да го вземе, човече, приличаше ми на плашило.

Рекох с възможно най-строг глас:

— Ей, драги, говориш за жена ми.

Когато открих мястото, минаваше четири. Намираше се на Норманди Авеню, на север от „Уилшир“, и представляваше ниска и дълга постройка, иззидана, както личеше, от стари тухли. Покривът ѝ беше паянтов, направен от цигли, с широки наклонени стрехи и няколко прозорци с колони и с матови цветни стъкла в бордо, зелено и синьо. Точно над входа, окачена на ниския покрив, висеше малка, почти скромна червена неонова реклама и гласеше „КОКТЕЙЛИ“. Със старинни английски букви, високи около фут, изрязани от дърво и боядисани в черно, беше изписано името на заведението: „При Стейси“.

В съседство с него имаше малка асфалтирана площадка за паркиране, тъй че оставих колата там и влязох. Вътре беше тъмно, прохладно и тихо. Вдясно имаше извито барче и столове с меки удобни седалки. Около ниски масички бяха наредени столове с високи облегалки, чиято тапицерия приличаше на велур, ала навярно бе имитация. В единия ъгъл имаше малко конзолно пиано и прикрепен към него подвижен микрофон. Зад пианото се намираше отделението за хранене с около дузина маси. Това, изглежда, бе уютно и тихо местенце, където можеш да намериш нещо добро за пиене и приличен бифтек, без това да ти струва колкото домакинските разходи за половин седмица.

На бара нямаше никого, ала отзад се виждаше някакъв мъж. Стори ми се познат. Беше висок, загорял, с буйна тъмна коса на вълни, която бе започнала красиво да посивява. Имаше интересно, енергично лице, не точно красиво, със странно нежни устни, които не му позволяваха да изглежда груб. Край ъгълчетата на сивите му очи имаше множество бръчици — от смях или взирание. Носеше бяла спортна риза, разкопчана до половината. Гърдите му бяха гъсто обрасли с косми, също започнали да побеляват. Като се приближих към бара, той вдигна поглед, кимна и отново се върна към заниманието си — според мен белеше лимони.

Тогава се сетих къде го бях виждал. Беше най-малко преди десет години и обикновено носеше нещо като каубойско облекло и винаги държеше някакво животинче в ръцете си — младо еленче или сърненце, или малко мече. Ще излезе от някоя гора или ще се покаже иззад някоя скала със зверчето в ръце и първо ще си помислите, че може да е болно или осакатено. После той ще го остави на земята, а камерата ще го проследи, като се втурва, за да иде при майка си, и тогава ще разберете, че не е нито болно, нито сакато. Просто се е било загубило. После камерата ще ви даде отблизо това грубовато, не съвсем сурово лице с изненадващо нежна усмивка, а той ще пъхне цигара в устата си и ще я запали с домакински кибрит, и един глас ще ви каже колко удивително мека и благоуханна е тази цигара.

Наместих се върху едно от столчетата пред барчето. Мъжът остави ножа, с който разрязваше лимоните, избърса ръце в една кърпа и побутна към мене малка салфетка и купичка с фъстъци.

— И с какво ще облекчим душата този следобед? — рече той. Гласът му подхождаше на ръста. Беше дълбок и мек. Никога не беше говорил в онези търговски реклами по телевизията, ала веднъж вече бях чувал този глас — по телефона, когато набрах номера, който Кони Мизъл беше издрънкала.

— Със скок — рекох аз. — И вода. Нека да е голямо.

— Какъв да бъде скочът?

— „Дюърс“.

Той сръчно пригответи питието, поднесе ми го и се върна към своите лимони.

— Търся Стейси — рекох аз.

Мъжът не вдигна поглед.

— Защо?

— Да му задам няколко въпроса.

Той остави ножа, отново се избърса и се облегна върху бара, като обхвана с две ръце раменете си. На лявата си китка носеше широка кожена каишка с три токички.

— Аз съм Стейси — каза той. — Ти кой си?

— Казвам се Лукас. Работя за Франк Сайз.

При последните ми думи той кимна.

— Онзи приятел с рубриката.

— Ъ-хъ.

— Значи си дошъл отдалече.

— Горедолу.

— Е, и защо такъв като Франк Сайз ще се интересува от такъв като мене?

— Той се интересува от някого, когото може да познаваш. Мога ли да те почерпя едно?

Той се позамисли за момент, хвърли поглед през рамо към един малък електрически часовник и рече:

— Защо не. Ти ли черпиш или Сайз?

— Сайз.

— Тогава ще пийна „Чивъс“^[1].

След като си пригответи питието и отпи, той отново се облегна на бара и обхвана с ръце раменете си, а аз взех да се възхищавам на мускулите на голите му силни ръце. Те също бяха обрасли с косми, които още не бяха започнали да побеляват.

— Е? — каза той.

— Гуендолин Рут Симс — рекох аз. — Позната още като Гуен Мизъл.

Той помълча малко, преди да каже:

— Това ме връща години назад.

— Колко?

Той се позамисли.

— Най-малко двайсет. — С дясната си ръка описа полукръг, обхващащ цялото заведение заедно с паркинга. Това беше жест на актьор. — Тя вървеше заедно със заведението, когато го купих преди двайсет години.

— Работеше за тебе?

Той кимна.

— Оставих я. Привличаше клиентите. По онова време беше хубаво парче.

— Колко време работи при тебе?

— Десет, може би единайсет години.

— И после?

— Отиде другаде.

— Защо?

— Когато го купих, това място беше една мръсна дупка. И тия, дето идваха тука, не бяха стока. Разни лесно забогатели типове, разни джебчии — такива се навъртаха тук. Появи ли се някой нов в града, ще пита пиколото къде стават хавите, а оня ще му каже — при Стейси. Такова място беше това, разбираш ме, нали?

— Разбирам — рекох аз.

— Тогава още се снимах във филми, но не много, защото филмовата индустрия взе да залязва, но после дойде онзи договор с телевизията. Реклами на цигари.

— Спомням си — рекох аз.

— Цигарите бяха скапани, но хонорарите си ги биваше. Тъй че оттам падаше по нещо и всичко влагах тука. Преустроих го цялото. Тогава търговията се пооживи и по едно време това беше най-модното заведение... нали разбираш, щото можеха да идват тука и да ме гледат как работя на бара, а после да се приберат вкъщи и да включат телевизора и да ме гледат как пускам на свобода някой малък скункс или нещо такова. Вдигнах цените, наех добър готвач, а джебчиите и

нехранимайковците си отидоха. Тук вече не им беше добре. И Гуен си отиде с тях.

— Това стана... кога? Преди девет-десет години? — попитах аз.

Той кимна.

— Толкова.

— Познаваш ли детето на Гуен?

— Кони? — рече той. — Как да не познавах Кони. Тя се отбиваше тука всеки следобед към четири, след училище, да види дали майка ѝ е успяла да се домъкне на работа. Към края Гуен беше почнала да си попейва. Кони още ли е във Вашингтон?

— Във Вашингтон е — рекох аз.

— И тя ли е замесена в тая история, дето я разследваш?

— Така изглежда.

Стейси отпи още една глътка от своето „Чивъс Ригъл“.

— Тя идва един-два пъти, като свърши оня колеж в Оукланд.

— „Милс“ ли?

— Да, „Милс“. Идваше тук и можеше да има, когото си ще от заведението. Включително и мене.

— Наистина си я бива — рекох аз.

— Казвам ти каква беше — продължи той. — Това беше най-красивата муцунка, която съм виждал в тоя град, а той не е пълен с грозоти.

— Тука си прав — казах аз.

— И умна беше — рече той. — Много беше чела и животът я беше научил. На такова нещо не се излиза насреща. Добре ли я кара сега?

— Изглежда — отвърнах аз. — Каж ми нещо за баща ѝ. Казвал се е Франк Мизъл, нали?

— Старият Франк — рече Стейси. — И него не съм виждал с години. Очаквах да го видя на погребението на Гуен, ама не дойде. Може и да не е знаел.

— Тя е починала преди около седем месеца, нали?

— Май толкова. Беше в края на октомври. Оня, дето живееше с нея, дойде тука и така ме изработи, че дявол да го вземе, кво да правя, дадох му някой и друг долар.

— Ти ходи ли на погребението?

Той кимна.

— Да, ходих. Бяхме аз и онуй приятелче, дето ми измъкна парите. Голям нехранимайко. И още трима други. Ама не ги познавах.

— Тя от какво умря?

— От пиене най-вече. Така мисля. Разправяха, че било пневмония, ама кой знай, можеш ли да им вярваш.

— Значи Франк Мизъл не дойде?

— Ъ-хъ. Знаеш ли, той и Гуен живяха заедно, кажи-речи, двацет години — събраха се няколко години след Втората световна война и бяха заедно допреди седем-осем години. Ей богу, ако въобще някой е отгледал Кони, това е старият Франк. Научи я да свири на пиано и я пребиваше от бой, ако не искаше да ходи на училище. И между нас казано, май старият Франк ѝ посягаше.

— На Кони?

— Да. И беше дяволски строг с нея.

— Чух, че имал и други наклонности.

Стейси ме погледна възмутено.

— Да не би да е престъпление?

— Никъде не пише, че е престъпление.

— Е, старият Франк може и да е бил малко сбъркан, ама с жените му вървеше. Ще ти кажа нещо, за това поне никога не се караха с Гуен. Той си я караше както си иска, Гуен — също, и може и да са падали големи кавги в неделя сутрин, ама не и за това кой с кого се е...

— За какво се караха?

— Заради Кони най-вече — както съм чувал. Старият Франк не можеше да подсигури Кони както трябва. Нали ти казах, мисля, че ѝ посягаше, след като навърши дванайсет-тринайсет години. Купуваше ѝ хубави дрехи, караше я да зубри, даваше ѝ достатъчно пари, та да не се свива пред ония надути копелета в „Холивуд Хай“. И както ти казах, според мене старият Франк я отгледа, ако въобще някой я е отгледал. Гуен пет пари не даваше за Кони.

— Мислиш ли, че Франк наистина ѝ е баща?

Стейси повдигна широките си рамене.

— Кой, по дяволите, знае? Гуен спеше с всички в града. Може да е бил Франк или една дузина други. Е, старият Франк разправяше на всеки, дето искаше да го слуша, че като момче бил изкарал заушки и че никоя жена не можела да забременее от него. Разправяше го наляво и надясно, ама мисля, че лъжеше.

— И не си го виждал наоколо, така ли?

Грамадният мъж поклати няколко пъти глава.

— Все пак не ми се вярва да е в града. Щеше да дойде на погребението на Гуен. Може да свири в някой вертеп във Фриско. Той си беше от там.

— Ще те питам нещо — рекох аз.

— Питай. Какво?

— Откъде знаеш, че Кони е във Вашингтон?

Без да променя позата си, Стейси погледна надясно към вратата, която водеше към улицата.

— Знаеш ли, това е една странна история.

— Защо не налееш по още едно и да ми я разправиш?

Стейси ме погледна.

— Пак ли Франк Сайз черпи?

— Франк Сайз.

Стейси приготви още за пиене, отпи от чашата си и отново се облегна на бара.

— Та както ти казах, това е една странна история. Даже не странна, а малко тъжна.

— А-ха — рекох аз, колкото да покажа, че го слушам с интерес.

— Около две седмици преди да умре Гуен, пристигна тука някаква ужасна стара уличница. Беше някъде по туй време. Нямаше много народ. Какво да ти кажа — истинска вещица. Дебела, червилото ѝ размазано, на бузите ѝ два пръста боя — самата смърт иде насреща ми. Гледам, има нещо познато в нея. Взирам се пак и кого, по дяволите, мислиш, че виждам?

— Не знам — отвърнах аз, тъй като не исках да го разочаровам.

— Самата Гуен. Изглеждаше ужасно. Е, какво пък, дявол да го вземе, някога бяхме добри приятели и нито веднъж не беше бъркала в касата ми, тъй че черпя я аз едно питие — едно двойно, защото се вижда, че няма да ѝ се опре. Лицето ѝ светва малко, ама си е все такава грозна. Да ти настръхне косата. Нямах друга работа, побъбрихме за старото време, накрая тя ме пита дали не искам да ѝ направя една услуга. Помислих си, че иска да ми измъкне някоя двайсетачка, затуй ѝ викам: Разбира се, ще ти направя услуга, стига да мога.

Стейси наведе глава и я поклати едва-едва, сякаш ме можеше да проумее.

— Знаеш ли, Гуен беше, кажи-речи, моя възраст. Четирийсет и седем или четирийсет и осем. Аз си поддържам формата. Бягам по две мили всеки ден по обяд и поработвам в градината. Ама Гуен не мога да я позная, изглежда към шейсет. Една такава раздърпана и носи пазарска чанта, същинска стара повлекана, и без няколко зъба. Казвам ти — истинска вещица. Тъй че ѝ викам: Гуен, кво мога да направя за тебе? А тя бърка в оная пазарска чанта, дето я носи, и изважда някакъв пакет и писмо. Дава ми ги и вика: Ако се случи нещо с мене — вика, — изпрати ги по пощата. А пък аз ѝ викам: Ако се случи какво с тебе? А тя ми отвърща: Ако умра бе, глупако. Е, дявол да го вземе, на никого не му се приказва за умирање, затуй подхвърлям ѝ аз нещо на шега, черпя я още едно, а после тя става и се готви да си върви. Ама спира и ми вика: Знаеш ли, Стейс? Аз я питам какво, а тя ми вика: Знаеш ли, мисля, че не съм била много почитена. После се обръща и си излиза и повече не я видях — освен на погребението, ама и тогава не я видях, щото не отвориха ковчега.

— Хм — рекох аз. — За кого беше писмото?

— Писмото беше до някакъв човек в Лондон, Англия. С много особено име.

— Олтигбе? — попитах аз. — Игнейшъс Олтигбе?

— Да, май така беше. Какво е то, френско ли?

— Африканско — отвърнах аз.

— Сериозно ли говориш? — рече той. — Вярно, Гуен се влачеше с какви ли не.

— А пакетът за кого беше?

— За Кони. Беше адресиран до нея във Вашингтон. Така разбрах, че е там.

— Какъв беше пакетът? — попитах аз.

Той ми показа с ръце.

— Ей толкова голям. Колкото кутия за пури.

— Ти изпрати ли ги?

— Разбира се. Веднага след като оня нехранимайко, дето живееше с Гуен, дойде и ми каза, че е умряла и се опита да ми измъкне някой и друг долар, аз отидох в пощата и ги пуснах. Имаха си марки и всичко.

— Колко тежеше пакетът? Помниш ли?

Той пак сви рамене.

— Не знам. Сигурно колкото кутия с пури.
— Или книга? — рекох аз.
— Да, може би. Във всеки случай към един фунт. — Той ме погледна. — И каква е тая история с Кони? Чак Сайз да се интересува от нея?
— Той смята, че може да се окаже сензация.
— Голяма ли?
— Може би.
— Колко голяма?
— Толкова голяма, че да стигне чак до Сената.
— Сериозна работа. Тя има ли си неприятности?
— Не още.
— Нещо, свързано с пари, а?
— Не е изключено.
— Колко? Приблизително?
— Може да са от порядъка на милиони... възможно е.
Стейси кимна с глава самодоволно.
— Винаги съм го казвал — промърмори той почти на себе си.
— Кое?
— Винаги съм казвал, че с тоя ум и с тая външност един ден Кони ще стигне далече.

[1] „Чивъс Ригъл“ — скъпо шотландско уиски. — Б.пр. ↑

20.

Бързо напуснах Лос Анжелис. Не се върнах в мотела, за да си взема костюма и принадлежностите за бръснене. Франк Сайз щеше да ми купи други. От „При Стейси“ потеглих директно към международното летище в Лос Анжелос, връчих ключовете на служителите от „Херц“^[1] и хванах първия самолет в посока изток. Той беше до Чикаго и в О’Хеър имах един час престой, преди да взема следващия самолет, който отиваше някъде близо до Вашингтон.

Самолетът беше американски и пътуваше до Френдшип, което е някъде по средата между Вашингтон и Балтимор. Предпочитах да сляза на вашингтонско летище, но след полунощ там не кацат самолети, защото вдигат прекалено голям шум. Към полунощ всички във Вашингтон са си в леглата вече от един час — поне онези, които могат да кажат кога излитат и кацат самолетите.

Позволих си разкоша да взема такси от Френдшип и когато се прибрах къщи, беше почти четири часът сутринта. Сара се събуди, когато се промъкнах на пръсти в спалнята. Винаги се събуждаше, колкото и тихо да влизах.

— Как беше? — попита тя.

— Горещо-долу.

— Искаш ли да хапнеш нещо?

— Не искам нищо. Някой да се е обаждал?

— Много се обаждаха.

— Кой?

— Сега ли ще им звъниш?

— Не. Само съм любопитен.

— Добре, онзи лейтенант Синкфилд. Той се обажда два пъти. И мистър Артър Дейн позвъни веднъж. Има приятен глас. След това — от твоя запалянковски клуб. Жената на сенатора, мисис Еймс. Някаква друга с малко плачлив глас, която се представи като Глория Пипълс. И накрая мис Кони Мизъл, момичето с атлаzenia глас.

— Трябва да видиш фигурата й — рекох аз.

— Ако е като гласа ѝ, сигурно пак си влюбен.
— Ще го преживея. Какво им каза?
— Че си в Лос Анжелис, но не знам къде точно, и ако е нещо важно, сигурно биха могли да се свържат с тебе чрез кантората на Франк Сайз. Хайде, идвай в леглото.
— Мислех да си сложа пижамата.
— Няма да ти трябва — рече тя.

Усетих, че има някой. Отворих очи тъкмо навреме да видя ръката с напрегнати и изопнати пръсти, която се насочи право към носа ми. Извърнах глава наляво и пръстите ме пернаха близо до дясното ухо.

— Уанг! — рече Мартин Ръдърфорд Хил вместо добро утро.
— Ей, убиец такъв! — казах аз и се опитах да установя дали съм махмурлия от всичкото вчерашно пиене. Май не съвсем, но почти.
— Дийк! — рече Мартин Ръдърфорд Хил.
— Хей, Сара! — изкрещях аз.
— Какво? — изкрещя тя в отговор от долния етаж.
— Детето проговори.
— Ето, нося ти го — изкрещя тя.

След малко тя влезе с чаша кафе. Подпрях се на възглавницата и го приех с благодарност.

— Искаш ли цигара или пак ще ги отказваш?
— Ще ги откажа другата седмица. В джоба на самото ми са.
Тя ги намери, сложи една в устата ми и я запали.
— Благодаря — рекох ѝ аз. — Детето каза една дума.
— Истинска ли?
— Каза ми името. Дийк. Кажи пак Дийк, Мартин Ръдърфорд.
— Дийк — рече бързо Мартин Ръдърфорд.
— Виждаш ли?
Тя поклати глава.
— Това го повтаря от цяла седмица.
— Махай се, глупчо — рекох аз. — Ела пак, когато се научиш да казваш Дикейтър.
— След пет години — обади се Сара.
— Колко е часът?
— Десет и нещо.

— Ще работиш ли днес?

Тя поклати глава.

— Днес не.

— Наеми детегледачка, а ние ще излезем да вечеряме навън.

— Божичко, мистър Лукас, цялата съм в очакване. Какъв е поводът?

— Без повод.

— Чудесно — рече тя. — Това е най-добрият повод.

В десет и тридесет — изкъпан, обръснат и облечен — седях на бюрото си в другата спалня, която някога беше мой работен кабинет, а сега дялах с Мартин Ръдърфорд. Прозорецът гледаше на изток и слънчева светлина заливаше бюрото ми, което бе обърнато навътре към стаята. Третият квартирант, котаракът Фулиш, се беше свил около телефона. Постарах се да не го обезпокоя, докато набирах номера, който лейтенант Синкфилд беше дал на Сара.

Той бе самата деловитост, когато каза отсечено „лейтенант Синкфилд“ — сякаш бе твърдо решен да оглави сутрешната война срещу престъпността.

След като му съобщих кой съм, рекох:

— Търсил си ме два пъти. Помислих си, че може да е нещо важно.

— И на мене така ми се струваше вчера — каза той. — Днес ми изглежда само малко любопитно.

— Вие там имате ли изобщо навик да обядвате? — рекох аз.

— Можеш да бъдеш сигурен в това. Обядваме най-често в закусвалнята „Шолс“, защото е евтино и са окачили навсякъде онези религиозни сентенции. Носят ни голяма утеха в нашия занаят.

— Имах предвид нещо по-изискано.

— Така се и надявах — отвърна той.

— Какво ще кажеш за „Дюк Зайбъртс“?

— Там е достатъчно изискано.

— По кое време обичаш да се храниш? — попитах го аз.

— Обичам да ям по обяд, нали съм си малко провинциалист.

— Добре, на обяд — рекох аз. — Впрочем не познаваш ли някой от отдел „Убийства“ в Лос Анжелис?

— Познавам един човек там — отвърна той предпазливо, с тон, който не издаваше нищо.

— Да, знаеш ли, струва ми се, че вчера там някой се опита да ме убие и си помислих, че може би твоите приятели ще успеят да разберат кой.

— Шегуваш ли се?

— Не. Не се шегувам.

— Видя ли го?

— Беше „тя“ — рекох аз — и я огледах добре.

— Говори — каза Синкфилд, — ще записвам, ако нямаш нищо против.

— Нямам нищо против — отвърнах аз.

В единадесет и тридесет същата сутрин хвърлих на бюрото на Франк Сайз отчета си за разходите.

— Най-напред най-важното — рекох аз. Побутнах го към него, обърнат наопаки. Той се намръщи, а сетне си послужи с гумичката на един жълт молив, за да го завърти към себе си. Не мисля, че му се искаше да го пипа.

Прочете го, после бавно вдигна поглед към мене. Върху лицето му беше изписано недоверие. И в очите му имаше недоверие, но пък там винаги си го имаше.

— Един костюм? — рече той. — Една електрическа самобръсначка? Една четка за зъби? Една туба „Крест“? Чифт спортни гащета? Една синя риза? Сто осемдесет и три долара и четирийсет и пет цента? — На четирийсет и петте цента гласът му достигна най-горния регистър на пълното недоверие.

— Искаш ли да ти разкажа за тези неща — рекох аз — или искаш да видиш дали можеш да пееш сопрано?

— Разкажи ми — отвърна той. — Не съм чул нищо смешно цяла сутрин.

И така, разказах му всичко, а той ме слушаше, както слушаше винаги, поглъщайки всяка дума, отбелязвайки си само онези въпроси, които можеше да поиска да ми зададе накрая.

Когато спрях да приказвам, Франк Сайз си послужи с молива, който държеше, за да надраска едно „Окей“ и инициалите си върху разходната ми сметка. Той я побутна към мене.

— Мисля, че на твое място не бих се отбивал при Стейси — каза той. — Щях да взема първия самолет... или щях да ида при ченгетата.

— Бях се налял с достатъчно скок — рекох аз.

Той кимна.

— Какво ще разправиш на Синкфилд?

— Мисля да му кажа всичко.

Той кимна отново.

— Да. И аз така мисля. После?

— После ще позвъня или ще се срещна с всички, които са ме търсили, докато ме нямаше. Може да имат нещо за мене.

— Вече имаме достатъчно материал за цяла поредица от рубрики — рече той. — Ама това за Кони Мизъл и брат ѝ — как са се присламчили към сенатора и дъщеря му. Истинска прелест.

— Мисля, че можеш да караш цяла седмица с това, което имаш.

— Само че има и още нещо — каза Сайз.

Аз кимнах този път:

— Нещата не се връзват.

— Така е — рече той. — Не се връзват.

— Една-две рубрики и край.

— Да, но тогава няма да имам цялата история, нали? — каза Сайз.

— Няма да я имаш цялата.

— Искам я цялата — рече той.

— Така и предполагам.

— Сам ли ще продължаваш да работиш или ти трябва помощ?

— От кого? — попитах аз.

— От мен.

— Нека да видим какво ще стане през следващите няколко дни.

Имам чувството, че нещо ще излезе наяве.

Сайз кимна.

— И аз. Затова искам да помагам.

— Е, ти си шефът, дявол да го вземе.

— Но това, което искам, невинаги е най-умното.

— Може би затова си и шеф, защото го знаеш.

— Да — рече той. — Може би е така.

Връчих на Мейбъл Сингър разходната си сметка и я склоних да позвъни в „Дюк Зайбъртс“ и да ми запази маса, дето да не е точно до кухненската врата, или да не е натикана до някоя друга маса, така че

със Синкфилд да трябва да си пишем бележки, ако искаме да разговаряме. Не е трудно да завържеш познанство с някой от онези наконтени типове, които се навъртат в „Дюк Зайбъртс“. Трудното е да не го направиш.

Но отново името на Франк Сайз извърши чудеса и когато пристигнах там няколко минути по-рано (както винаги), можах да си избира маса, която беше най-малко на един фут от най-близката си съседка. В „Зайбъртс“ това е пълна изолация.

Синкфилд дойде навреме или в най-лошия случай с една-две минути закъснение. Той се отпусна на стола си с дълга въздишка.

— Неприятна сутрин, а! — рекох аз.

— Всичките са неприятни — отвърна той. — Да пийнем по нещо.

Сервитьорът дойде и ние си поръчахме пиене. Поръчахме си и обяд. Синкфилд поиска бифтек, аз си избрах пъстърва. След като напитките пристигнаха, Синкфилд отпи една глътка от своята и рече:

— Ужасно глупаво си постъпил вчера. Или може би ужасно умно. Не знам кое от двете.

— Какво? — попитах аз.

— Да скочиш така от колата си.

— Защо да е глупаво? — рекох аз. — Още съм жив.

— Цяло чудо.

— Ченгетата в Лос Анжелис познават ли я?

Той кимна.

— Смятат, че си попаднал на Голямата Гадна Беа.

— Коя е Голямата Гадна Беа?

— Голямата Гадна Беа е мис Беатрис Ан Уит. Не знаят да е убивала някого досега, но е имала двегодишна присъда, задето светнала един с бирена бутилка по главата. Онзи едва не умрял. Моите приятели в Лос Анжелос разправят, че се занимавала и с изнудване или поне така са чували. Плащали й за тази работа, но смятат, че го прави и за центове, когато закъса. Все пак това, че те е заплашвала с пистолет, ги заинтересува. Чудят се дали няма да подадеш оплакване. Казах им, че не ми се вярва.

— Прав си — отвърнах аз.

— Имат три-четири неизяснени убийства и смятат, че тя може да има пръст в тях. Казваш, че те заплатила с един трийсет и

осемкалибров?

— Приличаше на трийсет и осемкалибров.

— Така им казах и аз. Смятат, че ако успеят да я заловят с него, с малко балистика може би ще се доберат до нещо. Казах им, че ако я приберат, биха могли да ми направят една услуга, като се опитат да разберат за кого е работила.

— Това ще бъде интересно — рекох аз.

— Имаш ли някаква представа?

Поклатих глава.

— Е, хайде, Лукас.

— Ами добре — рекох аз. — Нещо ми се върти в главата. Трябва да е някой, дето иска да ме премахне или да ме сплаши. Значи това сигурно е същият човек, който дигна във въздуха Каролин Еймс и застреля Игнейшъс Олтигбе. Това е някой, който си знае работата, така че може да вдигне слушалката и да потърси някого като Голямата Гадна Беа.

— Твоята теория не струва и пукната пара — рече Синкфилд. — Защо ще искат да те премахват? Или има нещо, което не си ми казал?

— Не знам — рекох аз. — Горедолу единственото нещо, което открих в Лос Анжелис, е, че Кони Мизъл е имала майка.

— Гуендолин Рут Симс — каза Синкфилд. — Позната още като Гуен Мизъл, незаконна съпруга на Франсис... липсва, Мизъл. Починала е на двайсет и първи октомври.

— Правил си справка, а?

— Това ми е работата.

— Имала е и друго дете. Гуен Мизъл де.

— О?

— Да. Името му е Игнейшъс Олтигбе.

Синкфилд върна в чинията си парчето от бифтека, което се готвеше да лапне. Присегна се за цигара и я запали. Взря се в нещо, което сякаш бе много далече. Като дръпна още веднъж от цигарата си, той я смачка, посегна към вилицата и сложи парчето бифтек в устата си. Посдъвка го и каза:

— Всичко трябва да дойде на мястото си, но не се получава.

— Разбирам за какво говориш — рекох аз.

— И двамата са се появили по едно и също време, нали? Говоря за малката Мизъл и за нейния полунегър, полубрат.

— Те са получили по нещо от майка си след нейната смърт — казах аз. — Едно приятелче, съдържател на бар там, им пратило нещата. Някакво писмо отишло в Лондон, при Олтигбе; колетче — колкото кутия с пури — отишло при Кони Мизъл.

Синкфилд кимна и си отрязва ново парче от бифтека. Сложи го в устата си и все още дъвчейки, рече:

— Ти всъщност каква работа имаше в Лос Анжелис?

— Търсех да открия нещо, което би могло да свързва сенатора Еймс с Кони Мизъл.

— Какво очакваше да намериш някакви мръсни снимки на двамата с още някоя уличница отгоре, а?

— Защо не — отвърнах аз. — Тя ми каза една-две лъжи. Безобидни лъжи все пак например, че родителите ѝ били типични дребни буржоа. Не са били такива, но не е престъпление, ако се опиташ да поразкрасиш малко миналото си.

— Постъпила е в колеж със стипендия — каза Синкфилд. — Проверих.

— Онова, което разправя за себе си, е горе-долу истина — рекох аз и се отказах от пъстървата, тъй като нищо не излезе от опитите ми да я изчистя от костите. — Учила е в „Холивуд Хай“ и е имала достатъчно добър успех, за да получи пълна стипендия за „Милс“, после и работила на различни места, докато накрая се озовала във Вашингтон, на служба в една лобистка организация. Но това, което не разказва никому, е как е израснала в Холивуд почти на самотек и как е живяла с един пианист, който може би е неин баща, а може би не, и как той я е учил да свири на пиано, а може би и на други някои номера, когато станала на дванайсет-тринайсет години.

— Значи така било, а? — рече Синкфилд.

— От онова, което научих, така излиза. Каквото и да е, не ѝ е било леко. Сигурно е било направо отвратително.

— Откри ли нещо, което да свързва сенатора с нея?

— С Кони ли?

— Да.

— Не. Нищичко.

— Ами майката?

— Доколкото чух, тя е спала с всички наред. Може би и със сенатора и както ти каза, може да е направила някои снимки.

— И ги оставя като завещание на двете си деца, а?

— Точно така — рекох аз. — Само че от онова, което научих за майката, ми е ясно, че ако тези снимки са имали някаква парична стойност, тя самата е щяла да ги използва. Ако е имало някакви снимки, каквито май не е имало.

— Все пак как стигнахме до порнографските снимки? — попита Синкфилд.

— Ти даде идеята.

— Да, изглежда.

— От това няма да излезе нищо — казах аз.

— Не, по дяволите, нищо няма да излезе.

— Искаш ли десерт?

— Не искам десерт.

— Едно кафе?

— И кафе не искам.

— Какво искаш?

— Искам да видя Кони Мизъл — рече той.

— Какво ти пречи?

— Нищо, дявол да го вземе — каза той. — Да вървим.

[1] Американска компания, която дава автомобили под наем. — Б.пр. ↑

21.

До Уотъргейт отидохме с колата на Синкфилд. Беше черен форд седан без номер, на около две години, който се нуждаеше спешно от нови амортизатори. Синкфилд караше бавно, без да бърза, и успя да хване повечето зелени светлини.

— Каза, че имаш да ми съобщиш нещо — припомних му аз.

— Да, наистина. Помислих си, че може да е хубавичка тлъста улика. Знаеш ли, ние, детективите, обичаме тъкмо това хубавичките тлъсти улики.

— Каква е твоята хубавичка тлъста улика? — рекох аз.

— Направих още някои справки за Олтигбе — за времето, когато е бил в армията, в осемдесет и втора въздушнодесантна дивизия. Познай какво е преподавал във Форт Бенинг?

— Какво?

— Взривно дело. Бил е специалист. Можел е да вдигне във въздуха, каквото си поиска.

— Особено дипломатически куфарчета.

— Да, особено дипломатически куфарчета.

— Е, голяма улика, няма що! — рекох аз.

— Не ти ли харесва?

— А на тебе?

— Не-е — рече той. — Не ми харесва. Защо му е да вдига във въздуха дъщерята на сенатора? Премахне ли я, не получава нищо. Ако се навърта около нея, тя може и да се омъжи за него, а пък той ще се ожени за един милион.

— Възможно е природената му сестра да го е накарала да го направи — казах аз.

— Хм?

— Най-новата хипотеза на Лукас. След години на раздяла природената сестра се събира отново — по-точно съюзява се — със своя брат. Взимат телефонния указател и си набелязват две мишени — сенатора Еймс и дъщеря му Каролин. Кони Мизъл се заема със

сенатора. Игнейшъс се заема с Каролин, която разкрива заговора и заплашва да разобличи двамата съучастници. Те я премахват, но всяка вероятност заедно със сведенията, които са у нея. Тогава Кони Мизъл става алчна. По време на игра на бридж тя се оттегля под предлог, че отива да пикае. Вместо това се понася към дома им, застрелва брат си и се присъединява към партията бридж тъкмо навреме, за да отвърне с пет купи на традиционния анонс от четири без коз. След като обявява малък шлем и спечелва играта, тя поднася кафе, прибавяйки внимателно съвсем мъничко арсеник в чашата на сенатора.

— О, по дяволите, Лукас — рече Синкфилд.

— Имаш ли по-добра версия?

— Не, но знаеш ли какво?

— Какво?

— По-лоша от тази не съм и чувал.

Значката на Синкфилд ни помогна да минем през охраната на „Уотъргейт“. Наложил ни се да почакаме асансьора, но не дълго. В такъв скъп жилищен блок като „Уотъргейт“ не си струва да се стискаш — особено когато става въпрос за асансьорите. Когато асансьорът пристигна, звънчето звънна, вратите му се отвориха и навън пристъпи вашингтонският частен детектив за сто долара на час, мистър Артър Дейн, в един от своите костюми от ерата на Айзенхауер.

— Напоследък с вас не можем да се разминем, нали, лейтенанте?

— рече той, кимна към мене и добави: — Мистър Лукас — за да не се чувствам пренебрегнат.

— При сенатора ли бяхте? — попита Синкфилд.

— Точно така.

— Доста необичайно място за вас, не мислите ли?

— Не съвсем, лейтенанте. Понякога служа за дипломатически куриер между мисис Еймс и съпруга ѝ — макар обикновено да не стигам по-далеч от мис Мизъл. Днес трябваше да му съобща лоша новина.

— О? — каза Синкфилд. — И каква е тя?

— Помните ли секретарката на сенатора, Глория Пипълс?

— Оная алкохоличка на погребението?

— Да беше само това — рече Дейн. — По някакъв начин открила телефонния номер на мисис Еймс и започнала да ѝ звъни в най-невероятни часове на денонощието. Все била натряскана и правела

скандали. Мисис Еймс се страхува да не ѝ се случи нещо, затова ме помоли да разбера дали сенаторът не би се погрижил да настанят някъде тази Пипълс.

— Къде например? — обадох се аз.

— Във Вашингтонския болничен център — докато изтрезнее — рече Дейн.

— А после? — попита Синкфилд.

Дейн сви рамене.

— В някой частен санаториум.

— Някои изобщо не се връщат от тия частни санаториуми — подхвърли Синкфилд.

— Жената има нужда от помощ — рече Дейн.

— Сенаторът ще ѝ помогне ли?

— Него го нямаше, но мис Мизъл ми каза, че трябва да направя всичко необходимо да уредя въпроса.

— Значи тя е поела командването, а? — рече Синкфилд.

Цял час чакахме сенатора, но той не се върна и тогава мис Мизъл каза, че тя поема цялата отговорност за Глория Пипълс.

— Къде е сенаторът? — попитах аз.

Дейн погледна часовника си.

— Излязъл да се разхожда преди около два часа. Още не се е върнал.

— Нямам нищо против да прекарам един час насаме с нея — рече Синкфилд. — Но все ми се налага да водя някого със себе си, както Лукас сега.

— За компаньонка — обадох се аз.

Артър Дейн се усмихна едва-едва, колкото да покаже, че разбира от шегии. Това беше слаба, измъчена усмивка, която се стопи бързо.

— Мисис Еймс желае да ви види, мистър Лукас — рече той.

— Затова ли се е обаждала вчера? — попитах аз.

— Да.

— Затова ли сте ме търсили и вие?

— Точно така.

— Добре, сигурно ще намина да я видя. Кога?

— Ще се бавите ли горе? — попита Дейн.

Погледнах Синкфилд. Той поклати глава. Казах:

— Няма да се бавим.

— Тогава, ако искате — рече Дейн, — мога да ви откарам до „Френското заливче“ и после да ви върна. И без това трябва да ходя там.

— Окей — казах аз. — Къде ще ме чакате?

— Тук, във фоайето. В това фоайе съм прекарал много време.

— Местенцето не е лошо, особено ако някой ти плаща по пет стотака на ден за това чакане.

Преди Дейн да успее да отвърне нещо, аз го попитах:

— По каква работа иска да се срещне с мен мисис Еймс?

— Не знам — каза той.

— Не я ли попитахте?

— Питах я.

— Какво каза тя?

— Че било нещо важно — рече той. — Всъщност каза, че било извънредно важно.

— Тогава май ще трябва да се срещна с нея.

— Да — отвърна Дейн, мисля, че ще трябва.

Синкфилд и аз трябва да сме зяпнали Кони Мизъл, когато тя отвори вратата. Не знам колко време сме я зяпали така, но навярно е било секунди. Носеше бяла рокля от релефно трико, но едва ли щях да я гледам по-втренчено дори да беше гола. Точно така ми подеждва. Така подеждва и на лейтенант Синкфилд. Навярно външността ѝ действаше така на повечето мъже.

— О! — рече тя. — Ето ви и двамата. Колко хубаво. Моля, влезте.

Влязохме и я видяхме да се настанява на една от белите кушетки-близначки, разположени от двете страни на камината. Тя седна с грациозни движения, разкривайки ни част от краката си. Махна леко с ръка и рече:

— Мисля, че онази кушетка там ще ви се види удобна и на двамата.

Седнахме на другата кушетка. Чаках Синкфилд да почне, ала той мълчеше. Не сваляше очи от Кони Мизъл.

— Е, лейтенанте? — рече тя.

— Да?

— Винаги ли водите със себе си по някой репортер?

Синкфилд ме погледна. Погледът му говореше, че му се иска да изчезна.

— О, аз не гледам на Лукас като на репортер — рече той.

— Така ли? — каза тя.

— Не, за мен той е по-скоро историк.

— Не е ли биограф, нещо като съвременен Джими Бозуел^[1]?

— Кой е Джими Бозуел? — попита ме Синкфилд.

— Преди много години той е следвал един човек на име Джонсън навсякъде и е записвал всяка негова дума. Джонсън е обичал да казва какви ли не остроумни неща.

Синкфилд поклати глава.

— Не, мисля, че Лукас е историк. Такъв, дето се рови в миналото. Както вчера например — бил е в Лос Анжелис да се рови в миналото. Във вашето, мис Мизъл.

Тя ме погледна.

— И какво открихте, мистър Лукас? Надявам се, нищо съмнително.

— Не, само няколкото лъжи, които ми бяхте казали.

Тя се изсмя.

— За моето дребнобуржоазно потекло ли? Е, не е чак толкова дребнобуржоазно, нали? Как се нарича произход като моя? Във всеки случай не съм от низшите съсловия. Не и в тази страна. В тази страна, струва ми се, човек е или бедняк, или дребен буржоа, или богаташ.

— Какво ѝ е лошото на дребната буржоазия? — рече Синкфилд.

— Нищо, лейтенанте. Просто е скучна.

— Смятате ли, че майка ви е от дребната буржоазия? — рече той.

— Майка ми ли?

— Ъ-хъ. Майка ви.

— Какво общо има майка ми тук?

— Просто бях любопитен да разбера какво мислите за нея — рече той.

— Тя ми е майка и толкова. Живееше, както можеше.

— А баща ви?

— Той ме научи да свиря на пиано — рече тя. — И на някои други неща.

— Знаете ли къде е мистър Мизъл?

— Не — каза тя. — Той и майка ми се разделиха преди години. Не знам къде е сега.

— Имате ли братя или сестри?

— Не — отвърна тя без колебание. — Никакви. Защо са всички тези въпроси за моето семейство, лейтенанте?

— Не знаехте ли, че Игнейшъс Олтигбе е бил ваш брат? — рече Синкфилд и аз се възхитих на начина, по който стигна до този въпрос. Кони Мизъл изглеждаше изненадана. Устните ѝ се разтвориха, а веждите се повдигнаха. После се намръщи. Така правят повечето хора, когато са изненадани — или искат да изглеждат изненадани.

— Игнейшъс? — каза тя с голяма доза недоверие. — Мой брат?

— Така излиза от удостоверението му за раждане — рече Синкфилд.

Тя се замисли за момент, после се разсмя. Отметна глава назад и се разсмя така, сякаш беше чула нещо наистина смешно. Когато спря да се смее, тя избърса очите си бързо, преди да успее да видя дали има сълзи в тях, и каза:

— Искате да кажете, че майка ми е лягала с черен. Кога е било това — в началото на четирийсетте?

— Очевидно — рече Синкфилд.

— Майка ми мразеше черните — каза Кони Мизъл.

— Сигурно не е мразела бащата на Олтигбе.

— Може да я е изнасилил — рече тя.

— И после се е появил да ѝ даде името си? — Синкфилд поклати глава. — Какво ви казах, може би не е мразела всички черни наред.

— О, тя нямаше нищо против латиноамериканците — каза Кони Мизъл. — Но мразеше черните, и жабарите, и евреите. Майка ми имаше много предрасъдъци. — Тя се изсмя отново. — Още не мога да свикна с тази мисъл. Че Игнейшъс ми е брат. Ако знаех, щях да отида на погребението му.

— Майка ви никога ли не ви е споменавала за него? — попита Синкфилд.

Тя поклати енергично глава и се засмя с дълбок гърлен смях.

— Никога. Представям си я как казва: „И между другото, Кони, имаш един малко черен брат, дете живее някъде в Англия.“ По-скоро би умряла.

— Помните ли един човек на име Стейси? — попита Синкфилд.

— Джим Стейси? Разбира се, че помня Джим. Майка ми работеше при него. — Тя ме погледна. — Имате удивителна памет, мистър Лукас. Онзи телефонен номер, който споменах завчера — на него се обаждах, за да съобщя на майка си, че съм се прибрала от училище благополучно, — това беше номерът на Стейси.

— Разбрах.

— Бяхте ли при Стейси?

Кимнах.

— Бях.

— Все така очарователен ли е?

— Приказен — рекох аз.

— Този Стейси — обади се Синкфилд, — той е знаел, че сте във Вашингтон. Знаел е, защото преди да умре, майка ви му дала нещо, което той е трябвало да ви изпрати. Дала му и още нещо, което е трябвало да изпрати на Олтигбе в Лондон. Рекох си: какво ли е онова нещо, дето ви е пратила майка ви?

Тя се усмихна на Синкфилд. Усмивката ѝ беше очарователна.

— Семейната библия, лейтенанте.

— Семейната библия, значи?

— Точно така.

— Случайно не се ли намира някъде наоколо?

— Нямам слабост към библиите, лейтенанте. Особено към семейните библии на моето семейство. Никога не съм харесвала особено семейството си, не харесвам и семейната библия. Изхвърлих я.

— И това ли е всичко, което получихте от майка си? — рече Синкфилд.

— Не, имаше и едно писмо. В него имаше много разкажание. Гуен съжаляваше, че не е била по-добра майка. Е, и аз съжалявам, че Гуен не беше по-добра майка. Можеше да свърши работа.

— Но не споменава нищо за Олтигбе, така ли?

— Не.

— Ето, тъкмо това е малко странно — рече Синкфилд.

— Кое е странно?

— Това, че вие с Олтигбе, така да се каже, сте атакували фамилията Еймс по едно и също време.

Тя остана за момент замислена. После се усмихна отново.

— Естествено човек като вас би си помислил, че това е по-скоро заговор, отколкото съвпадение, лейтенанте, но мога да ви кажа само едно. Не знаех, че Игнейшъс е мой брат... ако наистина е бил... допреди пет минути. — Засмя се тихо. — Извинете — рече тя. — Още не мога да свикна с тази мисъл.

— Да — каза Синкфилд, — сигурно е така. — Той се обърна към мене. — Имаш ли въпроси, Лукас?

— Само един — отвърнах аз. Погледнах Кони Мизъл. — Случайно да познавате в Лос Анжелис една личност на име Беатрис Ан Уит? Позната също като Голямата Гадна Беа?

Тя повтори името с паузи.

— Голямата... Гадна... Беа? Не. Не, мистър Лукас, не познавам никого на име Голямата Гадна Беа. Трябва ли да познавам?

— Не — рекох аз. — Не мисля, че е наложително.

[1] Джеймс Бозуел (1740–1795) е близък сподвижник и биограф на Самуел Джонсън (1709–1784) — законодател на просветителската литература в Англия, филолог, езиковед, есеист, критик и поет, автор на известния „Речник на английския език“. — Б.пр. ↑

22.

Артър Дейн отново караше така, сякаш беше единственият на улицата. Често преминаваше от едно платно в друго, без да сигнализира. Влачеше се като опашка след други коли. Решаваше да изпревари, после тъкмо когато се е изравнил с някоя кола, променяше решението си, но продължаваше да кара редом с нея, като не даваше път на никой друг. Минаваше на червени светлини и се опитваше да игнорира жълтите. Беше от онези шофьори, към които неизменно се обръщаш с „тъпо копеле такова“.

На магистралата беше малко по-добре, но не много. Той караше или прекалено бързо, или прекалено бавно. Сложих си предпазния колан — нещо, което правя рядко.

— Напредвате ли, мистър Лукас? — рече Дейн.

— По малко. А вие?

— Ние си вършим нашата работа — каза той. — Бяхте в Лос Анжелис, нали?

— Точно така.

— Научили сте, предполагам, че Игнейшъс Олтигбе е брат на Кони Мизъл?

— От колко време знаете?

— От няколко седмици.

— Ако ми бяхте казали, можехте да ми спестите едно пътуване. Имате ли още нещо пикантно?

Дейн бръкна във вътрешния джоб на самото си.

— Мисис Еймс ме помоли да ви предам това — каза той. — Нещо като послание, написал съм го за нея — обобщавам всичко, което успях да сглобя досега.

Той ми подаде някакви сгънати листове тънка хартия.

— За сделка ли става дума? — попитах аз.

— Това решава мисис Еймс, не аз.

Разгънах тънките листове. Бяха два. Най-отгоре с малки черни главни букви беше напечатано „Дейн Секюрити Сървисис,

Инкорпорейтед“. Върху цялата страница по диагонал с шаблонни букви, големи един инч, бе изписано „ПОВЕРИТЕЛНО“. Буквите бяха червени.

— Добре е измислено — рекох аз.

— Кое?

— Поверителното.

— На клиентите им харесва — каза той.

— Мога ли да го задържа?

— Да — рече той, — можете да го задържите.

„Посланието“ носеше заглавие „Случаят Кони Мизъл“. Изложението започваше така, както започват повечето държавни послания с думите „Както ви е известно“. Там пишеше:

„Както ви е известно, след като научихме, че Кони Мизъл и Игнейшъс Олтигбе са от една и съща майка, Гуендолин Рут Симс Мизъл, насочихме усилията си към разкриването на връзка, която би доказала, че след смъртта на своята майка двамата са действали съгласувано. Такава не успяхме да открием. Следователно стигаме до заключението, че те са действали самостоятелно.

Фактите са следните: Гуендолин Рут Симс Мизъл, майка на Кони Мизъл, както и на Игнейшъс Олтигбе, е починала на двадесет и първи октомври миналата година. Била е на четиридесет и осем години. Починала е от силно алкохолно натравяне. По това време тя е живяла в Лос Анжелис с някой си Джон Пол Кърнс, петдесет и четири годишен, безработен.

По времето на смъртта на майка си Кони Мизъл вече е работела в «Багър Организейшън» тук, във Вашингтон. Работела е там от почти цяла година. Преди това е била наета от импресариото на някакъв музикален състав, чието турне във Вашингтон се провалило. Тогава Кони Мизъл се оказала изоставена в хотел «Хилтън», без почти никакви средства и с хотелиерска сметка от двеста шестдесет и четири долара. За четири дни се сдобила с достатъчно средства, за да си плати сметката в хотела и да се премести

в един мебелиран апартамент. Осведомители от хотела твърдят, че е прибягнала до проституиране, за да се снабди със средствата. Проучванията, които нашата организация направи в Сан Франциско за времето, когато Мизъл е посещавала девическия колеж «Милс», потвърждават предположението, че тя се е занимавала с проституция. Докато е учела в «Милс», в почивните дни е работела в Сан Франциско като кол-гърл, за да допълни стипендията си от колежа. Доколкото може да се установи със сигурност, Мизъл никога не е била арестувана.

Пет дни след смъртта на майка си Кони Мизъл е предложила на полковник Уейд Мори Багър да склонят сенатора Еймс да произнесе речта относно поглъщането на «Саут Плейнс». Полковник Багър, според собствените му думи, обяснил на Мизъл, че това е неразумна постъпка, тъй като сенаторът Еймс никога не би приел. Кони Мизъл заявила, че можела да убеди сенатора да произнесе речта и че това нямало да струва нищо на «Багър Организейшън» или в най-лошия случай — няколко хиляди. Според полковник Багър именно по време на една тяхна среща в кабинета на Еймс сенаторът настоял да му бъдат платени 2000 за тази реч. Сенаторът, отново според думите на Багър, обаче поискал да получи парите под формата на заем, който да финансира пътуването му до Калифорния. От направените по-сетне проучвания бе установено, че същия ден сенаторът не е имал нужда от тези пари.

Десет дни след смъртта на майка си Игнейшъс Олтигбе пристигнал във Вашингтон от Лондон и отседнал в дома ни мистър и мисис Едуард Б. Гист в Бетесда. Мериленд. Гистови били горещи привърженици на каузата на Биафра. Както знаете, Олтигбе е служил за кратко време в армията на Биафра. Именно чрез семейство Гист Олтигбе се е запознал с вашата дъщеря Каролин. Седмица след тяхната среща той се е преместил в апартамента ѝ в Джорджтаун. Той вече е живеел с нея, когато сенаторът държал речта за поглъщането на «Саут Плейнс».

Нашата организация смята, че речта относно «Саут Плейнс» можела да остане незабелязана, ако някой не бил осведомил журналиста Франк Сайз за възможен подкуп от 50 000 долара. Сайз отказа да съобщи каквото и да било за своя осведомител, но в замяна на информация, която няма никакво отношение към случая, той призна, че осведомителят му е бил жена. Доколкото ни е известно, само две жени са могли да знаят за взетите от сенатора 2000 или предполагаемите 50 000 долара. Едната, разбира се, е Кони Мизъл. Другата жена е личната секретарка на сенатора, мисис Глория Пипълс. Мисис Пипълс категорично отрича да е била осведомителката на Франк Сайз и ние сме склонни да ѝ вярваме. Следователно стигаме до заключението, че е била Мизъл. Трябва да заключим също така, че сенаторът по всяка вероятност е знаел за това.

Не успяхме да открием друга връзка между Кони Мизъл и Игнейшъс Олтигбе, освен обстоятелствата около тяхното раждане. Те са се срещнали, след като сенаторът заживял с Кони Мизъл в «Уотъргейт». Дъщеря ви и Олтигбе са били чести посетители в апартамента на сенатора. Трябва да се предполага, че именно по време на тези посещения дъщеря ви Каролин е открила сведенията, които била готова да предаде на сътрудника на Франк Сайз — Дикейтър Лукас. Също така трябва да се предположи, че Каролин е била убита, защото е открила тези сведения.

Начинът, по който е била убита, е сложен, изискващ познанията на специалист по взривно дело. Освен това трябва да се предположи, че само някой, който е много близък на Каролин, е могъл да направи подмяната на куфарчетата. Тук би трябвало да се спомене, че Игнейшъс Олтигбе, благодарение на службата си в 82-ра въздушнодесантна дивизия, е бил специалист по взривно дело.

За известно време поддържахме хипотезата, че той може да е действал съгласувано със сестра си — Кони Мизъл. Но последвалото негово убийство като че ли

изключва тази възможност. Трябва да приемем, че Игнейшъс Олтигбе, независимо по какви причини, е действал напълно самостоятелно. Трябва да заключим също, че този, който е убил вашата дъщеря, е убил и Олтигбе.

Опитахме се — безуспешно — да установим какво общо имат с миналото на сенатора Кони Мизъл, майка ѝ, нейният брат Олтигбе и баща ѝ — Франсис Мизъл, петдесетгодишен, когото открихме в Сан Франциско. Във всеки случай Мизъл отрича, че е баща на Кони Мизъл. Твърди, че заболяване от заушки в юношеската му възраст го е направило безплоден. Носи у себе си писмо отпреди двадесет години от някакъв доктор от Лос Анжелис, удостоверяващо този факт. Франсис Мизъл казва, че от десет години не е виждал Кони Мизъл, нито е имал никакви вести от нея.

Искрено съжаляваме, че не ни се удаде да разберем каква власт има Кони Мизъл над сенатора. Независимо от вашите лични чувства, отново подчертаваме, че сексуалната природа на Кони Мизъл я прави изключително привлекателна за някои мъже. Необходимо е да отбележим, освен това, че преди пет дни сенаторът е променил завещанието си, като е направил Кони Мизъл своя единствена наследница.

Ако настоявате, ще продължим разследването на случая Кони Мизъл и на двете убийства. Но трябва да повторим онова, което вече ви съобщихме устно: убедени сме, че каквато и власт да има Кони Мизъл върху съпруга ви, същността ѝ никога не ще бъде разкрита, освен ако самата Мизъл или сенаторът не решат да го сторят.

Ето защо, след като обмислихме решението си, молим да ни позволите да се оттеглим.“

— Е, доклада си го бива — рекох аз, като го сгънах и го прибрах във вътрешния джоб на сакото си. — Имате хубав стил.

Дейн изпревари една кола отляво, а аз затворих очи. Почти бях забравил колко лошо кара.

— Нещо в него изненада ли ви?

— Ами не знаех, че е била проститутка.

— В „Хилтън“ се е позабавлявала доста, за да се измъкне от положението — рече той. — Взимала е по сто долара.

— Кой ви каза?

— Техният детектив.

— Той откъде знае?

— Предполагам, че е бил номер едно. Безплатно.

— О?

— Докато учила в „Милс“, тя работила в „Сейнт Франсис“^[1] в Сан Франциско.

— Може би там я е срещнал сенаторът? — казах аз.

Дейн поклати глава.

— Не се получава. Разписанията не съвпадат.

— Наистина ли смятате, че тя стои зад всичко, а?

— Кони Мизъл ли?

— Да.

— Разбира се, че тя — рече той. — Лошото е, че никой няма да успее да го докаже.

— Защо?

— Защото никой няма да разбере с какво тя държи сенатора.

— Според вас какво е то? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Нямам никаква представа. Но е нещо ужасно должно и страшно гнусно. Нещо, което още повече ще съсипе живота му. Погледнете какво става с него. Обвиниха го във взимане на подкуп и трябваше да напусне Сената. Убиха дъщеря му. Раздели се с жена си. Загуби приятелката си — малката Глория Пипълс. Убиха приятеля на дъщеря му. И всичко това, защото някога си бил направил нещо или на него са му направили нещо и той не би могъл да понесе то да стане обществено достояние.

— Дъщерята ме притеснява — рекох аз.

— Защо?

— Всичко останало мога да проумея, не мога да проумея как е допуснал да убият дъщеря му.

— Нищо не е допуснал. Тя сама си е виновна.

— Но са я убили заради него — рекох аз.

— Точно така.

Поклатих глава.

— Не мога да го проумея.

Дейн ме погледна. Гледа ме прекалено дълго за човек, който кара кола със седемдесет мили в час.

— На колко сте години, Лукас? — попита той.

— На трийсет и пет.

— Аз съм на четирийсет и шест. В бранша съм от двайсет и три годишна възраст. Това е половината от живота ми и ако съм научил нещо за двайсет и три години, то е, че нямам понятие какво може да направи човек, когато е поставен натясно. И кажи-речи, единственото нещо, което съм научил, е, че такива хора ще сторят едва ли не всичко, за да си спасят кожата. Разказват какви ли не истории за хора, които уж били готови да дадат живота си за приятеля. Но ако искам да запазя илюзиите си, не бих се вглеждал в тези истории прекалено внимателно.

— Не струват, а?

— Не съвсем — рече Дейн.

— Откога се занимавате с този случай? — попитах аз.

— От два месеца.

— И не сте открили с кого работи тя — ако работи с някого?

Той поклати бавно глава.

— Не се среща с никого. Прекалено е умна, за да го прави. Никакви среднощни срещи около паметника на Линкълн^[2], ако имате предвид това.

— А телефона? — казах аз. — Сигурно го подслушвате?

— В чантата си държи цял куп монети — рече той. — В случай че иска да позвъни на някого. Освен това съществува и пощенската служба на Съединените щати. От време на време пише по някое писмо и го занася чак в централната поща, за да го пусне.

— Значи се оттегляте, а?

— Точно така.

— Защо иска да ме види мисис Еймс? — попитах аз.

— Каза, че иска да види двама ни.

— По какъв въпрос?

— Във връзка с някакви сведения, които са й попаднали.

— Загатна ли нещо?

— Загатна. Каза, че щели да очароват Франк Сайз, а мене щели да задържат на тази работа.

— Трябва да е нещо страхотно — рекох аз.

— Да, трябва да е нещо страхотно, за да ме задържи на тази работа.

[1] Хотел в Сан Франциско. — Б.пр. ↑

[2] Паметникът ма Линкълн се намира в голям парк край брега на река Потомак. — Б.пр. ↑

23.

Минаваше три, когато Дейн зави с кадилака си по алеята, водеща към високата просторна къща с тъмнозеления покрив. Въпреки нехайното му шофиране, постигнахме добро време. От „Уотъргейт“ до „Френското заливче“ пристигнахме за по-малко от два часа.

Слязохме от колата и Дейн натисна звънеца. Докато чакахме, аз се любувах на резбованите крила на голямата стара врата. Изваяните воители с щастлив вид се отправяха в кръстоносен поход. Когато се връщаха, не изглеждаха толкова щастливи.

На Дейн му омръзна да чака и отново натисна звънеца. Тъй като нищо не се случи в следващите две-три минути, той хвана голямата пиринчена топка. Остана изненадан, когато тя се завъртя.

— Почакайте малко — рече той и отстъпи назад.

— Какво става?

— Да проверим дали има някой. — Той се обърна и тръгна надясно. Последвах го. Когато стигна до четириместния гараж, Дейн спря. Спускащата се врата беше вдигната и вътре се виждаха черен кадилак с четири врати, едно сравнително ново камаро и голям джип.

— Има едно свободно място — рекох аз.

Дейн поклати глава.

— Сенаторът е с колата си. Той има олдсмобил.

Дейн се обърна и тръгна обратно по пътеката с червеникава циментова настилка. Отново завъртя пиринчената топка и бутна вратата. Той влезе, а аз го последвах.

— Мисис Еймс — извика той. Като не чу отговор, се провикна: — Има ли някой? — Не бих казал, че изкрещя.

— Може да са навън при кучетата или конете — казах аз.

— Може. Нищо не ни пречи да я почакаме в дневната.

Минахме през широкото, добре подредено преддверие и се озовахме в дневната с нейната великолепна камина и също тъй великолепен изглед към залива Чесапийк. На около половин миля от брега някаква яхта лениво браздеше синята вода.

Подносът с напитките стоеше върху масичката за кафе. Имаше уиски, лед, сифон и чаша. Бутилката беше наполовина пълна. Масичката бе сложена пред дългата писка кушетка. Луиз Еймс седеше на кушетката. Носеше светлосини пликчета и имаше две червени дупки точно над голата си лява гръд. Устата ѝ бе отворена, очите — също. Главата ѝ бе неестествено наклонена на една страна. Беше мъртва. Изглеждаше леко изненадана от този факт.

— Боже господи! — промълвих аз.

Дейн не каза нищо. Той пристъпи към Джонас Джоунс, стройния млад мъж, който сервираше напитките, оседлаваше конете, караше колата и обслужваше господарката. Джонас Джоунс беше съвършено гол. Лежеше по гръб на пода, устата му бе изкривена в гримаса, сякаш го бе заболяло от това, че умира. На гърдите му също имаше две малки червени дупки. Близо до дясната му ръка лежеше револвер. Приличаше на тридесет и осемкалибров, с къса и дебела цев. Тогава забелязах кръвта. Имаше много кръв.

— Хайде — рече Дейн.

— Къде?

— Където навярно е започнало всичко. В спалнята.

Отново се озовахме в преддверието, завихме надясно и след като отворихме една-две врати, открихме онова, което очевидно беше господарската спалня. Вътре имаше огромно легло, от онези с нестандартните размери. То беше в безпорядък, завивките се бяха свлекли на пода. В стаята имаше шкаф, тоалетка, шезлонг и картина на стената — натюрморт. Или ставаха три натюрморта. На пода се виждаха две купчинки дрехи, мъжки и женски. Спалнята имаше изглед към залива. Забелязах, че яхтата все още пухтеше недалеч от брега, явно напук на всичко.

— По дяволите — каза Дейн, обърна се и излезе. Тръгнах подире му като дресиран пудел.

В дневната Дейн отиде до кушетката, прегъна широкия си кръст, за да разгледа по-добре покойната мисис Робърт Ф. Еймс. Когато свърши, той се изправи, отиде до тялото на Джонас Джоунс, покойника от Маями Бийч, коленичи, огледа го за момент, после стана и отиде до телефона. Вдигна слушалката, набра пула и зачака да се обади телефонистът.

— Спешен случай — каза Дейн в слушалката. — Името ми е Артър Дейн. Аз съм частен детектив и искам да съобщя за едно убийство и едно самоубийство.

Той продължи да говори, но вече не го слушах. Вместо това, отидох до Луиз Еймс и я разгледах отново. Тя изглеждаше все така изненадана от своята смърт. Лявата ѝ ръка бе свита в юмрук. Погледнах през рамо към Дейн. Все още говореше по телефона, с гръб към мене. Разтворих левия юмрук на Луиз Еймс. Тя стискаше два ключа. Като че ли бяха ключове от врата. Върху широкия край на единия, точно под дупчицата, беше залепено късче тиксо. Под него се виждаше парченце хартия, точно толкова голямо, че да побере номера, който бе напечатан там. Номерът беше 712. Пуснах двата ключа в джоба на самото си.

Дейн стоеше на телефона. Отидох до мястото, където Джоунс лежеше мъртъв, и втренчих поглед в него. Имаше вид, сякаш още го болеше. Не стискаше нищо в ръцете си, така че преброих отново дупките от куршуми по гърдите му. Все още бяха две.

Артър Дейн се обърна — току-що бе затворил телефона — и рече:

— Свързах се с кабинета на шерифа. Един от помощниците му тръгва насам.

— Как така самоубийство? — попитах аз. — Два пъти е стрелял в себе си.

Дейн сви рамене.

— Лошо си е свършил работата. Често се случва със самоубийците. Скоро четох за някаква жена. Отишла до погребалното бюро с колата си, паркирала я, влязла вътре, предплатила за погребението си, после излязла, седнала в колата и изстреляла пет куршума в себе си. Още е жива.

— Познавахте ли го?

— Кого? Джоунс ли?

— Да.

— Виждал съм го.

— Разговаряли ли сте с него? — попитах аз.

— Не.

— Тук изпълняваше службата на расов жребец и беше много доволен от образа си в огледалото. Дори може да е бил влюбен в себе

си; повечето са такива. Не е изключено да е убил Луиз Еймс. Но ако беше той, сега щеше да е прекосил четирите щата, нямаше да лежи там и да цапа килима с всичката тая кръв.

Дейн отново сви рамене.

— Всичко това можете да разправите на помощник-шерифа — рече той. — На тях им допадат аматьорските теории.

— Не приемате ли моята версия?

— Приемам това, което виждам — каза Дейн. — Както виждам, като начало следобед са се търкаляли в леглото. Или дори по обяд. Виждам наполовина празна бутилка алкохол. Виждам мъртва жена с два куршума в гърдите, все още по пликчетата, така че може вече да са били свършили, когато е избухнала кавгата, или са се канели да започнат. Ще направят анализи и всичко ще се изясни. Виждам един мъж проснат на пода и оръжие на три и половина инча от ръката му. Това е револвер, така че парафиновата проба ще свърши добра работа. И вероятно по оръжието ще открият неговите отпечатащи. Само едно нещо не е наред — прострелял се е два пъти, но самоубийците са смахнати, иначе нямаше да са самоубийци. В едно съм сигурен. Шерифът на Талбът няма да си губи времето с психоанализи на този красавец тук. За шерифа това е само още един труп и ако може да приключи със случая, като му лепне етикета „убийство и самоубийство“, тъкмо това ще направи.

— Наистина ли смятате, че е убийство и самоубийство?

— Това виждам — каза Дейн. — Ще си направят анализите. Ще изчислят под какъв ъгъл е изстрелян куршумът; ще потърсят отпечатащи, за да разберат дали е натиснал спусъка с палеца или с показалеца. Ще видят степента на изгаряне на барутните частици, за да определят от какво разстояние е стреляно. Ще вземат проби, за да установят какво количество алкохол са поели. Ако са били достатъчно пияни, това ще даде още една възможност на шерифа да приключи всичко по най-бързия начин.

— Все пак моята хипотеза за двойното убийство има страшно сериозен аргумент.

— Така е — каза Дейн. — На никой не му се е искало тя да ни съобщи онова, което се канеше да ни съобщи.

— На първо място това е Кони Мизъл.

— Но тя си има доста добро алиби — рече Дейн.

— Какво е то?

— Беше с мен.

— Добро алиби наистина — казах аз.

— Пропуснахте един човек, когото също можем да наредим сред заподозрените — рече Дейн.

— Никого не съм пропуснал — отвърнах аз. — Ще стигна и до него.

— Сенатора ли?

— Именно. Както казвате, изглежда, има нещо толкова ужасно в миналото му, че е готов да понесе всичко, дори смъртта на дъщеря си, само и само да запази тайната. Ами да допуснем, че по някакъв начин жена му е открила това ужасно нещо.

— Как? — попита Дейн.

— За бога, не знам как, но да речем, че е разбрала. Може да се е обадила на своя не съвсем бивш съпруг и да е казала, че има намерение да го издаде. Той скочил в олдсмобила, пристигнал тук, изненадал ги в леглото и ги застрелял, раздавайки правосъдие по неписаните закони.

— О, Лукас, по дяволите!

Вдигнах рамене.

— Все пак това е хипотеза, макар да не я бива много. Както разбирам, вие сте твърдо за убийство и самоубийство.

— Може би — рече Дейн. — Но след като дадохте идеята, мисля, че сенаторът е имал много сериозен мотив.

— Какъв?

— Към осемнайсет милиона долара. Сега, когато дъщерята е мъртва, той остава единствен наследник на жена си.

24.

Пръв пристигна помощник-шерифът. Беше сух мъж с изпито лице и светлосиви очи, които не изглеждаха особено весели. Попита ни за имената, записа си ги старателно, после отиде да разгледа трупове.

— Това приятелче отиваше право на бесилото, а? — рече той, след което почти не продума, докато не пристигна шерифът.

Шерифът изглеждаше към петдесетте и това явно не му беше първото убийство. Бе грамаден мъж, по-висок от мене и един път и половина по-дебел, имаше квадратно простодушно лице и малки, проникателни кафяви очи, от които едва ли можеше да убегне нещо. Водеше екипа си от експерти и след като огледа всичко и претърси къщата, ни повика с Дейн в кухнята.

Оставих Дейн да говори повече и той разказа всичко като свидетел с професионален опит. Реших, че говори много по-добре, отколкото пише. Шерифът изслуша Дейн, а после и мене. Слушаше търпеливо с точно толкова интерес, колкото да ни накара да говорим. Когато свършихме, той погледна към Дейн и рече:

— Значи смятате, че е убийство и самоубийство, а?

— На такова прилича — каза Дейн.

— Хубаво ще бъде, ако е така.

— Вие не сте ли на същото мнение?

— Не съм казал такова нещо, мистър Дейн. На това семейство му се насъбра много, нали? — Той не изчака отговора. — Учудвам се, мистър Лукас, че още не сте позвънили на Франк Сайз — това е „мълния“.

— Той не си пада по такива новини — отвърнах аз.

— Може и да е така — рече шерифът, — но сигурно някои други ще се заинтересуват. Когато се разчуе, от „Балтимор Сън“ ще пристигнат веднага. И от „Вашингтон Пост“. От телевизията. От радиото. Няма да се изненадам, ако това не бъде сензацията на вечерните новини — Уолтър Кронкайт и другите там. Съпругата на

бивш сенатор и нейният... м-м, не знам какъв си... намерени убити. От това ще излезе добър материал.

— Сигурно — рекох аз, защото шерифът гледаше мен, сякаш чакаше потвържденията.

— Разбира се, ако е убийство — самоубийство, както казва мистър Дейн, от това няма да излезе нищо интересно, нали? Искам да кажа, пак ще бъде сензация, но само за ден-два.

— Значи няма да бъде убийство — самоубийство, така ли? — обадох се аз.

— Е, не веднага, мистър Лукас. Не, докато не извърша пълно разследване, не се запозная с доклада на следователя и не чуя мнението на експертите. Искам да кажа, че не бива да бързаме със заключенията си, когато богатите почнат да се избиват наоколо. На другите богаташи може да не им хареса.

— Тази година няма избори, нали? — рекох аз.

Шерифът се ухили.

— Не, миналата година имаше. Спечелих с мнозинство, така да се каже. Спечелих толкова гласове може да се каже, че ми дадоха мандат, ако на шерифите въобще дават мандат. Мисля, че биха могли да ми дадат все пак — за поддържане на реда и законността, нали?

— Не виждам защо да не ви дадат — казах аз.

— Днес ще ви трябваме ли още? — попита Дейн.

Шерифът се замисли.

— Не, мисля, че не. Но трябва да наминете утре или в другиден и да дадете писмени показания. Дотогава може да ми хрумнат още някои въпроси. — Той замълча за момент, а умните му кафяви очи се плъзнаха по лицата ни. — Или да се сетите за нещо, което сте забравили да ми кажете.

— До скоро виждане, шерифе — рече Дейн.

— И още нещо — каза шерифът. — Някой от вас знае ли кой от окръг Колумбия разследва убийството на малката Еймс и на приятеля ѝ.

— В отдел „Убийства“ ли? — попитах аз.

— Да.

— Синкфилд — отвърнах аз. — Дейвид Синкфилд. Лейтенант.

— Приятелят на момичето беше негър, нали?

— Бяла майка, черен баща — рекох аз.

— Мислите ли, че този лейтенант Синкфилд ще се заинтересува, ако му телефонирам и му съобща какво става тук?

— Мисля, че ще ви бъде безкрайно благодарен — казах аз.

Обратното пътуване до Вашингтон с Дейн на волана не беше ни по-добро, ни по-лошо. Сега не говорехме много. Но този път му бях почти благодарен за отвратителното каране. То отвличаше мисълта ми от онзи израз на лека изненада, изписан върху лицето на мъртвата Луиз Еймс.

Хвърлих поглед към Артър Дейн. Повече от всякога имаше вид на банкер. Седеше тежко и отпуснато зад кормилото, с разкопчано сако и изхвъркнало шкембе. Бе праметнал небрежно дясната си ръка върху облегалото на седалката. С двата пръста на лявата си ръка управляваше волана при скорост 75 мили в час. Бях сигурен, че ако спуска гума, Дейн ще настъпи автоматичните спирачки, ще завърти кормилото в погрешна посока и сигурно ще се преобърнем седем пъти, и ако някой от нас остане жив, няма да може да излезе от колата, защото вратите ще заядат, а автоматичните прозорци няма да се отворят.

— Досега не сте ли убили някого? — попитах аз.

Той ме погледна. Зелените му очи отново се откъснаха от пътя за твърде дълго време.

— Какво искате да кажете?

— С вашето каране — рекох аз.

— Дори не съм имал произшествие.

— Трудно ми е да повярвам.

— Не ви ли харесва моето каране?

— Мисля, че е отвратително.

Дейн замълча. Помислих си, че се нацупи. Хвана кормилото с две ръце.

— Научих се да карам едва на двацет и пет години. Повечето хора се научават по-рано.

— А вие защо не се научихте по-рано?

— Защото — отвърна той спокойно — преди това не можех да си позволя да имам кола.

— А сега карате кадилак — казах аз.

— От малките.

— Мога ли да ви задам едни личен въпрос? На Франк Сайз му харесват личните въпроси.

— Не ме е грижа какво му харесва на Франк Сайз, но можете да питате. Все пак не знам дали ще ви отговоря.

— Колко пари спечелихте от случая Еймс?

Дейн помълча. Накрая рече:

— Защо да не ви кажа? Условието беше твърд хонорар, двайсет хиляди на месец — в предплата.

— Значи към четиридесет хиляди долара, нали?

— Точно така.

— Мислите ли, че мисис Еймс получи онова, за което е платила?

Той отново ме погледна. Аз вперих очи в пътя, готов да сграбча кормилото.

— Ще го получи, когато свърша със случая.

— Мислех, че вече сте приключили.

Той поклати глава.

— Промених решението си.

— Защо?

— Поради две причини отвърна той. Първата е, че искам да разбера какво толкова ужасно има в миналото на сенатора.

— А другата причина?

— Другата причина е, че не обичам да връщам пари, а на мене ми е платено до края на месеца.

Във Вашингтон влязохме по Ню Йорк Авеню и аз накарах Дейн да ме остави на Седма улица. Беше почти шест часът. На ъгъла на Седма и Ню Йорк Авеню има магазин за алкохолни напитки, влязох вътре и купих бутилка шотландско уиски — този път „Блек енд Уайт“. Мушнах бутилката в задния си джоб, излязох, магнах на едно такси да спре и казах на шофьора да ме откара до Вашингтонския болничен център на Ървинг Стрийт.

На регистратурата ми дадоха малка карта и без особени затруднения открих отделение Р-1. Отделението имаше двойна врата, която беше заключена. Вратата беше от дебело стъкло, защитено от двете страни със стоманена мрежа. През стъклата и стоманената мрежа се виждаше дълъг коридор. По него сновяха хора, някои бяха с

обикновени дрехи, други по халати и пижами. До вратата имаше звънец и аз го натиснах.

Една сестра се приближи след малко и откряна едва-едва вратата. Беше слаба негърка с очила в златни рамки.

— Да? — каза тя.

— Бих искал да видя Глория Пипълс.

— Кой сте вие?

— Адвокатът й. Казвам се Дикейтър Лукас.

Сестрата поклати глава.

— Не знам — рече тя. — Мисис Пипълс не се чувства много добре. Докторът каза, че не бива да има посетители.

— Нося й хубави новини — рекох аз. — Това може да й подейства добре.

— Късно е за посещения.

— Няма да се бавя, трябва да я видя по много важен въпрос.

— Казахте, че сте нейният адвокат?

— Точно така.

— Е, хайде, само че не се бавете.

Тя отвори вратата и аз влязох вътре. Висок рус младеж на около двадесет и четири години, чиято лява ръка от лакътя почти до пръстите беше в гипс, приближи към нея и каза:

— Аз си тръгвам.

— Никъде няма да ходиш, Фреди — отвърна сестрата. — Хайде, връщай се в стаята си.

— Не — рече той. — Тръгвам си. Брат ми идва да ме вземе.

— Е, добре, ако можеш да минеш през тази врата, върви.

Младежът поклати глава.

— Не — рече той със спокоен глас, — вратата е заключена. Трябва да я отвориш.

— Казах ти, че няма да я отворя.

— Отвори вратата! — изкрещя младежът.

Сестрата въздъхна.

— Кажи ми защо си толкова лош, а? Хайде ела.

Тя го хвана за дясната ръка и го обърна назад.

— Иди да гледаш телевизия — рече тя.

— Брат ми идва да ме вземе — каза той. — Трябва да мина през тази врата.

— Ще те пусна по-късно — рече тя. — Сега иди да гледаш телевизия.

Младежът се позамисли, кимна и се отдалечи надолу по коридора.

— Какво му има? — попитах аз.

— Опита се да си пререже вените. Но както повечето от тези, които наистина искат да го направят, а не само да се порежат леко с бръснача, е засегнал сухожилието. А да шиеш сухожилие е мръсна работа.

— Само това ли?

— А, имате предвид държането му? Той тъкмо излиза от шокова терапия. След шоквата терапия всички се държат така. За известно време си губят паметта. — Тя поклати глава. — В това отделение са все такива — откачени. — Тя посочи една от вратите по коридора: — Мисис Пипълс е тук, вътре. Първо чукунете, да не я сварите в неудобно положение.

Почуках и някакъв глас каза „влез“. Влязох, Глория Пипълс седеше на едно кресло. Носеше кремав халат и синя нощница. Краката ѝ бяха обути в бели мъхести чехли. В стаята имаше болнично легло, тоалетка, мивка и един стол с права облегалка.

Глория Пипълс седеше свита на кълбо, с клюмнала глава. Тя бавно вдигна поглед към мене. Очите ѝ бяха зачервени от плач. Върхът на носа ѝ — също. Косата ѝ беше в безпорядък.

— Здравей, Глория — казах аз. — Как е настроението?

— Аз не съм за тук — рече тя. — Това е психиатричното отделение. Аз не съм луда.

— Кой те доведе тук?

Тя поклати глава.

— Двама мъже. Не ги познавам. Дойдоха вкъщи днес следобед и казаха, че работят за Луиз Еймс.

— По кое време днес следобед?

— Към два. Дойдоха към два часа и ми казаха, че Луиз искала аз да си почина. Не разбирах за какво говорят. Нямах нужда от почивка. Позвъних на Луиз, но никой не отговори. Казаха ми, че всичко било уредено и че мога да отида в болницата и да си почина. Наистина бях разстроена. Бях уморена. Затова се съгласих да тръгна с тях и ето ме тук.

— Смятат, че си прекалила с пиенето.

— Кой каза?

— Мисис Еймс го е казала. Казала е, че си се обаждала по всяко време и не си говорила много свързано.

Глория Пипълс яростно заклати глава.

— Не съм й звънила. Тя ми се обади.

— За какво ти се обади?

Тя отново поклати глава.

— Не ми се говори за това.

— Колко успя да изпиеш днес, Глория? Но без да ме лъжеш.

— Изпих една бира на обяд. Това е всичко.

— А вчера?

Тя помисли малко.

— Две мартинита точно преди вечеря. Това е всичко. Напоследък не съм пила много. Откакто ти беше при мен. Тогава ми донесе скоч, нали?

— Точно така.

— Де да беше донесъл и сега.

— Може би нося — рекох аз.

Тя се поразвесели. Полека-лека надеждата просветли лицето й, повдигайки ъгълчетата на устните й.

— Не се шегуваш, нали?

— Не.

Тя огледа стаята.

— Трябват ни чаши. Можеш ли да донесеш чаши? И нещо да го смесим?

— Откъде да взема чаши?

— От стаята на сестрите. Ей там, в коридора. Те имат чаши и всякакви плодови сокове. Донеси някакъв плодов сок.

— За скоча?

— Ябълков сок — рече тя. — Сетих се, че имат ябълков сок. Ще върви със скоча.

Погледнах я и поклатих глава.

— Не знам, Глория. Тук си, за да спреш да пиеш.

— Казах ти, че нямам нужда от сух режим. Това, от което имам нужда сега, е малко алкохол.

— Много ли ти се пие?

Тя извърна поглед.

— Доста.

— Разкажи ми за какво си говорихте с мисис Еймс и после ще пийнеш — казах аз, чувствайки се страшно великодушен в този момент. Не само бях великодушен, но и облекчавах страданията на отчаяните. Носех алкохол на тъжни женици в болниците, за да могат да се напият и да се почувстват по-добре. Бях по-добър от благотворителна дама.

Но Глория Пипълс не прие моето предложение. Тя поклати глава и се нацупи. После каза:

— Първо ми дай да пийна. Тогава може да поговорим.

Кимнах.

— Ябълков сок, а?

— Ябълков сок — отвърна тя.

Отправих се към сестринската стая. Там имаше пластмасова кофа, пълна с лед, бутилки и консервени кутии с най-разнообразни сокове. Слабичката сестра със златните очила ме наблюдаваше, докато наливах ябълков сок в две пластмасови чаши.

— Каза, че искала нещо за пиене — обясних аз.

Сестрата кимна одобрително.

— Трябва да приема много течности.

— Изглежда ми доста добре — рекох аз. По-добре, отколкото очаквах.

— Хм — каза сестрата. — Трябваше да я видите, като я доведоха към два часа. Здравата се беше наквасила. После му удари един хубав сън.

— Беше се подредила, а?

— Беше пила и още как, но не ябълков сок.

Отнесох двете чаши с ябълков сок в стаята на Глория Пипълс. Щом ги видя, тя прехапа устни, изправи се и посегна към тях. Ръцете ѝ трепереха.

— Застани там, до вратата — рече тя.

Останах до полуотворената врата.

— Не пускай никого — каза тя, занесе чашите до умивалника и изля повечето от ябълковия сок. После се обърна към мене: — Хайде, налей.

Извадих бутилката от джоба си, отвих капачката и напълних двете чаши с уиски. Глория Пипълс ми подаде едната, като разля само малко от съдържанието ѝ. С две ръце вдигна своята чаша до устните си. Отпи две дълги глътки, въздъхна, отново седна и затършува из джоба на халата си. Извади пакет „Кент“, изтръска една цигара до половината и я издърпа с устни.

— Имаш ли кибрит? — попита тя. — Не ми разрешиха да държа кибрит у себе си. Трябва да използвам електрическата запалка там на бюрото.

Запалих ѝ цигарата, после запалих една за себе си.

— Разкажи ми всичко, Глория.

Алкохолът бе започнал да действа. Страните ѝ сега добиха цвят. Тя държеше по-здраво цигарата и чашата си. Дори ги хвана с една ръка, за да приглади косата си, от което нямаше голяма полза.

— Луиз каза, че съм я търсила, така ли? — попита тя.

Кимнах.

— Така разбрах.

— Но аз не съм я търсила. Никога не бих я потърсила. Тя ми се обади.

— Защо ти се обади, Глория?

— Искаше нещо.

Бях търпелив. Добрите самаряни винаги са търпеливи.

— Какво искаше?

— Смяташе, че ако той успее да влезе там, ще могат да разберат каква е работата.

В Библията има и един Йов, разбира се. Той би могъл да ми съперничи донякъде в тази игра на търпеливост. Но не много.

— Кой е този той?

— Нейното „галено кученце“. Онази буца. Онова влечуго, на което плаща да я чука.

— Джонас Джоунс — рекох аз.

Тя отпи нова глътка, после кимна.

— Точно той. Джонас Джоунс.

— Къде трябваше да влезе той?

— В апартамента им.

— В чий апартамент?

— На Боби и на оная кучка Мизъл.

— А ти имаше ключове за него, нали?

Трябваше да мине известно време, преди думите ми да стигнат до съзнанието ѝ — навярно поради алкохола и успокоителните, които ѝ бяха дали.

— Как разбра? — попита тя. — Никой не знаеше, че имам ключове от апартамента.

— Луиз Еймс е знаела — рекох аз.

— Това е друго. Тя знаеше, че винаги държа у себе си дубликати от неговите ключове. Той постоянно ги губеше.

— Ти още работеше при сенатора, когато той купи апартамента в „Уотъргейт“, нали?

Тя поклати глава.

— Тогава не работех при него. Работех при Кюк. Но пазех дубликати от ключовете му и когато купи апартамента в „Уотъргейт“, постарях се да осигуря два допълнителни комплекта от тях. Продължавах да се грижа за него дори когато вече не му трябвах.

— Ти какво направи? Прати ли ключовете на Луиз Еймс?

Тя отново поклати глава.

— Не, Джонас дойде да ги вземе.

— И после?

Глория пресуши чашата си.

— Ще отида за още ябълков сок — рече тя.

— Ето — казах аз, подавайки ѝ чашата си. — Вземи моята. Не съм я докосвал.

Това я пооживи. Усмихна ми се признателно. Бях добрият чичко доктор, който предписваше най-хубавото лекарство на света.

Тя отпи още една голяма глътка.

— Не се безпокой. Няма да се оливам.

— Знам, че няма — казах аз. — Но какво стана, след като даде ключовете на Джонас?

Глория сви рамене.

— Сигурно се е вмъкнал там и е намерил онова, което са търсели. Поне така ми каза тя.

— Кога?

Тя се замисли.

— Вчера. — Закима енергично с глава. — Ъ-хъ, точно така, вчера. Тогава ми се обади Луиз и ми наговори всички онези ужасни

неща.

— Какви ужасни неща?

— За Боби и мене. Каза ми, че знаела за нас през цялото време, още от самото начало, но не й пукало, защото това, че спял с мен, било нещо като хоби. Но каза, че с Кони Мизъл било съвсем различно. Каза, че Кони Мизъл била съсипала живота на Боби и сега тя щяла да съсипе живота на Кони Мизъл.

— Как?

— И аз това я попитах. Как?

— Какво отговори тя?

— Само се изсмя и каза, че ще науча всичко от рубриката на Франк Сайз.

— Какво стана после?

— После нищо. После тя затвори, а аз изпих две мартинита. Е, може да са били и три. Бях малко разстроена. — Тя се разплака. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Страхувах се, че ще се разридае, затова станах, отидох при нея и я потупах непохватно по рамото.

— Хайде, хайде — рече добрият, недодялан доктор Лукас. — Всичко ще се оправи — казах аз. Помислих си да кажа пак „хайде, хайде“, но не можах. — Какво има сега?

Тя вдигна очи към мен. Те плуваха в сълзи. Носът ѝ беше зачервен.

— Лъки — рече тя.

— Лъки ли?

— Котаракът ми. Тръгнах и го оставих, не знам какво ще яде и изобщо, а досега никога не е оставал сам.

Намерих една поспа кърпа и избърсах сълзите ѝ.

— Хайде — рекох аз. — Пийни си. Не се тревожи за Лъки. Аз ще се погрижа за него.

— Ти... наистина ли? — каза тя и завря нос в чашата си.

— Знам едно място в Силвър Спринт. Едно много луксозно заведение, предназначено само за котки. Понякога вода моя котарак там. Харесва му. Котките си имат телевизия и всичко. Ще взема Лъки и ще го заведа там.

Сълзите спряха, но почнаха хълцанията.

— Той... той харесва метеоролога.

— Метеоролога ли?

— По телевизията... харесва метеоролога. Девети канал. Винаги го гледа.

— Ще кажа на собственичката на заведението.

Тя пресуши чашата си. Изчислих, че бе изпила към сто и петдесет грама уиски за петнадесет-двадесет минути.

— Защо не си подремнеш сега? — казах аз.

— Ще ми оставиш ли другото?

— Уискито ли?

— Ъ-хъ.

— Ако го намерят, ще ти го вземат.

— Ще го скрием — рече тя. — Подай ми чантата. И без това трябва да ти дам ключовете си. Ще го скрием в чантата ми.

— Чудесно място — рекох аз. — Изобщо няма да им хрумне да търсят там, преди да са търсили под възглавницата ти.

— Добре де, къде да го скрием?

— Под дюшека.

Тя затвори очи и се намръщи.

— Под дюшека — рече тя. — Под дюшека. Под дюшека. — Отвори очи и ме погледна с блеснал поглед. — Така ще го запомня, като се събудя.

Подадох ѝ чантата и мушнах бутилката под дюшека. Гордеех се със себе си. Бях свършил няколко чудесни неща този ден. Бях откраднал от мъртвец. Бях утешил болната със силна напитка. Бях герой.

— Май ще подремна малко — каза Глория Пипълс.

— Това е добра идея.

Тя се надигна, отиде до леглото с достатъчно уверена крачка и седна.

— Под дюшека — рече тя и кимна, сякаш да го потвърди.

— Под дюшека — повторих аз.

— Прегледах рубриката на Франк Са из тая сутрин — каза тя, — но не видях нищо за Боби. Утре ли ще пише?

— Не ми се вярва.

— Кога ще пише за него? — попита тя, като се проспа на леглото.

— Не знам, Глория — отвърнах аз. — Може би никога.

25.

Дългото пътешествие с кола не допадна на котарака на Глория Пипълс. Той мяукаше през целия път от Вирджиния до Силвър Спринт, Мериленд, въпреки кратките увещания на Сара. По време на пътуването разказах на Сара всичко за онова, което бях склонен да нарека „случая Еймс“. От време на време ми се налагаше да изкрещявам думите си, за да надвикам Лъки, котарака, който не изглеждаше ни най-малко заинтересован от моя доста отблъскващ разказ.

Сара и аз бяхме седнали в един от френските ресторанти в Джорджтаун — пак бяха отворени след вълненията през 1968. Почти никой не ходи в центъра на Вашингтон след мръкване. Ако карате из улиците след десет или единадесет часа, може да не видите повече от един или двама души по тротоара, но и те явно бързат да се приберат някъде.

Храната в този ресторант обикновено беше доста добра, макар че обслужването беше малко налудничаво, със сервитьори, които кръстосваха наоколо на ролкови кьнки. Когато донесоха напитките и дадохме поръчката си, бях свършил с моя разказ. Сара ме изгледа, продължително и после попита:

— Какво, за бога, стана с капитан Бонвил?

— Отложихме го.

Тя поклати глава.

— Ако останеш при Франк Сайз, Бонвил няма да бъде отложен, ще бъде отписан завинаги. Когато свършиш с този случай, ако някой не те убие, Сайз ще изрови нова история и ще ти я натресе. Тогава може и да няма толкова трупове наоколо, но отново ще се гмурнеш в помийната яма, а тя в близко време няма да се прочисти.

— Да не мислиш, че ми харесва там, а? Искам да кажа в помийната яма.

— Там не ти харесва — рече тя. — Но те привличат онези, които плуват в нея. Привличат те, защото си мислиш, че са по-различни от

тебе, но не са.

— Искаш да кажеш, че съм като тях?

Тя се усмихна кротко. Особено много харесвах тъкмо тази нейна усмивка.

— Всички сме като тях, Дийк. Само че те са имали възможност за избор, каквато ние никога не сме имали. Затова повечето хора си остават честни. Никога не са имали шанс да бъдат други.

— Станала си цинична — казах аз.

— Не, научих го от тебе. Докато те наблюдавах. Когато работеше за правителството, предлагаша ли ти подкупи?

Кимнах.

— Няколко пъти. Не знам точно, може би повече от няколко. Невинаги си сигурен дали някой ти предлага подкуп, или не.

— Но ти си отказвал, нали?

— Никога не съм взимал подкупи. Не бих казал, че съм отказвал. Понякога просто съм се преструвал, че не разбирам за какво става дума.

— Защо не си ги взимал?

Отпих глътка от моето мартини. Имаше добър вкус. По-добър от уиски с ябълков сок.

— Защо не съм ги взимал ли? Морална обида. Дълбоко наранено чувство за почтеност. И силен страх, че ще ме хванат.

— И още една — каза Сара.

— Какво още една?

— Още една причина.

— Е, и коя е тя?

— Не си имал истинска нужда от тези пари. Ами ако имаш дете и на това дете му трябва един от онези изкуствени бъбреци, дето струват колкото цялата ти годишна заплата, и си затънал до гуша в дългове и някой ти каже: „Хей, Лукас, не искаш ли да изкараш набързо десет хилядарки и да си затвориш очите за някои работи?“ Какво мислиш, че ще отвърнеш на това?

Но запомни, че кажеш ли, „не искам“, детето ти сигурно ще умре.

Аз ѝ се ухилих.

— Точно това харесвам у тебе, Сара. Измисляш си собствени принципи.

— А ти се измъкваш.

— Е, добре, при тези обстоятелства не знам какво бих направил. Може да взема парите; може и да не ги взема. Но съм сигурен в едно. Ако не ги взема и детето умре, моята честност едва ли ще ми послужи за утеха.

— Е, тъкмо това искам да ти кажа — рече тя. — Хората, които могат да бъдат подкупени, винаги са такива, дето се нуждаят от пари. В твой случай парите ще ти трябват да спасиш живота на детето си. Някой друг пък ще има нужда от нова яхта. И кой може да каже чия нужда е по-голяма? На оня, който чувства, че му трябва яхта, или твоята — да спасиш живота на детето си?

— Как стигнахме до тук? — попитах аз.

— Стигнахме до тук, защото аз почнах този разговор — рече Сара. — Почнах го, защото мислех, че си се променил.

Сервитьорът долетя със салатата. Когато си тръгна, натъпках част от нея в устата си. Подправките бяха великолепни.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Опитваш се да промениш принципите си — каза тя. — Никога не си го правил. Преди два месеца нямаше да вземеш онези ключове от ръката на мъртвата. Нямаше да допуснеш онази бедна душица Пипълс да се напие в болницата. Мисля, че си... знаеш ли, мисля, че си се увлякъл.

— По какво?

— По Кони Мизъл.

— Почти не я познавам — отвърнах аз. — Яж си салатата. Хубава е.

Сара я опита. Кимна.

— Прав си, хубава е — каза тя и се върна към темата на вечерта: какво се е случило с Дикейтър Лукас. — Добре, съгласна съм — рече тя. — Виждал си я само два-три пъти. Но ти я познаваш. Наистина я познаваш. Сигурна съм. Познаваш я така, както познаваш и капитан Бонвил, макар да не си го виждал никога. Струва ми се, че познаваш Кони Мизъл по-добре, отколкото мене.

— Не разбирам какво иска тя — казах аз.

Сара се засмя. Смехът ѝ не беше приятен.

— Съвсем не я познавам, но от това, което си ми разказвал, разбирам какво иска тя.

— Какво?

— Отмъщение — каза Сара.

— Смешна дума.

— Защо? — рече тя. — Мястото ѝ е в помийната яма наред с алчността, омразата, користолюбието и всичко останало. Все твои стари приятели. Или познайници.

— Тази вечер ми поднасяш някакви интересни теории — рекох аз.

Тя отново си взе от салатата и отпи от виното, което бях поръчал. После ме погледна и ми се стори, че забелязах нещо в очите ѝ. Някаква мекота. Може би дори нежност.

— Няма да се откажеш, нали? — рече тя. — Докато не стигнеш до края, до гадния, мръсен, проклет край.

— Точно така — отвърнах аз.

— Защо?

— Навярно защото искам.

— Искаш или трябва?

Свих рамене.

— Няма значение, нали?

— И тези ключове, дето открадна. Какво ще правиш с тези ключове?

— Ще ги използвам — рекох аз.

Тя не каза нищо повече. Всъщност тя не каза нищо повече през остатъка от вечерта и ние довършихме вечерята в мълчание — студено, потискащо мълчание.

Реших, че два и половина сутринта е най-подходящото време за влизане с взлом. Дотогава всички са заспали. Бдителността на охраната е най-отслабена, дори в „Уотъргейт“. Успехът на моя гениален план зависеше от съдействието на един втори заместник-министър на земеделието, на когото някога бях свършил дребна услуга. Не бях споменал името му в един мий доклад, когато спокойно можех и да го направя. Освен това дадох му да разбере, че не съм го споменал и оттогава си остана умерено честен — като повечето втори заместник-министри на земеделието.

Той живееше два етажа под апартамента, обитаван от бившия сенатор Робърт Ф. Еймс и неговата голяма добра приятелка и постоянна съучастница Кони Мизъл. В една телефонна будка на Вирджиния Авеню, срещу „Уотъргейт“, пуснах монета и набрах номера. Телефонът извъня пет пъти, преди нечий сънен глас да смънка „ало“ в слушалката.

— Здравсти, Хойт — рекох аз. — Тук е Дийк Лукас. Извинявайте за безпокойството.

— Кой?

— Дийк Лукас.

Мина известно време, преди това да стигне до съзнанието му. После каза:

— Знаеш ли колко е часът?

— Два и половина — отвърнах аз. — Ужасно съжалявам, ама закъсах здравата. Бях на едно гости и трябва да съм си загубил портфейла, а пък колата ми не е тука, та не бихте ли ми заели пет долара да се прибера вкъщи?

— Искаш пет долара назаем?

— Точно така.

— Къде си?

— Отсреща ма улицата.

— Добре, качвай се. Аз съм в петстотин и деветнайсети.

— Много съм ви признателен, Хойт.

Портиерът се прозя и позвъни горе да провери дали ме очакват. След като се увери в това, той кимна с глава към асансьорите. В асансьора натиснах номер седем. След секунди се озовах на седмия етаж, слязох и почаках, докато асансьорът тръгне обратно надолу. Щом се уверих, че е тръгнал, натиснах долния бутон, после изтичах до вратата с огромния червен надпис „изход“. Отворих я, избутах навътре езика на ключалката и с помощта на тиксото, което бях купил в нощната дрогерия на ъгъла на Седемнайсета и „Кей“, го запечатах в това положение. Затворих вратата внимателно и изтичах обратно до асансьорите тъкмо когато оня, който бях повикал, пристигна. Влязох и натиснах петия бутон. На петия етаж слязох и тръгнах по коридора, докато открих номер 519. Натиснах звънеца. Вратата се отвори почти веднага и мъж в халат и пижама пхна в ръцете ми петдоларова банкнота.

— Бих те поканил вътре, Дийк — рече той, — но жена ми не се чувства добре.

— Много благодаря, Хойт. Ще ги върна утре.

— Прати ги по пощата.

— Добре.

Вратата се затвори и аз почаках малко, докато се уверя, че няма да се отвори отново. След това тръгнах надолу по коридора към вратата с надпис „изход“, излязох през нея, изкачих два реда стъпала, отстраних лепенката от вратата на седмия етаж и тръгнах по коридора, докато стигнах до номер 712.

Извадих ключовете, които бях взел от мъртвата ръка на Луиз Еймс, и ги пъхнах един по един във вратата на сенатора. Синджирът нямаше да ме затрудни. Носех една тежка резачка за тел, окачена на колана ми от вътрешната страна на левия крачол на панталоните. Тя беше изключително неудобна.

Превъртях внимателно ключовете и натиснах вратата. Тя се отвори. Бутнах я още пет инча навътре и след като нищо не се случи, отворих я достатъчно широко, че да мога да мина. Озовах се в преддверието. Върху една малка масичка светеше нощна лампа. Затворих вратата безшумно.

Носех апашките си обуца с подметки от суров каучук, но при все това минах на пръсти по коридора към дневната. Спрях се и се послушах, дишайки през устата. Всички добри апашки дишат по този начин. Бях го чел някъде. Или го бях виждал по телевизията. Като гледа телевизия, човек може много да научи за това как да живее безчестно.

Ослушвах се близо минута, но не чух нищо. Извадих от джоба си и последния от апашките си атрибути. Това беше малко джобно фенерче. Бях го купил заедно с тиксотото от дрогерията. Резачката бях заел от съседа си насреца, оня, който твърдеше, че знае как гърмят пушките с рязана цев. Помислих си, че щом знае това, ще има под ръка и чифт резачки за тел. Така излезе.

Прекоших бавно дневната, като си служех с фенерчето, за да не се блъскам в мебелите. Струваше ми се, че знам къде е вратата, която търсех. Беше някъде в дъното на стаята, близо до пианото. Отворих я и зашарих с фенерчето наоколо. Това бе стаята, която търсех. Кабинетът или читалнята, или библиотеката — зависи кое човек смята за модно.

Влязох и оставих вратата към дневната отворена.

Струваше ми се, че зная какво търся. Струваше ми се, че зная, защото Кони Мизъл бе такава добра лъжкиня. И като всички лъжци в лъжите си казваше много истина. Това им придаваше не само правдоподобност, но и известна достоверност. Само че тя направи грешката да разкаже лъжите си на човек с такава коварна памет като моята. Ако не ми беше изпяла онзи телефонен номер в Лос Анжелос, никога нямаше да се обадя в бара на Стейси. И ако не беше споменавала, че майка ѝ и пратила Библия, никога нямаше да тръгна да я търся.

Ето какво търсех. Една Библия. Предположих, че тъкмо Библия бе открил Джонас Джоунс, претърсвайки апартамента. Но не бях сигурен. Това беше само интуиция — интуицията ми на историк. Светлинката на фенерчето обходи стаята. В нея имаше голямо бюро, огромен глобус, няколко стола и рафтове с книги, които заемаха едната стена. Какво по-добро място да скриеш Библия от един рафт с книги? Опитах се да си наложа да мисля като Кони Мизъл. Щях ли да скрия там Библията, ако бях на нейно място? Да, щях, но, от друга страна — не, нямаше. Реших, че не мога да мисля като нея. Реших, че никой не може.

Разходих лъча на фенерчето по книгите. Всичките изглеждаха нови и стояха още с обложките си. Те като че бяха безразборно подбрани от „Клуба на книгата на месеца“ след шестмесечни усилия. Изглежда никой не ги бе чел.

На най-горната лавица, притиснато между два романа, които си обещах да прочета, се намираще онова, което ми се струваше, че търся. Една Библия. Беше черна, около десет или единадесет инча дълга и два и половина или три инча дебела. Имаше черна лъскава подвързия от мека кожа, върху която със златни букви бе написано „Светото писание“. Тя беше толкова близо до тавана, че трябваше да се повдигна на пръсти, за да я стигна. И сега не знам какво си мислех, че ще намеря в нея. Може би родословното дърво на Кони Мизъл. Свалих Библията и отидох до бюрото.

Оставих я на бюрото и взех фенерчето в дясната си ръка. Отворих Библията. Тя беше куха. Беше куха и празна, ако не се смятат револверът и изрезката от вестник.

Тъкмо бях почнал да чета изрезката от вестника, когато чух шум. Беше шум от затваряне на врата. Идваше отдалеч. Предположих, че е вратата към коридора. Тогава чух женски глас. Гласът бе тих и приглушен, ала при все това го познах. Той принадлежеше на Кони Мизъл. Дори ми се стори, че се смее тихичко.

После чух мъжки глас, който прозвуча като тихо ръмжене. И отново нейният глас: „Не можеш ли да почакаш?“ Тя пак се разсмя, но не много високо. Последва мълчание, сетне — въздишка и тя рече:

— Ела там, скъпи. Да отидем там, на кушетката.

После мъжкият глас каза нещо приглушено, нещо, което не можах да разбера. След това се чу някакво сумтене, и още въздишки, и мъжкият каза:

— По дяволите, колко е хубаво, страхотно е.

Бях повече от изненадан, тъй като гласът принадлежеше на лейтенант Дейвид Синкфилд.

26.

Прибрах се вкъщи към четири. Прибрах се към четири защото Синкфилд и Кони Мизъл останаха да се търкалят върху кушетката чак до три и половина. Бях върнал Библията на мястото ѝ и се бях свил под голямото бюро, слушайки любовните звуци. Това трябва да е породило малко завист у мене. Малко завист и огромна изненада.

На следващата сутрин Сара ме остави да поспя, ала Мартин Ръдърфорд Хил — не. В девет и половина той ме перна по носа с едноокото си мече. Беше сдъвкал и глътнал другото око шест месеца преди това.

Малко по-късно слязох долу и Сара мълчаливо ми наля чаша кафе. Седях, пиех си кафето и размишлявах. Когато изпих първата чаша, станах и си налях още една.

— Не можахме да купим ружи, нали? — казах аз.

— Не — рече тя. — Много неща не сме свършили напоследък.

— Защо не вземеш да заведеш детето в Зоологическата градина?

Тя ме погледна.

— Не искам да ходя в Зоологическата градина. И детето не иска. Той мрази Зоологическата градина.

— Изведи го някъде — рекох аз.

— Защо?

— С един човек имаме да обсъждаме някои неща — казах аз. — По-добре е да не сте тук, докато вършим тая работа.

— Какъв човек?

— Артър Дейн.

— Частният детектив ли?

— Точно той.

— Снощи си открил нещо, нали?

— Така ми се струва.

— Защо тогава с Дейн просто не съобщите в полицията? — рече тя.

Затворих очи и се помъчих да си припомня любовните звуци, които бях чул по-рано тази сутрин. Много по-рано. Поклатих глава и отвърнах:

— Вземи детето и идете някъде, а утре ще намерим ружии.

— Защо утре?

— Защото — отвърнах аз — до утре всичко ще свърши.

Позвъних на лейтенант Синкфилд и го поканих да дойде при мен. Изглеждаше сънен. После се обадох на Дейн. Гласът му прозвуча така, сякаш си бе легнал в доста приличен час. Прозвуча бодро. Казах му същото, което и на Синкфилд:

— Мисля, че открих нещо, което изяснява всичко.

И двамата се съгласиха да дойдат, но се погрижих да не пристигнат по едно и също време.

Сара взе Мартин Ръдърфорд Хил, натовари го в пинтото и замина. Когато я попитах къде е решила да отиде, тя ми отговори:

— При циганите.

— Къде?

— При циганите. Не знам дали ще остана при тях, или само ще им продам детето.

Отидох пеша до Библиотеката на Конгреса. Беше хубав ден във Вашингтон. Слънцето не грееше. Няколко млади хора, които се бяха мяркали в Библиотеката, седяха на полянката и ядяха закуските си от кафяви книжни кесии. Пееха птички.

Изрезката от вестника, която бях видял в кухнята Библия в библиотеката на бившия сенатор Еймс, нямаше дата. Нито пък носеше името на вестника, от който бе изрязана. Струваше ми се, че знаех и двете. Но трябваше да се уверя.

В отдела за периодичен печат и вестници помолих за течението на „Лос Анжелис Таймс“ от август 1945 година. За разлика от „Ню Йорк Таймс“, „Лос Анжелис Таймс“ не беше на микрофилм. Вестниците от август 1945 бяха прикачени с дървена скоба. Разгърнах броя от 15 август. Заглавие с едри букви крещеше: „ЯПОНИЯ КАПИТУЛИРА!“ Не беше онова, което търсех, но във всеки случай го прочетох. Беше интересно.

Прелистих бавно вестника. Бяха поместени материали и снимки за това как целият Лос Анжелис бе пощурял в деня и нощта на победата над Япония. На страница 31 се намираше онова, което търсех. Заглавието гласеше:

„ОБИР В МАГАЗИН ЗА АЛКОХОЛНИ НАПИТКИ“

„СОБСТВЕНИКЪТ УБИТ ОТ МЪЖ И ЖЕНА“

Всъщност историята беше най-обикновена. Към единадесет часа вечерта на 14 август 1945 година някой см Еманюел Пърлмутър, четирийсет и деветгодишен, собственик на магазина за луксозни напитки на Ван Нес Авеню в Холивуд, бил нападат. Вместо да предаде парите си, Пърлмутър посегнал за револвера, който държал зад тезгяха. Това било грешка. Стреляли в него два пъти. Не пишеше дали първият, или вторият куршум го е убил. След като застреляли Пърлмутър, похитителите изпразнили касата му. Свидетели заявили, че видели мъж и жена да напускат тичешком магазина. Мъжът бил във военна униформа, но свидетелите не били сигурни каква точно. Това беше горе-долу цялата история, освен че убийците задигнали около седемдесет и пет долара. Според съпругата на Пърлмутър той никога не е държал по-голяма сума в касата си. Както съобщила полицията, през последните две години той бил ограбван четири пъти.

Не бих могъл да кажа точно колко време съм седял там на масата с разтворения пред мен брой на „Лос Анжелис Таймс“ отпреди близо тридесет години. Седях и се питах колко ли пиан е бил капитанът от морската пехота Робърт Ф. Еймс, когато той заедно с майката на Кони Мизъл е застрелял Еманюел Пърлмутър, четирийсет и девет годишен. Питах се още и за какво ли са похарчили парите.

Артър Дейн беше точен. Той пристигна в моя дом на Четвърта улица, югоизток, в два без една минута. Носеше тъмносин костюм на леки светлочервени райета, бяла риза с колосана яка и синьо-червена

папийонка. За пръв път го виждах да носи папийонка и си помислих, че тя му придава малко странен вид.

Той огледа дневната ми и кимна едва забележимо, сякаш тя бе тъкмо онова, което бе очаквал да види — нищо повече. После седна в креслото, което бях свикнал да считам за свое, и кръстоса крака. Черните му гладки обувки лъщяха.

— Казахте, че сте открили нещо — рече той. — Нещо голямо.

Кимнах.

— Ще пиете ли кафе?

Той поклати глава.

— Някакъв алкохол?

— Не. Не искам да пия. Какво сте открили?

— Зная с какво Кони Мизъл държи в ръцете си сенатор Еймс.

Новината го развълнува. Той свали крака си.

— Какво? — рече Дейн.

— На четиринайсети август четирийсет и пета година, в деня на победата над Япония, Робърт Ф. Еймс, тогава току-що демобилизиран капитан от морската пехота, и майката на Кони Мизъл — Гуендолин Рут Симс, нападнали магазин за алкохолни напитки, стреляли в неговия собственик и го убили — някой си Еманюел Пърлмутър. Майката на Кони Мизъл накарала свой приятел в Лос Анжелис да прати револвера на дъщеря ѝ по пощата, след като тя умре. Искам да кажа, след като майката умре. По всяка вероятност е имало и писмо, което да обясни всичко за револвера. Не съм виждал писмото; видях револвера.

— Кога? — запита Дейн.

— Снощи. Или рано тази сутрин. Вмъкнах се в апартамента на сенатора.

Дейн кимна. Поради някаква причина ми се стори, че това кимване изразяваше недоверие.

— В такова място човек трудно може да се промъкне.

— Имах ключове — рекох аз.

— Откъде ги взехте?

— От ръката на Луиз Еймс. Вчера. Без да ме видите.

— Значи Кони Мизъл го е изнудвала — рече Дейн след малка пауза.

— Изнудва го — казах аз. — Не „изнудвала го е“.

— Живеейки заедно с него — рече Дейн.

— Все още продължава да го прави.

— Искате да кажете, че продължава да го изнудва?

— Точно така. Сега, когато жена му е мъртва, сенаторът е ужасно богат човек. А вие ми казахте, че ако той умре, Кони Мизъл ще получи всичко. Това всичко според моите изчисления е към двайсет милиона долара.

— Горе-долу толкова — рече Дейн. — Двайсет милиона. — За момент той замълча. После каза: — Оня револвер, дето сте видели. Откъде знаете, че е същият, с който е бил убит собственикът на магазина?

— Не знам — рекох аз. — Само предполагам. Всъщност историята, дето ви разправих, е само предположение. Но всичко съвпада. Всичко съвпада чудесно.

— Ченгетата знаят ли вече? Синкфилд?

Въздъгнах и поклатих глава.

— Не, тук има един малък проблем.

— Какъв проблем?

— Докато се правих на апаш тая сутрин, пристигна Кони Мизъл.

— Видя ли ви?

Поклатих глава.

— Не, беше прекалено заета да се чука със Синкфилд на кушетката в дневната.

Дейн се ухили.

— По дяволите, не може да бъде!

— Същото си помислих и аз.

— Това вече е проблем, нали? — рече Дейн.

— Ами неговият сътрудник? — попитах аз.

— На Синкфилд ли?

— Да.

— Той е свестен човек.

— Май ще трябва да му се обадя и да го повикам тука — рекох аз.

Дейн извади пистолета си, без да бърза. Просто бръкна във вътрешния джоб на самото си и го извади така, както би извадил пура.

— Надявам се, че приятелката ти не е тука — каза той. — И детето.

Не помръднах от мястото си.

— Хайде сега! — казах аз. — За какво е тоя пистолет?

— За убиване на хора — рече Дейн. Той хвърли бърз поглед наоколо.

— Какво има зад тази врата, килер ли?

— Баня — отвърнах аз. — Нещо като баня.

— Върви там — рече той.

— Не се опитвай да направиш и това да изглежда като самоубийство — казах аз. — Няма да мине.

Дейн се ухили.

— Значи си се сетил, а?

— Не беше трудно. Не и след като научих от Глория Пипълс, че Джонас Джоунс е претърсил апартамента на сенатора със същия ключ, който използвах и аз. Трябва да е намерил същата изрезка от вестник. Казал е на Луиз Еймс и тя се е досетила за всичко. После ти е казала за това — сигурно по телефона, а ти си отишъл там, убил си и двамата и си направил всичко да изглежда като убийство — самоубийство. След това си се върнал във Вашингтон и си отишъл при Кони Мизъл. Тя е трябвало да ти осигури алиби — в случай че имаш нужда от такова. И ти на нея.

Дейн изглеждаше леко заинтригуван.

— Какво ти попречи да ме разобличиш?

— Пистолетът, който току-що извади. Искаш ли да ти разкажа и останалото?

— Не — рече Дейн. — Хайде влизай в банята. Тя ще изолира малко звука.

Продължавах да приказвам.

— Ти си убил и дъщерята на сенатора, и Игнейшъс Олтигбе.

— Така ли?

— Да. Убил си Каролин Еймс, защото сигурно е подслушала някой разговор между Кони и сенатора. Момичето е било нащрек. Навярно е направила и записи. Може дори да е записала някои телефонни разговори между тебе и Кони Мизъл. Във всеки случай чула е достатъчно, за да разбере, че ти и Кони Мизъл изнудвате баща й. Затова си я убил с онова фантастично гърмящо куфарче. Кой направи подмяната, Кони ли?

— Казах в банята, Лукас.

Не помръднах. Продължавах да си седя на кушетката.

— Ти сигурно знаеш как да работиш с експлозиви, нали, Дейн? Искам да кажа, че всеки, който е прекарал толкова дълго във ФРБ и ЦРУ, ще знае как да приготви едно гърмящо куфарче. Сигурно си се научил и да стреляш добре. Да улучиш Игнейшъс Олтигбе от двайсет и пет фута разстояние в тъмна улица е нищо за тебе. Бедният добър Игнейшъс. Майка му му изпратила писмо и му разказала за един американски сенатор, който някога нахълтал в магазин за алкохолни напитки и убил собственика му. Това било най-малкото, което е могла да направи за него. Щял е да изкара някой и друг долар от тази история. Но не му пратила никакви доказателства. Навярно защото е бил наполовина черен, а тя никога не е обичала черните, но все пак ѝ е бил син. Писмото било неговото наследство. Така че Игнейшъс сигурно е похарчил и последната си лира за един билет до тук, и ето че срещнал самата сенаторска дъщеря. Това било случайност, но не съвсем.

Той щеше да я срещне рано или късно. Ала Игнейшъс още не е знаел как ще използва сведенията си за сенатора. Все още е размишлявал над това, когато загинала Каролин Еймс. Тази работа не му харесала. Знаел защо е умряла тя, тъй като му била дала копия от всичко, което е имала. Навярно е разгледал нещата и е решил, че ще изкара доста пари от тях. Наумил си да спечели набързо пет хиляди, като ми ги продаде, и после да изчезне. Ти си го проследил до моята къща и го застреля на улицата.

— Щом искаш да умреш на тая кушетка, нямам нищо против — рече Дейн.

Откъм стълбите се чу шум. Някакво трополене надолу по стъпалата. Дейн погледна нататък. Беше Фулиш, котаракът. Той подскачаше по стълбите, устремен към купата си с котешки специалитет или към сандъчето с пясък. Запратих големия пепелник. Ударих Дейн по лявото рамо.

Използувах масичката за кафе като стартова площадка и се хвърлих към другия край на стаята. Дейн ме видя да идвам насреща му и отстъпи бързо назад, прекалено бързо за човек на четирийсет и пет и с шкембе. Той ме удари през лицето с цевта на пистолета, докато бях още във въздуха. Паднах на пода, без да докосна Дейн. Паднах на ръце и колене. Фулиш се шмугна покрай лявата ми ръка. Погледнах нагоре.

Върху лицето на Дейн се бе появила лека усмивка. Пистолетът беше насочен към главата ми. Погледнах го и реших, че макар никак да не ми се искаше да умирам, вече нищо не можеше да се направи.

Тогава се чу твърдият, суров глас. Някои каза:

— Полиция, Дейн. Не мърдай!

Дейн не се подчини. Той се извъртя и стреля, преди първият куршум да го улучи някъде в стомаха, а вторият да отнесе по-голямата част от дясната половина на лицето му. Но не изпусна пистолета си. Свлече се на колене и погледна към стълбището. Помъчи се да вдигне пистолета и тогава откъм стълбите дойде трети изстрел и куршумът го улучи в гърлото, точно над синьо-червената папийонка. Той се прекатури на лявата си страна и остана неподвижен.

Лейтенант Дейвид Синкфилд бавно заслиза по стълбите, следван от своя колега Джек Проктър. Синкфилд все още държеше пистолет в ръката си. Проктър също. Синкфилд изглеждаше раздразнен.

— Не призна абсолютно нищо — рече той.

— Призна — казах аз.

— Какво?

— Призна, че иска да ме убие.

27.

Синкфилд се приближи към охраната на „Уотъргейт“ и каза:

— Ще се качим при сенатора Еймс, само че не искаме да го предупреждавате.

Мъжът кимна.

— Разбрано, лейтенанте — рече той. — Разбрано.

В асансьора Синкфилд каза:

— Знам, че правя грешка, като вода тебе вместо Проктър.

— Тя ти е приятелка — рекох аз.

— Това не биваше да го казваш пред Проктър.

— Не съм сигурен — отвърнах аз. — Стори ми се, че беше възхитен от тебе.

— Добре, но не трябва да го казваш на никой друг.

— Май не трябва.

Бяхме оставили Проктър да се погрижи за мъртвия Артър Дейн. Тръгнахме тъкмо когато две полицейски коли пристигнаха с виещи сирени, внасяйки още малко вълнение в сивото ежедневие на моите съседи. На Проктър му се искаше да дойде с нас, но не настоя много. Само се ухили на Синкфилд и подхвърли:

— Май тоя път ще е по-добре да не й посягаш, Дейв.

— Да — бе отвърнал Синкфилд, — май ще е по-добре.

Докато пътувахме към „Уотъргейт“, Синкфилд рече:

— Знаеш ли?

— Какво?

— Чудя се кой ли е направил първата стъпка?

— Тя е предложила на Дейн — казах аз.

— Откъде знаеш?

— Не знам. Не бих могъл да го докажа, но съм сигурен.

— Както беше сигурен, че именно Дейн е бил в комбина с нея.

— Все някой трябваше да е.

— Как го усети, а? Да не би да е оставил цял куп хубавички тлъсти улики?

— Ами! Той и улики — рекох аз. — Единствената улика, която остави, беше вещината му. Ако някой би могъл да наеме някаква си мъжкарана от Лос Анжелис, за да ме очисти, това е Дейн. Ако някой би могъл да си направи вкъщи гърмящо куфарче, това е Дейн. Ако някой би могъл да направи едно двойно самоубийство, това е Дейн. Говори ли с шерифа на окръг Талбът?

— Тая сутрин — отвърна Синкфилд. — Каза, че случаят може да бъде приключен като убийство — самоубийство. Говорих с него, след като бях разговарял с тебе, и му казах да изчака.

— Интересно какъв ли щеше да бъде паят на Дейн? — рекох аз.

— Кога, преди или след като се отървяха от сенатора?

— Смяташ, че е бил следващият по ред, а?

Синкфилд кимна.

— Би трябвало.

— Може би Дейн е рискувал — казах аз. — Може би не е имал намерение да вземе своя дял, докато не сложат ръка върху всичките двама милиона.

— Нещо ми подсказва, че никога няма да разберем с положителност — рече Синкфилд. — По дяволите, сигурен съм, че тя няма да признае абсолютно нищо.

— Как я нави да легне с тебе? — казах аз. — Питам само от любопитство.

Синкфилд отмести очи от платното и ми отправи продължителен поглед, изпълнен със съжаление.

— Вглеждал ли си се добре в мене? — попита тон.

— Да, вглеждал съм се.

— А вглеждал ли си се добре в нея?

— Да, в нея също.

— Е, как мислиш, кой кого е завел в леглото? — той запали цигара от фаса си и го хвърли през прозореца. — Можех да ти кажа, че съм спал с нея, защото съм се опитвал да спечеля доверието ѝ, и да разкрия всичко, нали? Имай предвид, че можех да ти кажа точно това.

— Да, можеше.

— Но нямаше да ми повярваш.

— Не. Сигурно нямаше да ти повярвам.

— Не ти се сърдя — рече той. — Затова ще ти кажа истинската причина. Истинската причина да легна с нея е, че тя ми позволи, а

знам, че вече никога няма да ми падне такъв случай, дори да живея сто години, и ако можеше да видиш жена ми, щеше да разбереш какво искам да кажа.

— Мизъл може да използва това, нали разбираш? — казах аз.

— По какъв начин?

— Ако опре до съд.

Синкфилд отново ме погледна със съжаление.

— Да не смяташ, че тая работа изобщо може да опре до съд, а?

— А ти как мислиш?

Той поклати глава.

— Не, просто няма начин.

Кони Мизъл ни пусна да влезем. Тя отвори вратата, усмихна се на Синкфилд, кимна на мен, а после ни поведе към дневната.

— Сенаторът е съвсем разстроен заради жена си — каза тя. — Беше истински удар за него.

— Кога е погребението? — попитах аз.

— Утре. Но ще бъде в съвсем тесен кръг.

— Най-добре е да го повикате тук — рече Синкфилд.

— Той е направо съсипан.

— Ще се съсипе нацяло, като чуе това, което имам да му кажа.

Кони Мизъл беше облечена в черен пуловер и черни панталони, навярно от уважение към мъртвата съпруга на сенатора. Изглеждаше сексапилна в черно. Тя изглеждаше сексапилна в каквото и да е. За мене Кони Мизъл бе олицетворение на секса — на истинския, съвършен секс. Не я харесвах и нейният ум ме плашеше, защото беше по-пъргав от моя, но разбирах какво изпитваше Синкфилд към нея. Разбирах и му завиждах.

Тя гледаше Синкфилд с любопитство.

— Какво имате да му казвате, лейтенанте?

— Ами първо, че Дейн е мъртъв. Застрелях го тази сутрин.

От нея можеше да излезе великолепна актриса. Лицето ѝ остана неподвижно — с изключение на очите. Те премигаха.

— За Артър Дейн ли говорите?

Синкфилд кимна.

— Точно така. Артър Дейн, частния детектив. Най-добре е да повикате сенатора.

Кони Мизъл погледна втренчено Синкфилд. После каза:

— Да, може би трябва.

Докато я нямаше, аз казах:

— Какво смяташ да правиш?

Синкфилд се усмихна едва. Усмивката му беше сурова.

— Стой и гледан — отвърна той.

— Добре. Ще стоя и ще гледам.

Сенаторът се дотътри със старческа походка. Носеше сако от туид, риза без вратовръзка и сиви панталони. Беше обут в домашни пантофи. Влачеше краката си. Уловила го под ръка, до него вървеше Кони Мизъл.

— Здравейте, сенаторе — рече Синкфилд.

Еймс кимна на Синкфилд.

— Искали сте да ме видите? — каза той.

— Съжалявам за съпругата ви — рече Синкфилд. — Заловихме човека, който я е убил. Аз го застрелях тази сутрин. Той е мъртъв.

Бившият сенатор огледа вяло стаята.

— Мислех... мислех, че се е самоубил. Казаха ми, че застрелял Луиз и после се самоубил.

— Не — каза Синкфилд. — Друг човек уби жена ви. Казваше се Дейн. Артър Дейн. Беше частен детектив и работеше за жена ви. Той ги е убил и двамата.

Еймс се добра до едно кресло и се отпусна в него. Той погледна към Синкфилд.

— Но тя все пак е мъртва, нали? Искам да кажа — Луиз. Все пак е мъртва.

— Сенаторе? — рече Синкфилд.

— Да.

— Всичко свърши. Наистина всичко. Не е нужно да се преструвате повече. Знаем за Лос Анжелис през четирийсет и пета. Знаем за онзи мъж, когото сте убили там. Пърлмутър.

Сенаторът премести поглед от Синкфилд върху Кони Мизъл.

— Не съм предполагал, че ще стане така — каза той. — Никога не съм предполагал, че ще стане така.

— На твоето място не бих говорила повече, скъпи — обади се тя.

Сенаторът поклати глава.

— Те знаят. Какво значение има вече? — Той погледна към мен. — Франк Сайз ще остане доволен, нали, мистър Лукас? Веднъж,

когато бях много млад, се напих и убих човек. Бива си я тая история, а?

— Не е кой знае какво — рекох аз. — Такива неща се случват всеки ден. Цялата работа започва след това. Цялата работа е, че си мълчахте, когато убиха дъщеря ви, защото е знаела как са ви изнудвали. Цялата работа става още по-лоша, защото продължихте да мълчите и след като Игнейшъс Олтигбе беше застрелян на улицата. Вашето мълчание струваше живота на жена ви и на оня младеж, дето се мъкнеше с нея. Но най-интересното в цялата работа е как мис Мизъл ви е заставила да направите всичко това. Любопитно ми е, сенаторе. Какво изпитва човек, като живее под един покрив с изнудвача си?

Еймс погледна към Кони Мизъл.

— Обичам я — отвърна той. — Ето какво изпитвам, мистър Лукас.

Тя се усмихна на Еймс, а после отпрати същата усмивка към Синкфилд.

— Ще арестувате ли сенатора, лейтенанте?

— Точно така. Ще го арестувам.

— В такъв случай не следва ли да му кажете какви са правата му? Нали това е ваше задължение, да го уведомите за правата му?

— Той знае какви права има. Знаете какви са правата ви, нали, сенаторе?

— Имам право да мълча — отвърна Еймс. — Имам право да... — Той погледна към Синкфилд и въздъхна. — Знам какви са правата ми. Да свършваме с тази история.

— Не бързайте — рече Синкфилд. — Мисля, че все още не разбирате какво става. — Той кимна към Кони Мизъл. — Тя и Дейн стоят зад всичко това. Тя ви е изнудвала, а Дейн е извършвал убийствата. Първо дъщеря ви, после нейния приятел, след това жена ви и онзи Джоунс. Дейн ги е убил всичките. Вие сте променили завещанието си и сте я направили ваша единствена наследница. Как е успяла да ви принуди?

Сенаторът поклати глава.

— Нещо грешите — каза той. — Идеята беше моя. Аз промених завещанието си.

— Разбира се, че е била ваша — рече Синкфилд. — Може би щяхте да преживеете още месец, или даже година-две. Когато двайсет

милиона са заложени на карта, никой не бърза много. Биха могли да си позволят да бъдат търпеливи.

Еймс отново погледна към Кони Мизъл.

— Това не е истина, нали?

— Не, това не е истина — отвърна тя.

Лицето на Еймс просветна.

— И аз така мислех. Убих човек, лейтенанте. Преди много години. Сега съм готов да отговарям за последствията.

— Това е чудесно — рече Синкфилд. — Това наистина е чудесно.

— Оставете ни насаме — каза Кони Мизъл.

— Разбира се — рече Синкфилд и се извърна.

Видях как Кони Мизъл се приближи към креслото на сенатора и коленичи до него. Той я погледна и се усмихна. Тя погали с ръка лицето му. Той сложи ръка върху нейната. Тя притегли главата му надолу, така че ухото му да е близо до устните ѝ. Видях я да шепне нещо. Лицето на Еймс беше сиво, почти като цвета на мокър чаршаф. Сега то побеля. Устата му се отвори и той втренчи поглед в Кони Мизъл.

— Не — рече той. — Не може да бъде. Просто не може да бъде.

— Истина е — каза тя меко.

— Трябваше да ми кажеш — рече той, ставайки с мъка от креслото. — Не трябваше да го криеш от мен.

— Това е истината — каза тя.

— Боже мой — промълви той. — Боже мили. — Обърна се към Синкфилд. — Извинете ме за момент, лейтенанте — каза той. — Трябва да взема нещо от кабинета си.

— Разбира се — отвърна Синкфилд. — Но се налага да ви отведем с нас, сенаторе.

Еймс кимна.

— Да. Зная. — Той впери поглед в Кони Мизъл. Гледа я дълго, после се обърна и бавно тръгна към кабинета си, прекосявайки дневната. Затвори вратата. Изстрелът се чу миг по-късно. Погледнах Кони Мизъл. Тя се усмихна, когато чу изстрела.

28.

Синкфилд пръв се втурна в кабинета. Аз го последвах, а Кони Мизъл последва мене. Еймс седеше зад бюрото си. Главата му бе килната неестествено назад. Беше стрелял в небцето си. Гледката бе ужасна.

Библията стоеше на бюрото, онази — кухата Библия. Тя беше отворена, но револвера, който преди се намираше там, сега го нямаше. Заобиколих бюрото. Револверът лежеше на килима, недалеч от безжизнената дясна ръка на Еймс. Той беше тридесет и втори калибър, с къса цев. Колт със седефена дръжка. Имитация, помислих си аз.

Синкфилд пристъпи към Кони Мизъл. Той се наведе, докато лицето му съвсем се доближи до нейното.

— Какво му каза? — изкрещя той. С всички сили се мъчеше да се овладее. Видях го как стисна челюсти. Сnižи глас и сега той звучеше като сухо стържене.

— Какво му каза, та го накара да дойде тука и да направи това? Какво му каза?

Кони Мизъл му се усмихна. Тя протегна ръка и докосна лицето му под лявото ухо. Прекара пръст надолу по бузата му и го потупа леко по брадичката.

— Внимавай с какъв тон разговаряш, скъпи лейтенанте. Сега ти разговаряш с двайсет милиона долара. Те не обичат да им се крещи.

— Какво му каза? — Синкфилд почти прошепна думите.

— Не знаеш ли? — обадох се аз.

Той ме погледна.

— Не знам. Не знам какво толкова е могла да му каже, че да го накара да дойде тука, да налапа револвера и да натисне спусъка. Това не мога да го разбера. Беше готов да дойде с нас и да отговаря по обвинение в убийство. Призна, че е убил онзи човек в Лос Анжелис. Седеше си там и когато му каза, че заради него са загинали жена му и дъщеря му, прие го спокойно. Това не го разтревожи. Може би малко, но не много. Но ето че тя прошепна в ухото му няколко думи и той

скочи, дойде тук и си тегли куршума. А ти ме питаш дали не знам защо и аз трябва да призная: не, не знам.

— Всичко друго е могъл да понесе — рекох аз. — Всичко друго е могъл да понесе, защото тези хора са мъртви, а той щеше да избегне затвора. Дъщеря му, жена му. Те загинаха заради него и това навярно го е поразтревожило, но не достатъчно, за да си помръдне пръста. Дори е могъл да живее с жената, която го е изнудвала. Защо не? С нейната външност това не е много трудно. Във всеки случай за мен не би било много трудно. И за тебе не би било много трудно, нали, Синкфилд?

Той бавно поклати глава.

— Не — отвърна той с хриплив глас. — Не би било трудно.

— Какво мислите, че съм му казала? — рече Кони Мизъл. Тя ми се усмихваше. Същата усмивка се бе появила върху лицето ѝ, когато отекна изстрелът.

— Казали сте му истината — отвърнах аз. — Той не можа да я понесе и се самоуби. Казали сте му, че сте негова дъщеря.

— Господи! — рече Синкфилд.

— Виждаш ли — казах аз. — Дори ти си ужасен, Синкфилд.

— Но не толкова, колкото е бил той.

— Аз не съм му дъщеря — рече Кони Мизъл.

— Дъщеря сте му — казах аз. — Родена сте през май хиляда деветстотин четирийсет и шеста. Това е точно девет месеца след онази лудория с майка ви през август четирийсет и пета.

— Майка ми — рече тя невъзмутимо — може да е спала с шейсетина мъже през август същата година.

— Може, но не е.

— Откъде знаете?

Свих рамене.

— Не знам.

— Франк Мизъл ми е баща.

— Не — рекох аз. — Франк е бил стерилен. Дори е имал документ за това. Пък и по всяка вероятност той е срещнал майка ви едва три или четири години след вашето раждане.

Синкфилд се втренчи в Кони Мизъл.

— Пазила си го за последния удар, нали? — рече той. — Ето как сте го били замислили. Ти и Дейн. Да го изнудваш, да спиш с него, да

погубиш семейството му и накрая да му го сервираш — едничкото нещо, което е щяло да го довърши — факта, че е спал с дъщеря си.

— Ще ме арестува ли, лейтенанте? — тя му се усмихна отново. Той поклати глава.

— Не — отвърна той. — Няма да те арестувам. Както каза, сега представляваш двайсет милиона долара и аз нямам намерение да арестувам двайсет милиона долара. Не е разумно. Нямаме дори доказателства. И разбира се — никакви свидетели. Те всички са мъртви. Така че няма да те арестувам.

— Май надушвам нещо — рече тя. — Май надушвам нещо, което много ми прилича на сделка.

Синкфилд кимна:

— Да, те наистина си имат миризма, нали?

Кони Мизъл се усмихна отново.

— Колко, скъпи? Колко искаш?

— Половината — каза той. — Какво ще кажеш за половината.

Тя сви рамене.

— Това прави към пет милиона. След данъците и адвокатите ще останат около десет милиона. Искаш половината. Значи по пет милиона за всеки от нас.

— Ще трябва да прибавиш и още нещичко — рече той.

— Какво е то?

— Себе си — рече Синкфилд. — Ще ми се да те имам и тебе, защото си най-хубавото парче, с което съм спал през живота си.

Тя се усмихна пак.

— В такъв случай сделката е направена, скъпи. Разбира се, има един малък проблем.

— Какъв?

— Мистър Лукас. Какво ще правим с мистър Лукас?

Синкфилд също не беше от бързите, когато вадеше оръжие. Но ненадейно в ръката му се появи револвер с къса цев.

— Лукас ли? — рече той. — Май ще трябва да се отървем от Лукас. — Той насочи револвера към мен. — Но ще трябва да измислим нещо хитро, както правеше Дейн. Какво ще кажеш за още едно убийство — самоубийство, а? Самоубийството е вече налице. — Той погледна към Кони Мизъл. — Ти и аз бихме могли да станем свидетели, нали така?

— Да — каза тя. — Да, мисля, че бихме могли да станем свидетели... в известен смисъл.

— Иди и вземи револвера, дето е на пода — рече той. — Хвани го с един молив за предпазителя и ми го дай, без да го пипаш.

Кони Мизъл взе един молив от бюрото, мина зад него, вдигна трийсет и двукалибровия револвер, както ѝ беше наредено, и го подаде на Синкфилд. Той го взе с лявата си ръка, която сега беше увита в носна кърпа. Прибра своя револвер обратно в кобура и прехвърли трийсет и двукалибровия в дясната си ръка. Револверът беше увит в носната кърпа.

— Без лоши чувства, Лукас — рече той.

— Не от твоя страна може би — каза аз.

— Никога не съм предполагал, че толкова лесно мога да стана толкова богат — рече той.

Кони Мизъл стоеше с отворена уста. Дишането и беше учестено. Почти се задъхваше.

— Свършвай с него, скъпи — прошепна тя. — Убий го. Убий го бързо.

— Добре — рече Синкфилд и дръпна спусъка. Стреля в Кони Мизъл три пъти. Беше отличен стрелец. Улучи я в сърцето веднъж и два пъти в лицето. Когато падна на земята, тя вече не беше красива.

Синкфилд се приближи до нея и я погледна.

— Знаеш ли какво? — каза той.

— Какво?

— Мисля, че наистина я обичах.

Потърсих стол и седнах. Тресях се. Тресях се целият. Синкфилд ме погледна.

— Ти трепериш — рече той.

— Знам. Но не мога да спра.

Той заобиколи бюрото, коленичи, хвана с поената кърпа трийсет и двукалибровия револвер и притисна безжизнената дясна длан на Еймс около него, после я остави да падне на килима.

— Все едно, няма да обърнат много внимание на отпечатъците — каза той.

— Какво ще правиш сега? — попитах аз.

— Зависи от тебе — отвърна той. — От това дали ще бъдеш с мен или не. Знаеш ли, тя наистина искаше да те убия.

- Знам.
- Тя щеше да се измъкне — рече той. — С тези двайсет милиона долара щеше да се измъкне като нищо.
- Може би — казах аз.
- Няма да ти хареса да си мълчиш, а?
- Не — отвърнах аз. — Няма да ми хареса.
- Не е задължително да ти хареса.
- Знам — рекох аз.
- Е?
- Добре — казах аз. — С теб съм.

29.

Следното недатирано писмо бе открито от лейтенант Дейвид Синкфилд сред вещите на Констънс Джийн Мизъл. Той го намери, навито на руло, в пръчката на завесата в банята.

„Скъпа Кони,

Когато получиш, това писмо, вече няма да съм между живите, а искам само да знаеш, че те обичам и ми се ще да бях направила повече за тебе, ами при това положение направих, каквото можах.

Сигурно ще се изненадаш, като намериш револвер в колета. Този револвер имам много отдавна — ти още не беше родена. Държала съм го винаги в тази кухня Библия. Видях такава Библия в един филм и тя ми се стори добро скривалище.

И тъй, този револвер беше използван от мене и един човек, за когото никога не си чувала да е направил нещо ужасно и страшно. На 14 август 1945 година нахълтахме в един магазин за алкохолни напитки и убихме собственика. По-точно мъжът, с когото бях, го уби. И двамата бяхме ужасно пияни, защото празнувахме края на войната и бяхме останали без пари и пиене, затова решихме да си намерим отнякъде и какво се случи, вече ти разказах. В тази стара изрезка от вестник е описано всичко.

Сега имам една изненада за тебе. Името на мъжа е Робърт Ф. Еймс. Той е сенатор във Вашингтон. Също така е и демократ, макар това да не означава нищо. Освен това е много богат!!! Поне жена му. Чела съм за него и за жена му във вестниците и списанията и даже няколко пъти съм го виждала по телевизията.

А ето и истинската изненада. Робърт Ф. Еймс е истинският ти баща. Това вече е нещо, нали? Трябва да успееш да измислиш нещо и да се възползваш от тази малка информация. Знам, че аз бих могла, ако бях на твое място. Бог ми е свидетел, че съм се опитвала да измисля начин да измъкна малко пари от него, но не можах да се сетя за нищо, което да не ме вкара в беля.

Е, миличка, това е всичко. Нямам какво друго да ти оставя, но не исках да си отида, без да ти оставя нещо. Бъди добро момиче. И ако не можеш да бъдеш почтена, бъди предпазлива.

Обичам те от все сърце и те целувам.“

30.

Пет дни по-късно Франк Сайз си послужи с гумичката на един жълт молив, за да побутне петдесетте страници към мен. Поклащайки глава намръщено, той каза:

— Тук няма нищо за мене.

— Така стоят нещата — рекох аз.

— Не казвам, че не си си свършил добре работата. Много майсторски си пипнал тази Мизъл. И сенаторът я е застрелял, а после и себе си със същия револвер, с който е убил онзи човек в Лос Анжелис — ти наистина се справи чудесно. Но тук няма нищо, за което телеграфните агенции вече да не са съобщили. За бога, звучи като най-обикновена криминална история.

— Мисля, че си е точно това — рекох аз. — Криминална история.

Той отново поклати глава. Целият му вид изразяваше разочарование.

— Просто не е по моята част.

— С това разполагаме — рекох аз.

Той захапа долната си устна и после каза:

— Все пак какво ли е изпитвал, докато е живял с нея? Как ли се е чувствал наистина?

— Не знам — отвърнах аз.

— По дяволите, ти как мислиш, че се е чувствал?

— Мисля, че му е харесвало. Мисля, че му е харесвало, защото най-после е имало някой, дето е знаел какво е извършил навремето, през четирийсет и пета. Това трябва да е било известно облекчение за него. Мисля, че му е харесвало тя да го командва. Имал си е някои сексуални странности и предполагам, че тя умело ги е задоволявала. И навярно от време на време го е водела в библиотеката, смъквала е Библията и му е показвала револвера, за да му напомни за своята власт. Или за да го накаже, когато се е противял, ако изобщо го е правил. Не съм сигурен. Сигурен съм само, че е знаел къде е оръжието.

Сайз продължаваше да се мръщи.

— Сигурен ли си, че няма още нещо — нещо, което никой друг не знае? Нещо може би около тази Мизъл?

— Няма нищо друго. От този материал ще излязат три хубави колони. И навярно това е всичко, което може да се изстиска от него.

Той поклати глава.

— Но какво е представлявала тая Мизъл? Искам да кажа що за човек е била?

Трябва да съм вдигнал рамене.

— Просто едно момиче, което се готвеше да направи големия си удар, но не успя. За малко не успя.

— Това не ми говори нищо за самата нея — рече Сайз.

— Не мога да ти кажа нищо повече.

— Сигурен ли си, че не си пропуснал нещо? — попита той. — Някоя истинска мръсотия, която бих могъл да използвам?

— Не, ме съм пропуснал нищо.

— И ме си забравил нищо?

— Само това — рекох аз. — Почти бях забравил. — Подадох му лист хартия. Беше сгънат.

— Какво е това? — попита той, разгъвайки листа.

— Оставката ми.

— О, по дяволите, Дийк, не бива да напускаш. Не исках да стане така.

— Знам — рекох аз.

— Ще ти дам друг случай — каза той.

— Не — отвърнах аз. — Не ми се иска.

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам — рекох. — Мисля, че бих могъл да преподавам. История. Разбирам доста от история.

— Сериозно ли говориш? — попита той. — Къде ще преподаваш?

— В парамаунтския университет — отвърнах аз.

Франк Сайз поклати глава.

— Май никога не съм го чувал.

— Не — рекох аз. — Малко хора го знаят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.